Ya sen gibi insanlardan geçtiğin o karanlık ardında
GİZEMLİ AŞKIN seni bekliyorsa?



Kaçamak

Cam'etchaud Ailesi 2

USA Today Çoksatan Yazarı

Adriana Locke

NOX

YARIŞMA:
BALAYIMDA BANA KATILIN

İnsanın sosyal medyada beraber balayına gideceği birini aramasının olağan bir şey olmadığının farkındayım ama işte buradayız. Düğünüm iptal oldu. Ama lüks bir tatil köyünde geri ödemesiz olarak planlanan on bin dolarlık her şey dahil tatilim iptal *olmadı* ve bunun heba olup gitmesine izin vermeye hiç niyetim yok.

Erkek seçme konusundaki sicilim pek parlak olmadığından pişman olmayacağımı umduğum bir işe kalkıştım ve savunmasız bir ânımda arkadaşlarımın benimle gelecek kişiyi seçmesine izin verdim.

İdeal aday bekâr olmalı. Uçakta fazla konuşmamalı ve onu hemen yurtdışına çıkmaktan alıkoyacak bir engeli olmamalı. Ayrıca aynı yatağı paylaşacak olmamızı sorun etmemeli. *Sonuçta bir balayı süitinde kalacağız.*

Şartları karşılıyorsanız lütfen hemen yazın.

Uçak haftaya kalkıyor!



NOX

DESTEK DOKKAN

KDV'den muaftır.

ISBN-13: 978-625-8093-3-7

9 786259 809137

Yetişkin Okurlara Önerilir

Kaçamak





Duzenleme
Ny.ozlem

zm

Bir

ASHLEY

"Kararımı verdim."

En yakın arkadaşım Rebecca gözlerinde *yoğun* bir şüpheyle bana baktı. Yapacağım duyuruya verdiği tepkinin abartılı olduğunu düşünmek istesem de... muhtemelen değildi. Özellikle de son zamanlarda verdiğim ani *–ve son derece haklı–* kararlar düşünüldüğünde onu suçlayamazdım.

Eh, ne yapalım...

"Söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değilim," diyerek içkisinden bir yudum aldı.

"Becca, o balayına gideceğim."

Aldığı yudumu gerisingeriye peçetesine püskürtünce kumaş tekila içinde kaldı. Arkadaşımın mavi gözleri yaşardı.

Rebecca ölüm kalım mücadelesi verirken ben de Hindistan cevizli ve misket limonlu margaritamdan bir yudum alıp akşam esintisinin tadını çıkardım. Hava ılık olsa da terastaki esinti insanı rahatlatıyordu. Kafamı arkadaşımın fazlasıyla abartılı tepkisinden uzaklaştırması da cabasıydı.

Boğazını temizleyerek, "Pekâlâ, yeniden nefes almayı başardığıma göre az önce söylediklerini tekrarlar mısın?" dedi. "Yanlış duymuş olmalıyım."

"*Balayıma gidiyorum.*"

Sözlerimi her biri ayrı bir cümleymiş gibi vurgulayarak söyledim. Gerçi hiçbirini vurgulamama ya da açıklamama ihtiyacı olmadığını ikimiz de biliyorduk. Beni bal gibi de duymuştu.

Rebecca gözlerini benimkilere dikti. Güzel, çilli yüzü şaşkınlıkla karışık kuşku ve belki bir tutam da muziplikle doluydu.

"Hadi ama," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Gitmem gerek. Karayipler'de beş günün heba olmasına nasıl müsaade edebilirim? Buna izin verirsem ne tür bir insan olurum? Tanrı aşkına, benim işim seyahat danışmanlığı."

Rebecca başını iki yana sallayınca kestane rengi bukleleri omuzlarına döküldü. Bardağını kaldırıp dramatik bir tavırla inceledi. "Bu konuşmayı hayal edecek kadar içmedim, değil mi?"

"Kes şunu," dedim gülerek. "Biraz ciddi ol."

"*Ciddi mi olayım?* Peki." Ellerini masanın üzerinde kavuşturup öne doğru eğildi ve gözlerini doğruca benimkilere dikti. "Senin için endişeleniyorum. İyi misin?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Karşı koymaya çalışsa da o da sırıtıyordu.

Törene bir ay kala düğünümü iptal etmenin doğru bir karar olduğunun farkındaydım. Her şeye bir son verdiğimde bu denli rahatlamış hissedeceğimse aklımın ucundan bile geçmemişti.

Adımı kira kontratından sildirip eşyalarımı depoya taşıdığımda, ardından da Rebecca'nın kapısına dayanıp ne yapacağıma karar verene kadar yanında kalacağımı belirttiğimde bu rahatlama hissi içime dalga dalga yayılmıştı. O zamandan beridir de bunun tadını çıkarıyordum.

Gücümü geri kazandım. Son iki yılda kendimden ne kadar çok şey kaybettiğimi fark etmemiştim.

"Benim için endişelenme," dedim altdudağımdaki tuzu yalayarak. "Gayet iyiyim."

"Endişelenmiyorum zaten. En yakın arkadaşımın Lord Farquaad'dan kurtulmasını kutlamakla meşgulüm."

Kıkırdadım. "Ona şöyle deyip durma."

"Güce aç, mükemmeliyetçilikten kafayı yemiş, kırmızı ve siyaha düşkün biri olması benim suçum değil. Kaderini ger-

çekleştirmesi için ona lanet bir at almama bir pageboy kesimi[1] uzaktaydı."

Sarsıla sarsıla güldüm.

"Onun neyine âşık olduğuna hâlâ akıl sır erdiremiyorum," dedi Rebecca.

Aynen, ben de. "Cidden mi? Hayatımın o dönemini biliyorsun. Babam yeni ölmüştü. Hiç kuramadığımız ilişkinin yasını tutuyordum ve sanırım bunun yarattığı tramvayı atlamaya çalışıyordum. Eton, bende de olmasını dilediğim... o gücü, kontrol hissini, hani neredeyse *kayıtsızlığı* temsil ediyordu." Bardağı döndürerek içindeki içkiyi çalkaladım. "Ona *âşık olduğumu* sanmıyorum ama o hâli beni kendine çekti işte."

Rebecca bir şey söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti.

"Şu anda Orlando'da değil de Kismet Beach'te olduğuma şükrediyorum," dedim. "Gerisinin bir önemi yok. Geçti gitti."

"Buradan bu kadar uzun süre ayrı kalmayı nasıl başardın anlamıyorum. Neredeyse bir yıldır yoktun. Farkındasın, değil mi?"

Elbette farkındayım. Her gününü dibine kadar hissettim.

Rebecca sırıttı. "Duloc'u bir kenara bırakalım artık."

Genzimden bir homurtu çıkardım.

"Balayına gitmek istediğine emin misin?" diye sordu Rebecca temkinli bir tavırla. "Dün gece buna her şeyinle karşı çıkıyordun ama şimdi yüz seksen derece dönmüşsün. Yani elbette fikrini değiştirebilirsin ama ben sadece her şeyi Eton'la birlikte olacağını sanarak planladığın için Bahamalar'da kendi düşüncelerinde boğulmanı istemiyorum."

"*Becca.*" Masanın karşısından onu izlerken başımı eğdim. "Her şeyi biraz fazla düşünen biri olduğumu kabul etsem de..."

"Biraz mı?"

---

1 1970 ve 80'lerde popüler olmuş, genellikle kulak ya da çene hizasına gelen ve kâkülle tamamlanan küt saç kesimlerinin adı -*çn*

"Her neyse, makul miktarda diyelim. Son iki yılımı arkama yaslanıp Eton'ın hayatımı kontrol etmesine izin vererek geçirdim. İlişkimizi uzak mesafeden yürütürken sadece aramızdaki kilometreler yüzünden zorlandığımızı ve nişanlanmamızın her şeyi değiştireceğini düşünüyordum. Ama Orlando'da yaşadığım son sekiz ay boyunca..." Alayla güldüm. "Her gün yaptığım, söylediğim şeylere daha fazla dikkat etmek zorunda kala kala sonunda kendimin bir hayaletine dönüştüm. Seyahat acenteme *bir servet avcısının canı sıkılmasın diye başladığı hobisi* diyen bir adamın kararlarımı etkilemesine izin vermeyeceğim."

Rebecca başını eğip bana yan yan baktı. "Yani bunun dün gece okuduğun kitapla hiçbir ilgisi yok?"

"Ne? Hayır."

"Adı *Yabancılarla Yakınlık* değil miydi?" diye takıldı bana.

Bardağımı masaya bırakarak, "Biliyor musun?" dedim. "Ben bitirince sen de okumalısın. Biraz gevşemene yardımcı olabilir."

"Arka kapak fotoğrafında karanlık tarafa teslim olmasına ramak kalan bir seri katili andıran gülümsemesiyle poz vermiş yapmacık bir adamın bana yabancılarla nasıl yakınlık kurmam gerektiğini anlattığı bir kitaba ihtiyacım yok." Gülerken gözleri birden fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım! *Şimdi anlıyorum.* Böyle yapıyorlar."

Kaşlarımı çattım. "*Kim,* ne yapıyor?"

"*Seri katiller.* Duyguları incinmiş insanlara hitap edecek kitaplar yazıp onları yabancı biriyle yakınlık kurmanın iyileştirici olabileceğine ikna ediyor–"

"Kitabın seksle alakası bile yok."

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırarak bardağını kaldırdı. "Hiç değilse yakınlaştığın yabancıların prezervatif kullandığından emin ol ve telefonunun konum servisini açık tut ki cesedini bulabilelim."

Peçetemi buruşturup ona doğru fırlattım. Eğilip kolayca kaçtı ve arkasındaki çıkıntıya takılan peçetemi geri aldı.

Kahkahalarımız durulmaya başlayınca, "Şaka bir yana," dedim. "Bir fikrim var."

"Neymiş o?"

"Benimle Bahamalar'a gelmelisin."

Cevabını beklerken altdudağımı dişledim. Teklifimi reddedeceğini biliyordum ama denemeye değerdi.

Rebecca pek seyahat etmezdi. Benimle ya da arkadaşımız Sara'yla kısa yolculuklara çıkardı ama bize kıyasla çok daha evcimen biriydi. Eskiden bunun para yüzünden olduğunu sanırdım. Ama Sara ve ben, babamdan bana kalan miras ve onun harika işi sayesinde durumumuz iyi olduğundan her seferinde onun masraflarını da karşılamayı teklif ederdik ama sonuç değişmezdi. Dolayısıyla artık meselenin para olduğundan pek de emin değildim.

"Ash, gelemem. Keşke gelebilsem. Kiramı daha yeni ödedim, evimde oturup paramın karşılığını almam gerek."

"Eh, on gündür seninle kalıyorum ve misafirliğim biraz daha uzayabilir. Bu ayki kiranı ödememe izin ver ve..."

"Hayır. Olmaz öyle şey."

Bana attığı bakıştan tam da beklediğim gibi son derece kararlı olduğunu anlayabiliyordum.

Şansımı zorlamaya devam ettim.

"Tatilin parası çoktan ödendi," dedim. "Beni yalnız bırakmayıp geldiğin için teşekkür mahiyetinde uçak biletini ben alırım."

İç geçirdi. "Açıkçası para biriktirmeye çalışıyorum. Kira kontratım birkaç ay içinde bitiyor ve ne yapacağımdan emin değilim. Teksas'a dönmeyi düşünüyorum."

Kaşımı kaldırsam da bir şey söylemedim.

"Burada kalıp biraz para biriktirmek yetişkinlerin vereceği türden bir karardı. Kimse bu yaşımda yardımıma koşmayacak," dedi.

Rebecca geçtiğimiz aylarda Teksas'a dönmekten birkaç kez bahsetmişti. Orasıyla arasında bir aşk-nefret ilişkisi varmış gibi görünüyordu fakat nedeninden emin değildim. Kismet Beach'e gelmeden önce birkaç yıl Indiana'da yaşadığını biliyordum. Ağzından daha fazla laf almaya çalışırsam midye gibi içine kapanacağını bildiğimden zorlamadım. Onu desteklediğimi gösterip ihtiyaç duyduğumda bana yaptığı gibi onu rahat bıraktım.

"Peki. Anlıyorum. Ama fikrini değiştirecek olursan teklifim hâlâ geçerli."

"Teşekkür ederim."

"Ne için teşekkür ediyorsun?" Sara, Rebecca'nın yanına yerleşirken bilezikleri masaya çarpıp şangırdadı. "Üzgünüm, geciktim. Beachfront Bulvarı'nda feci trafik vardı."

Aşağımızdaki caddeden tam da bu ânı bekliyormuş gibi bir korna sesi duyuldu.

Florida'nın bu kıyısındaki en iyi Meksika restoranı olan La Pachanga'nın terası, Kismet Beach'teki en sevdiğim yerdi. Şehrin kalbinde, anacaddenin hemen tepesinde yer alıyordu. Köşedeki sörf malzemeleri satan dükkânın önünde sarkan devasa plastik köpekbalığıyla poz veren turistleri izlemek için en ideal yerdi. İnsan oturduğu yerden hem bütün aksiyonu izleyebiliyor hem de hiçbirine dahil olmak zorunda kalmıyordu.

"*Hu hu?*" dedi Sara, bana el sallayarak. "Ben gelir gelmez konuşmayı kesemezsiniz. Meraklı biri olduğumu biliyorsunuz. Her şeyi anlatın. Hemen!"

Rebecca'nın kalkan kaşını görmezden gelip Sara'ya baktım. Saçları ışığın altında parlıyordu.

"Becca hayat tercihlerimi sorguluyordu," dedim.

Sara, Rebecca'ya döndü ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sakın onu saçlarını tekrar boyamaktan vazgeçirdiğini söyleme. Öyle bir şey yaptıysan kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki..."

Duraksadı. "Eh, ne yaparım bilmiyorum ama kötü bir şey olacağı kesin. *Kaba* bir şey. Son derece aşağılık."

"Hayır," dedi Rebecca muzipçe. "Söyleyeceklerine bayılacaksın. Onu bir aylık maaşını..."

"*Bir aylık değildi,*" diye araya girdim.

"*...bir çantaya* gömmeye ikna ettiğin zamandan bile daha çok sevineceksin," diye devam etti Rebecca bana aldırmadan. "Düşün, ondan bile büyük bir şey. *Havalara uçacaksın.*"

Sara'nın gözleri ışıldadı. "Bu kadar ballandırma yeter. Ne oluyor?"

Rebecca iç geçirip elini kaldırdı. "Bu onur senin olmalı."

"Ah, ne incesin. Haberin zaten benim olduğunu sanıyordum."

"*Haberlerin mi var?* Ne gibi şeyler?" diye sordu Sara. "Alınma ama son zamanlarda verdiğin haberler hiç tatmin edici değildi."

Ona nasıl baktığımı görünce güldü.

En yakın iki arkadaşım birbirine taban tabana zıt kişilerdi. Biri olgun ve mantıklı bir insandı. Hasta olduğumda bana çorba yapar, beni kötü kararlardan vazgeçirirdi. Saat sabahın dördü bile olsa telefonlarıma daima cevap verirdi. Kefaletimi ödeyecek birine ihtiyacım olursa arayacağım ilk kişi o olurdu.

Sara ise bambaşka bir âlemdi.

Balayıma gitme kararımı sorgusuz sualsiz destekleyeceğine emindim. Tek yapmam gereken beni Bahamalar'da bir tür çok eşliliğe ikna etmesine izin vermemekti.

Gerçi bir düşündüm de...

"Eh," deyip bir patates kızartmasının ucunu tırtıkladım. "Uzun uzun düşündükten sonra..."

"Ve *Yabancılarla Yakınlık* isimli bir kitap okuduktan sonra," diye araya girdi Rebecca.

Durup ona döndüm. "Kaç kez söyleyeceğim, onunla bir ilgisi yok."

Ninova

"Sahiden mi?"

"*Yok*," dedim bıkkınlıkla. "O sadece..."

Sara, her zamanki sabırsızlığıyla sözümü keserek, "Her neyse," dedi. "Bunu sonra konuşuruz. Şu büyük haberi duyalım."

"Balayıma gitmeye karar verdim," dedim kendimi coşkulu bir tepkiye hazırlayarak.

Tam da tahmin ettiğim gibi Sara tiz bir çığlık koyuverdi. "Kendine gelmek için ihtiyacın olan şey *tam* da bu. Güneş ve tuzlu suyla enerjini Farquaad'a dair her şeyden arındırabilirsin."

"Gerçekten mi?" dedim ifadesizce.

Rebecca bir şey söylemeye fırsat bulamadan garson masamıza geldi. Sara hızla siparişini verip yeniden bana döndü. Benimkilere diktiği gözleri heyecanımı körükleyen bir coşkuyla dolup taşıyordu.

"Bana eşlik edecek birine ihtiyacım var," dedim öne eğilerek. "Rebecca gelemiyor. Sen ne dersin?"

"Ah, ikinci tercih olduğum bu fırsat beni çok heyecanlandırdı."

Rebecca alayla dudaklarını büktü. "Cevabım ne olursa olsun sana da soracağını biliyorsun. Benden çok daha eğlenceli birisin."

Sara, sepetten bir patates kızarması alarak, "Haklısın," dedi. "İmkânım olsa gelirdim."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "*İmkânım olsa gelirdim* de ne demek? Gelmek zorundasın. Tek başıma gidemem, hem sen de seyahat etmeye bayılırsın."

Patatesinden bir ısırık aldı. "Bir içki fabrikasının yöneticileriyle toplantım var, o randevuyu koparabilmek için kıçımı yırttım. İptal edersem ânında kapının önüne koyulurum. *Ayrıca,*" dedi patatesini guacamole'ye batırarak, "o hafta sonu kız kardeşimi bir konsere götüreceğime söz verdim. Yani gelmem mümkün değil. *Mümkün değil.* Yapabileceğim hiçbir şey yok. Üzgünüm."

İki arkadaşımın da teklifimi geri çevireceği hiç aklıma gelmemişti. Sara istediği zaman işinden izin alabiliyordu, patronuyla yatmasının artılarından biri de buydu. Rebecca'nın da tatilimize yetecek kadar hastalık izni vardı ve neredeyse her gün işinin başında olduğundan Smokey'deki patronunun ona seve seve izin vereceğini biliyordum. Biraz tatile hayır diyemeyeceğini sanmıştım.

Şimdi ne yapacağım?

"Bir şey olmaz," dedi Sara elini önünde umursamazca sallayarak. "Sana iyi gelir. Yakışıklı havuz görevlilerini ve cankurtaranları atabileceğin boş bir yatağın olur. Kartlarını doğru oynarsan unutulmayacak bir deneyim yaşayabilirsin."

Arkama yaslanıp güldüm. "Sakin ol biraz. Sara tarzı bir tatil olmayacak. Yatacağım adamlar hakkında *yeşil gözleri ve etkileyici omuzları var* dışında şeyler de bilmek istiyorum. Bir dakika, şu adamı rehberine nasıl kaydetmiştin? Akrep Seksi miydi?"

Rebecca da Sara'ya doğru dönerek güldü. "Bir de Mavi Gömlekli Chris vardı. Hatırlıyor musun? Birinin beni gömleğimin rengiyle adıma indirgediğini hayal bile edemiyorum."

"İnan bana, Mavi Gömlekli Chris diyerek ona bir iyilik yapıyordum. Onu Yeşil Gömlekli Chris'ten ayırmama yardımcı oluyordu. Aralarında *kocaman* bir fark vardı, anlarsınız ya."

"Ah, anlamaz mıyız?" dedim kahkahalarım yerini sahte bir ağlama krizine bırakırken. "Telefonundaki fotoğraflara asla – *asla ve kat'a*– bakmamam için elle tutulur bir sebebim var artık."

Sara sırıttı. "*Ele geliyordu*, orası doğru."

"*Ellemeye* karşı değilim," dedim. "Ama bu konularda daha ağırdan almayı tercih ediyorum. Adım adım ilerlemek istiyorum."

"Acelen yok," dedi Rebecca.

Aynı anda Sara da konuşmaya başlamıştı: "Gözünü yumup balıklama atla. Bisiklete binmek gibi bir şey." Sırıtışı muzip bir hâl aldı. "İkisi de bazen kıçını ağrıtıyor."

Ben gülerken garsonumuz tekrar yanımızda belirdi. Başka bir şeye ihtiyacımız olmadığını öğrendikten sonra hesabımızı masanın ucuna bıraktı.

"Yemeği kaçırdığım için özür dilerim," dedi Sara. "Telafi edeceğim. Bu hafta sonu bir yere gidelim mi? Ben ısmarlıyorum."

Çantamı alıp cüzdanımı aramaya koyuldum. "Olabilir. Bahamalar'a gitmeyi kafaya koyduğuma göre işlerimi çoktan halletmiş olurum."

İçim heyecanla dolup taştı. Tuz, kum ve güneş... Orada *kendi başıma* yer ayırtırken tam da istediğim şeylerdi.

"Cumartesi gecesi bana uymaz. Smokey'de akşam mesaim var," dedi Rebecca. "Cuma günü ne kadar çalışacağımdan da emin değilim."

Sara onu başıyla onayladı. "O zaman daha sonra size mesaj atarım, günü ayarlarız."

"Güzel," dedim.

Hesaba uzandım ama Rebecca benden önce davrandı.

"Ödeme sırası bende," dedim.

Başını iki yana salladı. "Buraya gelelim diyen bendim."

Kalbim düşünceli arkadaşıma duyduğum sevgiyle dolup taştı. Rebecca para konularında zorluk çekse de gururundan asla ödün vermezdi. *Onu çok seviyorum.*

"Yemeğimizi sen ödemeyeceksin," dedim. "Tanrı aşkına, evini işgal ettim zaten. Ben senin çocuğun değilim."

Geri dönen garsonumuz durumu hemen anladı. Dostane olduğu kadar ciddi tartışmamızı gülümseyerek izledi. "Sorunu aranızda çözene kadar burada sessizce bekliyorum."

"Ben ödüyorum," dedim kartımı garsona uzatarak.

"Hayır, ödemiyorsun." Rebecca da kendi kartını uzattı. "Benimkini al."

"Onları boş ver, ben ödeyeceğim," dedi Sara. "En iyi bahşişi benden koparırsın."

İki arkadaşıma da bir bakış attım.

"İstediğin kadar bak," dedi Sara yüzündeki kocaman gülümsemeyle. "Hesabı sen ödemeyeceksin."

"Aynen öyle," dedi yanımdan gelen muzip ses. "*Çünkü ben ödüyorum.*"

İki

ASHLEY

Tüylerim diken diken oldu. Havayı dolduran belli belirsiz baharatlı vişne kokusu duyularımı allak bullak ediyordu. Pürüzsüz, flörtöz sesi ya da Rebecca'nın yüzündeki abayı yakmış ifade yanımda kimin durduğu açıkça belli etmese bile vücudumun sağ yanındaki karıncalanmadan kim olduğunu anlardım.

Maddox Carmichael'ın dudakları tebessüm ve sırıtış karışımı bir ifadeyle kıvrıldı. "Merhaba Ash."

"Merhaba." Aşina olduğum sıcaklık damarlarıma yayılırken sırıttım. "Ne zamandır görüşmemiştik."

Ne yazık ki.

Kısacık kesilmiş küllü sarı saçları, saçmalık derecesinde çıkık elmacıkkemiklerini iyice ortaya çıkarıyordu. Ona dair en sevdiğim şeylerden biri olan keskin çene hattı birkaç günlük kirli sakalla kaplıydı ve boynu dizlerimin bağını çözerek omzuna doğru iniyordu.

Hiç fena değildi. *Hiç fena değil.*

Tok ve pürüzsüz bir sesle kıkırdadı. "Beni çok mu özledin?"

"Ah, *hem de nasıl*," dedim alayla. "Ne yapsam bilemedim. Aslmda bu yüzden buraya geldim, seninle karşılaşmayı umuyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Cebinden cüzdanını çıkardı ve bakışları yanımıza geldiğinden beri ilk kez arkadaşlarıma kaydı. "Selam Sara. N'aber Becca?"

"Selam Maddox," dedi Sara, pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Ashley'nin arabası kapının önündeyken seni burada görmek ne güzel."

Ninova

Gözlerimi devirdim.

Arkadaşlarım Maddox'la aramdaki zararsız, flörtöz arkadaşlığı anlamıyordu.

Garip, zahmetsiz bir bağımız vardı. Her şey birinci sınıfın ilk gününde saçıma yapışan bir parça sakızla başlamıştı. Yanımda sakız olmaması gerekiyordu ama asi bir çocuk olduğumdan yanıma gizlice bir tane almıştım. Elbette gösteriş yapma peşindeyken saçıma takılmıştı ve paniklemiştim. Maddox çocuk makasıyla imdadıma yetişmiş ve sınıfın arkasında sakıza dolanmış tutamı kesmişti.

O gün kelimenin tam anlamıyla kahramanım olmuştu.

O zamandan beri de aramızda böyle garip bağ gelişmişti.

Birbirimizden haberdar olmasak bile kalabalığın içinde birbirimizi bulurduk. Sayısız şenlik ateşinin başında oturmuş, arkadaşlarımız zil zurna sarhoş olurken sohbet etmiştik. Bulunduğumuz ortamda birisi komik bir şey söyleyince birbirimize bakıp birlikte gülerdik. Hatta zaman zaman gülenler sadece ikimiz olurduk.

Arkadaşlarımız birtakım *farklı aktivitelerde* bulunduğumuzu varsayıp daima başımızın etini yemişti. Ne var ki hiç öyle bir şeye kalkışmamıştık. Bunu aklımdan geçirmedim diyemezdim *–hem de neredeyse onu her gördüğümde çünkü aksi nasıl mümkün olabilirdi?–* ve defalarca da şakasını döndürmüştük.

Fakat sınırı hiç aşmamıştık. *O sınırı.* Arkadaşlık ilişkilerinin karmakarışık hâle gelmesine neden olan o sınırı. *Neden?* Çünkü onun çok çapkın olduğunu biliyordum. Olan biten her şeyi ön sıradan izlemiştim. Maddox ilişkilerimi ne kadar ciddiye aldığımı bilirdi. Birkaç kez gözyaşlarımı sildiği bile olmuştu. Birbirimizin hayallerine ve arkadaşlığına sözünü ettiğim sınırları aşmayacak kadar saygı duyduğumuzu düşünmek istiyordum.

Maddox garsona kredi kartını uzattı. "Altı çıtır taco rica edeceğim. Paket olacak. Bir de hanımefendilerin hesabı."

Sara kıs kıs güldü.

"Akşam yemeğimizi sen *ödemeyeceksin*," dedim.

Bakışlarını bana çevirdi, çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Ciddiyim." Bu kez en ciddi ifademi takındım. "Elini kolunu sallaya sallaya içeri girip istediğini yapamazsın."

"Çok tatlı. Şimdi kenara çekil ve sessiz ol," dedi kolumu dirsekleyerek.

Duvara doğru kayıp Rebecca'nın tam karşısına oturdum. "Burada ne işin var ki?" diye sordum.

Yanıma yerleşti ve güçlü kollarını sanki başka yer yokmuş gibi masanın üzerinde kavuşturdu. Ela gözlerimi o muhteşem, *sarıya kaçan, doğal olamayacak kadar açık yeşil* gözlerinden uzaklaştırmak için mücadele ettim.

"Akşam yemeği için. *Başka neden olacak?*" Dudaklarını yaladı. "Küçük bir kuş bana *birilerinin* düğününü iptal ettiğini söyledi. Dolayısıyla yoldan geçerken o söz konusu kişinin arabasını restoranın önünde görünce durmadan edemedim."

"Doğru söylemiş." Yüzüksüz parmağımı havada salladım. "Bu küçük kuş kafesinden kaçtı."

"İyi misin?"

"Kararı veren bendim. Harikayım."

Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. "*Haklıymışsın, Maddox.*" Güldü. "Söyle hadi. Bekliyorum."

"Rüyanda görürsün."

Kahkahalarımız yavaş yavaş sakinlerken masaya sessizlik çöktü. Arkadaşlarıma, seçilmiş ailem dediğim insanlara bir bakış atınca kalbimin soğumaya başlamış kısımları sıcacık oldu.

"Ona bir boşanma partisi düzenleyip düzenlememiz gerektiğine karar vermeye çalışıyorum," dedi Sara.

"Boşanmak için önce evlenmek gerek," diye belirttim.

Ninova

Omuzlarını silkti. "Evet ama adına başka ne desem bilemedim." Tekrar Maddox'a döndü. "Ashley'nin şimdiye dek verdiği en kötü karardan kurtulmasını sence nasıl kutlamalıyız?"

Bana dönerek, "Hımm," dedi. "Yani, striptiz yapmayı teklif ede–"

"*Evet,*" dedi Rebecca hevesle. *Gereksiz bir hevesle.* Yüzü önce kiraz kırmızısına, ardından da pancar moruna döndü. "Ashley'nin buna bayılacağını düşünüyorum demek istedim."

Yani, Ashley buna hayır demezdi. "Kendi adına konuş."

Sara'nın yalancı olduğuma dair söylenmelerine kulak vermek yerine margaritama uzanıp büyük bir yudum aldım. Dirseğimin Maddox'un koluna sürtünmesini de görmezden geldim.

"Belki Mega Pint'te küçük bir parti düzenlerim," dedi Sara. "Gelmek ister misin, Maddox?"

Gözlerimi devirip bardağımı masaya bıraktım. "Yapmak isteyeceği milyonlarca başka şey olduğuna eminim. Hem bunun için bir parti falan düzenlemeyeceğiz. Çözmem gereken çok şey var ve... attığım nişanı kutlamak kulağa gerip geliyor."

"O da ne demek?" diye sordu Maddox. "Benimle ilgili söylediklerini diyorum."

"Bizimle en son Mega Pint'e geldiğinde benimle eve gitmek isteyen denizcileri kardeşin Banks'le kovalamıştınız," dedim.

"Sense bunun için bana bir teşekkür bile etmedin." Uzunca bir süre gözlerime bakıp Sara'ya döndü. "Ne zaman gidiyoruz?"

Omzunu ittiğimde bana güldü.

"Canımı acıtıyorsun," diye alay etti benimle.

"Hadi oradan. Sadece denizcilerle eğlencemi mahvettiğin için kendini biraz suçlu hissetmeni istiyorum."

"Tartışmaya açık bir konu."

"Uslu dur, olur mu?"

Sadece arkadaş olsak da hâlâ bir kadındım. Kurak dönemden geçen bir kadın. Bunun kişiliğinin bir parçası olduğunu bil-

sem de Maddox benimle flört ediyordu ve o saçmalık derecesinde güzel gözleri ve seksi gamzeleriyle karşısında patlamaya hazır bir barut fıçısından farksızdım.

Üstelik bir şekilde onun da bunun farkında olduğundan şüpheleniyordum.

Yüzündeki sırıtış genişledi.

Dahası, bunun farkında olmaktan büyük zevk alıyordu. *Şerefsiz.*

"Size doyum olmaz ama ben gidiyorum," dedi Rebecca. "Bu ikisinin birbirlerinden hoşlanmıyormuş gibi davranmalarını izlemek beni deli ediyor."

Çıkmak için Sara'yı yerinden kaldırırken arkadaşıma sert bir bakış attım.

"Buyurun," dedi masamıza dönen garson. Maddox'a kartını ve torbasını uzattı. Ardından Sara'ya dönüp bir kutu verdi.

"Teşekkür ederim." Maddox kartını cüzdanına soktu. "Hesaplarını da buradan çektiniz mi?"

"Evet. Çok tatlı bir davranıştı," dedi garson kirpiklerini kırpıştırarak.

İç çekip garsona bahşiş için verebileceğim birkaç banknot bulmak üzere çantamı karıştırdım. Sara'dan önce davranıp eline tutuşturdum. "Teşekkür ederiz."

"Ben teşekkür ederim." Bakışları benden Maddox'a kaydı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden söyleyin."

"Söyleriz," dedi Sara, garson bizimle konuşmadığı hâlde. *Muhatabı Maddox'tu.*

Garson gülümseyip yanımızdan uzaklaştı.

Rebecca boğazını temizledi. "Jestin için teşekkürler, Maddox."

"Evet. Ashley'yi görmeye geldiğin için de teşekkür ederiz," dedi Sara. "Bir kez olsun hesabım kılımı kıpırdatmama gerek kalmadan ödendi."

Rebecca kahkahasını bastırmayı başardı. Ancak Maddox sadece omuz silkmekle yetindi... gözlerini üzerimden ayırmadan.

"Hiç gerek yoktu ama teşekkür ederim," dedim bunu söylemek bana acı veriyormuş gibi.

"Çok mu zordu?"

"Evet çünkü beni hiç dinlemiyorsun."

"Geçen hafta Smokey'ye geldi ve buna gerek olmadığını söylemesine rağmen barda oturan adamın hesabını ödedi," dedi Rebecca, Maddox'a bakarak. "Her zaman canın ne istiyorsa yapar mısın?"

"Genellikle." Maddox yerinde kıpırdandı. "Her zaman değil ama."

"*Tabii,*" dedim. "Yapmak istediğin bir şeyi yapmadığın *tek bir* örnek ver."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan cüzdanını yavaşça arka cebine soktu. Yoğun bakışları omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. Ardmdan o yoğunluk geldiği hızla kaybolup gitti ve hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi.

"Dün gece güreş antrenmanında oğluna fazla yüklenen bir babayı salondan kovmak istedim," dedi. Bir an için kararan gözleri dikkatimden kaçmamıştı. "Ama yapmadım."

"Ah, demek kendine hâkim olabiliyorsun," dedi Rebecca.

"Öyle görünüyor," dedi Sara usulca. Sonra da kaşını kaldırarak bana baktı.

"Eh, kısmen," dedi Maddox, Sara'yı duymazdan gelerek. "Yerime Banks'i gönderip onunla konuşmasını söyledim."

Carmichael kardeşlerden –Foxx, Jess, Moss, Maddox ve Banks– en küçüğünün bir çocuğun babasıyla *konuştuğunu* hayal edince kendimi tutamayıp güldüm. Tanrım, en küçük kız kardeşleri Paige bile ele avuca sığmaz biriydi.

"Eminim işe yaramıştır," dedim kıkırdayarak.

"Adam giderken özür diledi, yani Banks'in etkili olduğunu söyleyebiliriz sanırım."

"Hiç şüphem yok," dedim alaycı bir gülüşle. "Kimseyi rencide etmemeye de özen göstermiştir."

Maddox'un küçük çocuklara güreş dersleri vermesini hep çok tatlı bulmuştum. Lisede başarılı bir güreşçiydi ve bir üniversiteden burs bile kazanmıştı. Ama bilmediğim bir sebepten ötürü bunu geri çevirmişti. Yerel gençlik organizasyonlarında gönüllü olmuştu. Bu yönüne bayılıyordum.

Sara çantasını omzuna taktı. "Ben gidiyorum. Evden sabah beşte çıktım, ölmek üzereyim."

Rebecca da onu başıyla onayladı. "Evde görüşürüz, Ashley."

"Tabii, görüşürüz."

İkimize de el salladılar ve çıkışa doğru yöneldiler. Arkadaşlarım gider gitmez Maddox bana döndü.

Aramıza o her zamanki rahat hava çökmüştü. Önümde duran, el sürmediğim su dolu bardağa uzanıp bir yudum aldı.

"Ee..." Gözleri parıldadı. "Kalkacak mısın yoksa tacolarımı paylaşmak ister misin?"

"Çok cazip bir teklif ama Becca'nın evine dönmem gerek. Tahmin edebileceğin üzere hayatım darmadağın oldu ve parçaları toplamaya başlamam gerek."

"Sana eşlik edeyim."

Yerimizden kalkarken birbirimize hafifçe gülümsedik. Maddox çantamı almamı bekledi, ardından çıkışa doğru ilerlemeye başladık.

La Pachanga boyunca yanımda yürüdü. Yanlarından geçtiğimiz müşteriler ona seslendi ve birden fazla masa el ederek onu çağırdı. Maddox her sohbetine beni de dahil ettiğinden emin oldu. Herkesle tek tek muhabbet etmesini -hepsine pürdikkat kulak verip ardından konuyu ustalıkla kapamasını- ve cazibesini konuşturmasını izlemek eğlenceliydi.

Onu sempatik yapan buydu işte. *Eton'ın böyle bir şey yaptığını hiç görmedim. İşine yaramayacak herkesi görmezden gelirdi.*

Rahatsız edici akşam yemeklerini ve davetleri hatırlamak midemin kasılmasına neden oldu.

Epey bir duraksamanın ardından nihayet çıkışa ulaştık. Kapıyı benim için açtı. Ona dokunmadan etrafından dolaşmak için büyük çaba sarf etmem gerekti. Kasıtlı olup olmadığından emin değildim ama duruş şekli işimi zorlaştırıyordu.

Bir şekilde ona dokunmamayı başardım.

"Tanrım," dedi sıcak havaya adım atmaz. "Restorana girerken daha serin olduğuna yemin edebilirim."

"O kadar sıcak ki düşüp bayılacağım. Bazen burayı neden sevdiğimi merak ediyorum."

Basık, nemli havada arabalarımıza doğru ilerledik. Jeep'ini benim Telluride'ımın yanına, otoparkın sonundaki palmiye ağacının altına park etmişti. Telefonuna baktığını görünce bu anı –ve dikkatini başka bir yere vererek bana sunduğu fırsatı– onu inceleyerek değerlendirdim.

Kalçalarını sıkıca saran kahverengi kumaş pantolonu kaslı bacaklarını ve dar belini ortaya çıkarıyordu. Üzerine beyaz bir gömlek giymişti. Vücut hatlarını belli edecek kadar dar ama meraklı gözlerin geri kalanı hakkında tahmin yürütmesini engelleyecek kadar boldu. *Tabii ben geri kalanı iyi biliyorum.* Onu sayamayacağım kadar çok kez üstsüz görmüştüm.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu telefonunu cebine koyarken.

"Ne?"

Omuzlarını silkti. "Şu dallamayı diyorum. Elroy ya da adı her neyse. *Evlenmeye* kalktığın şu göt herif." Son sözlerini tükürür gibi söylemişti.

"Ne oldu? Dedikodu peşinde misin?"

Arabamın önünde durduk. Esintiyle burnuma dolan parfümü dört bir yanımı sarmalayarak benimle alay eder gibiydi.

"Dedikodu yapmam. Daha doğrusu senin hakkında yapmam. Ayrıca derdim ağzını aramak olsaydı ruhun bile duymazdı, Bayan Thompson. Fark ettirmezdim."

"Fark ettirmeden bir şey yaptığın oldu mu ki, Bay Carmichael?"

Kahkahalarımız havada birbirine karıştı.

"Adı Elroy değil, Eton Eldridge'di. Hatırlamıyormuş gibi yapma. Ona dair söyleyecek hiçbir şeyim yok. Açıkçası varlığını bile unutmayı tercih ederim."

"Peki. Sadece dinlemeye hazır olduğumu söylüyordum. Bazen o güzel kafanın içinde kendini yiyorsun."

Nazik teklifi ve gözlerindeki endişe karşısında yüreğim ona duyduğum sevgiyle kabardı.

Arabamın kapısını açıp içeriyi soğutmak için motoru çalıştırdım. İçeri eğilince Maddox'un yoğun bakışlarını sırtımda hissettim. Onunla Eton hakkında konuşmak istemesem de kendime engel olamadım.

Doğrulup, "İki ay kadar önce radyo dinliyordum," dedim. *Ne aydınlanma ânıydı ama. Büyük değişimlerin başlangıcı oldu... buna yol açan farkındalıklardan çok önce.* "Reba McEntire'ın bir şarkısı çalmaya başladı. Yaşadığı dünyadan daha fazlası, yaptıklarının ötesinde bir hayat var mı diye merak eden bir kadın hakkındaydı."

"O şarkıyı biliyorum." Şaşkın ifademe güldü. "Annem Reba'ya bayılır. Cumartesi sabahları suç sayılması gereken bir saatte kardeşlerimle yataktan kalkıp temizlik yapmasına yardım edelim diye büyün evi onun şarkılarıyla inletirdi."

"İşte bu şarkı beni *hayatımı* ve yapmadığım onca şeyi düşünmeye itti."

Öteki eline geçirdiği torbası hışırdadı. "Peki ne yapmak istiyorsun? Everest'e tırmanmak mı? Maraton koşmak mı? Paraşütle atlamak mı? Lisedeyken bunu çok isterdin, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedim kıkırdayarak. "Ama hayır, daha çok domuzlarla yüzmek gibi bir şey düşünüyordum."

"*Ne?*"

"İsteğim buydu işte. Balayına gideceğimiz yerde bunu nasıl hayata geçirebileceğimi düşünüyordum ama Eton karşı çıkacağı için programımıza dahil etmeyi bile aklımdan geçirmedim."

Gözleri karardı.

"Nişanı atmamın nedeni de buydu. *Aptal balayımda bile domuzlarla yüzemiyorsam ileride başka neler kaçıracağım kim bilir*, diye düşündüm." Omuzlarımı silktim. "Her şey *domuzlarla* başladı işte. Kimin aklma gelirdi ki?"

"Ne olduğunun önemi var mı?"

Gülümsedim. "Dikkatli olmazsan kim olduğunu, neye ihtiyaç duyduğunu unutmak o kadar kolay ki."

"Ne zaman istersen beni arayabilirsin, sana kim olduğunu seve seve hatırlatırım." Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "İstersen ona da kim olduğunu... benim kim olduğumu hatırlatabilirim."

İkimiz de bir anda kahkahalara boğulduk.

"Ne? Zaten ona garezim var," dedi. "Kaldırıma yanaşıp bana beş dolara arabasını park edip edemeyeceğimi sormuştu. Piç kurusu. Ben olsam kapıyı en az elli dolardan açardım."

Yanaklarındaki gamzeler daha da derinleşti.

Seni bu yüzden çok seviyorum. O kadar iyi bir arkadaşsın ki.

"Seni görmek güzeldi," dedim. "Artık hayatıma dönüp yığınla sorumluluğun üstesinden gelmeliyim. Zor işlerin hepsini erteledim ve artık hiçbirini görmezden gelemiyorum."

"Ben de öyle." Maddox kapıyı ardına kadar açabilmem için geri çekildi. "Bir ara yemeğe çıkmak ister misin? Baskı yok. Ya da Banks'le takılabiliriz. Şansımız yaver giderse karakola düşmekten bile kurtulabiliriz."

"İşte buna teklif derler."

"Karşı konulamaz, değil mi?"

Güldüm.

Maddox topuklarının üzerine yaylandı, bakışları hâlâ benimkilere kenetlenmiş vaziyetteydi. Bu samimi, cana yakın hâliyle saçmalık derecesinde yakışıklı görünüyordu. *Kadınların kafayı onunla bozmasına şaşmamalı.*

"Hesabımızı ödediğin için tekrar teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim." Boğazını temizledi. "Buraya geri mi taşıyorsun yoksa Orlando da mı kalacaksın?"

Omuzlarımı silktim. "Burada kalacağım. *Evimde.* Her yerden çalışabilirim ve anneme yakın olmayı çok özledim. Zaten Orlando'da kalmamı gerektirecek ne var ki?"

"Çok sevindim."

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmezden gelip arabama bindim. Sonra bakışlarımı ona çevirdim.

"Tekrar karşılaşacağımıza eminim," dedi parmak uçlarıyla kapının kenarında ritim tutarak.

Her bir vuruşu bedenimde yankılanıyor gibiydi. "Muhtemelen."

Sırıtıp bir adım geri çekildi. "Görüşürüz, Ash."

"Görüşürüz. Hesabımızı ödediğin için..."

Suratıma kapanan kapıyla sözüm yarım kaldı.

"...*tekrar teşekkürler,*" dedim kendi kendime.

Maddox, Telluride'ımın etrafından dolanıp Jeep'ine ilerledi. Yoldan geçen birine selam verip arabasına bindi. Ardından bana tek bir bakış bile atmadan otoparktan çıktı.

Evet. Arkadaşız. Daima arkadaş olacağız.

"İstersen ona da kim olduğunu... benim kim olduğumu hatırlatabilirim."

"Maddox Carmichael, kimsenin senin kim olduğunu hatırlamaya ihtiyaç duyacağını sanmıyorum."

Gülümseyerek otoparktan çıktım.

Ninova

Üç

MADDOX

Tezgâhın üzerine fırlattığım taco torbası mutfak adasının ortasındaki parlak pembe kâseye çarpıp sallanmasına neden oldu.

Anahtarlarımı ve güneş gözlüğümü de içine bıraktım. Kapıdan içeri girer girmez eşyalarımı kâseye bırakma rutininin düzenli olmama bu kadar yardımcı olması şaşırtıcıydı. Kız kardeşim Paige yaklaşık bir yıl önce kâseyi mutfağıma koyup yapmam gerekeni anlattığında gülüp geçmiştim. Ama bir hafta içinde arabasını ikinci kez ödünç almama müsaade edince –çünkü Jeep'imin hem esas hem de yedek anahtarını kaybetmiştim– tavsiyesine bir şans vermek zorunda kalmıştım.

Banks'i de aynısını denemeye bir ikna edebilsem...

Batan güneşin son ışıkları içeri süzülüyordu. Kahvaltıda alelacele yediğim fıstık ezmeli ve reçelli sandviçten kalanlar ekmek kızartma makinesinin yanında duruyordu. Annemin ortalığı hemen temizlemezsem evimi hamamböcekleri saracağını söyleyen sesi zihnimde yankılandı.

Gömleğimi çıkarıp tezgâhın üzerine atınca sağ omzumda güreşten kalan eski sakatlık sızladı. Hamamböceklerine bıraktığım ziyafeti temizlemek üzere tost makinesine doğru döndüm ve oturma odasına açılan kapıdaki hareketlilik dikkatimi çekti.

Banks başını telefonuna gömmüş vaziyette içeri girdi.

Harika.

"*Hoş geldin,*" dedim olması gerekenden daha sert bir sesle.

Başını kaldırıp yerinden sıçrayınca neredeyse elindeki telefonu düşürecekti.

Ninova

"*Kahretsin, Mad,*" dedi iç geçirerek. Bir de utanmadan bana kızıyordu. "Eve geldiğinde bağırıp haber vermek çok mu zor?"

"Hayır. Aslında tam da bağırmak üzereydim."

Gözlerini devirdi. "Biraz geç kaldın, burada olduğunu zaten biliyorum."

Benimle dalga mı geçiyor?

Lavaboya bakan taburelerden birine yerleşirken bir şeyler mırıldandı. "Lütfen Moss ve Jess gibi buraya gelip özel hayatına... *ihtimam* göstermediğimi söyleme."

"*İhtimam* mı?" Kızgınlığımı bir yana bıraktım –karşımda Banks olduğunu düşünüldüğünde zaten bir işe yaramayacaktı– ve lavabonun altından ıslak mendil çıkardım. "Bugün kiminle vakit geçirdin? Yolunu kaybedip bir kütüphaneye falan mı girdin?"

Sorumu duymazdan geldi.

"*İhtimam.*" Her heceyi vurgulayarak telaffuz etti. "Restore etmemiz gereken *1954 model bir Bel Air*'ı bırakan adam böyle söyledi." Bir ıslık çaldı. "O bebeği görmen gerek. Ona dokunmak için sabırsızlanıyorum."

Yemediğim bir parça sandviçi çöpe attım. "Betsy sakın duymasın."

Bana sert bir bakış atarak Corvette'ine taktığı isim konusunda onunla dalga geçmeye kalkışmamam konusunda beni uyardı. Jess arabayı Banks'in garajından çalana kadar –*Tanrım, ne baş ağrısıydı ama*– hiçbirimizin bu isimden haberi yoktu.

"Spor salonuna gitmek ister misin?" diye sordum. Müşterim asla satın almayacağı evi bir kez daha gezip gezemeyeceğini sorduğundan beri kurtulamadığım gerginliği üzerimden atmaya ihtiyacım vardı. "Ben..."

"La Pachanga'ya mı gittin?" Taco torbasını tutup önüne çekti ve içine bir göz attı. "*Hem de* taco mu aldın? Seni o kadar çok seviyorum ki."

Ellerimi, *Ne bok yiyorsun?* diye sorar gibi iki yana açtım ama küçük kardeşim bu küçük jestimi fark etmedi, ettiyse bile umursamadı.

Muhtemelen ikincisiydi.

Kimi kandırıyordum ki? *Kesinlikle ikincisi.*

Banks her anlamda en yakın arkadaşımdı. Aramızda sadece on sekiz ay vardı. Beş erkek evladın en küçükleri –tabii bir de en yetenekli ve en yakışıklıları– olarak üç abimizle mücadele etmek ve küçük kız kardeşimizi korumak için sürekli işbirliği yapmak zorundaydık.

Sır saklama, birbirimizin başım beladan kurtarma ve iyi günde kötü günde birbirimizin kıçını kollama konusunda insanlık tarihindeki tüm kardeşleri sollamıştık. Ancak tüm bunlar Banks'in aynı zamanda başımın belası olduğunu değiştirmiyordu.

"Hiç çekinme," dedim ağzına bir taconun yarısını tıkıştırırken. "Yanına içecek bir şeyler de ister misin?"

"Lütfen," dedi kırıntılarını tezgâha saçarak.

"Dalga geçiyordum."

"Ama canım istedi."

Sesi dolu ağzı yüzünden boğuk çıkıyordu.

"İstediğini içebileceğin harika bir yer biliyorum," dedim. Enerjim tükeniyordu. *Spor salonunu unut. Sadece tacolarımı yemek –Banks'ten geriye bir şey kalırsa tabii– sıcak bir duş almak ve televizyonun karşısında sızmak istiyorum.* "Kendi evin."

"*Kendi evim* mi?"

"Evet, *kendi evin.*" Pencereye doğru ilerleyip parmak eklemlerimi cama vurdum. Çıkan ses mutfakta yankılandı. "Şuradaki binayı görüyor musun? İşte orası senin evin. *Tamamı.* Buzdolabını canının istediği her şeyle doldurabilir ve ne zaman istersen hepsini yiyip içebilirsin. Kulağa harika geliyor, değil mi?"

Ninova

Yutkundu. "İçecek bir şeyim olduğunu mu sanıyorsun? Kendimi bildim bileli bira dışında bir içecek aldığımı sanmıyorum."

"Bir dene. Hoşuna gidecektir."

Taconun kalan yarısını da ağzına tıkıştırınca iç geçirdim.

"Gerçekten evime gitmemi istemiyorsun, değil mi?" diye sordu dolu ağzıyla.

Buzdolabından bir limonata alırken, "O kadar fatura ve emlak vergisi ödüyorsun," dedim. "Garajından fazlasını kullanmak mantıklı olmaz mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Yani evimi satmam gerektiğini mi söylüyorsun. Parasını annemle babam ödedi. Bana çok kızarlar."

Gözlerimi devirip bir bardak çıkardım ve içine biraz buz koyup limonatayla doldurdum.

"Evimi satamam. Garaja ihtiyacım var. Burada yaşasam hangimiz arabamızı park edeceğiz diye kavga ederdik, hem aletlerimi koyabileceğim bir yerin de yok," dedi. "Tabii bana..."

"Sadece garajını değil *evinin tamamını* kullanman gerek. Bir düşünsene. Sahip olacağm mahremiyet, tek bir yerde olacak eşyaların. Aynı yerde hem televizyon izleyebilir, hem yemek yiyebilir hem de uyuyabilirsin."

"Hepsini burada yapıyorum zaten."

Limonatamdan bir yudum alırken bardağın üzerinden onu izledim.

Banks yalnız kalmayı hiç sevmezdi. Annemle babam onu hastaneden getirdiğinden beri dibimden ayrılmamıştı. Bunu kanıtlayacak fotoğraflarımız bile vardı. Kollarını hareket ettiremeyecek kadar küçükken bile gözleri üzerimden ayrılmazdı. Yürümeye başlayınca bir gölge gibi peşimde dolanan birinin olmadığı o güzel günler sona ermişti.

Daima hayatında olmam mı onu bu hâle getirmişti yoksa doğuştan mı böyleydi emin olamıyordum. Nedeni ne olursa ol-

sun elimde değildi. Sinirimi ne kadar bozarsa bozsun ona çok fazla kızamıyordum.

Şansına şükretsin.

"Her neyse," dedi taburesinde kıpırdanarak. "Bir fikrim var."

İnleyip limonata şişesini dolaba geri koydum.

"Daha ne söyleyeceğimi bile bilmiyorken böyle davranma," dedi. "Bana bir şans ver."

"İfaden bilmem gereken her şeyi söylüyor. Saçma sapan bir şey söyleyeceğinden adım gibi eminim."

Alaycı bir nefes verdi. "Önce bir dinle. Bu seferkini seveceksin."

"Ne zaman *bu seferkini seveceksin*, desen söylediğin şey daima..."

"Eğlenceli mi oluyor?" Gözleri muziplikle parıldıyordu. "Daima eğlenceli oluyor, değil mi?"

Haklı olduğunu itiraf etmeye hiç niyetim yoktu. Evet, genelde eğlenceli *oluyorlardı*. En azından bir kısmı. Ama Bayan Kartonpiyerlere Bir Kez Daha Göz Atmak İstiyorum yüzünden ne ona ne de saçmalıklarına ayıracak enerjim vardı.

Banks'in kıçını tekmeleyip onu evimden kovmama iki saniye kalmıştı ki telefonum bildirim sesiyle çınladı. Cebimden çıkarıp kilidini açtım.

Paige: Kardeşin Banks'in bana neden nereden çıkartma siparişi verebileceğini sorduğuna dair bir fikrin var mı? Biraz endişeleniyorum açıkçası.

Siktir.

Parmaklarım hızlıca klavyenin üzerinde gezindi.

Ben: Hayır. Ayrıca neden birden BENİM kardeşim oldu?

Paige: Çünkü çıkartma istemesinin hiç de hayra alamet olduğunu düşünmüyorum -Banks ve çıkartma kulağa korkunç

bir ikili gibi geliyor– ve adımın bu işe karışmasını istemiyorum. O yüzden SENİN kardeşin. Bu sefer ben yokum.

Ben: Ben var mıyım yani? Öyle olsun.

Paige: Hadi ama, Mad. Eninde sonunda sen de bu işe bulaşacaksın.

Gözlerimi devirdim. Haksız sayılmazdı. Bu hafta bitmeden bir şekilde ben de kendimi Banks'in çıkartma planına bulaşmış bulacaktım. *Jess için kıyak bir şey yapayım ki her şey bir felakete dönüştüğünde bana merhamet göstersin.*

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu Banks.

"Paige'le."

Ben: Anlaşıldı. Ama günün birinde ben de "Ben yokum," diyebilmek isterim.

Paige: Kuralları ben koymuyorum.

"Çıkartmaları hemen sana yetiştirdi, değil mi?" Tezgâhın öteki ucundaki yerinden iç geçirdi. "Ona bir ispiyoncu olduğunu ve ihaneti karşısında hayal kırıklığına uğradığımı söyle."

"Çıkartma mı?"

Yüzü düştü. "Her şeyi anlatmamış gibi davranma."

"Hiçbir şey anlatmadı."

Ben: Ona çıkartmalardan bahsetmediğini söyledim ama yemedi. Bana her şeyi söylediğini itiraf etmen için sana baskı yaptığında ona boyun eğme.

Paige: Tamamdır. Kardeşinle geçireceğin keyifli vaktin tadını çıkar. Gidip akşam yemeği için pankek pişirmem gerek. Yine *ağlayan emoji*

Ben: Heyecanı canlı tutmak için biraz yabanmersini ekle.

Paige: Çocuklarla hiç vakit geçirmediğini bu kadar belli etme. Ryan'ın pankeklerine kafama göre bir şey eklersem söylenmeyi hayatta bırakmaz ve muhtemelen ağzına bir lokma bile sürmez. Sonra yatma vakti geldiğinde karnı acıkır ve... o saatlerde yapacağımız şeyler yerine bununla uğraşmak zorunda kalırız. *şeytan emojisi*

Ben: YETER, PAIGE.

Paige: *gülen emoji*

Limonatama uzandım. Elimi tezgâhın üzerinde gezdirdim ve bardağımı bulamayınca kafamı kaldırıp nerede olduğunu fark ettim. *Banks'in elinde.*

"Beni dinleyecek misin?" diye sordu, bu kez gülümsüyordu.

Tanrım, bize yardım et.

"Fikrinden şimdiden nefret ediyorum," dedim. "Tamamından. Her bir zerresinden."

"Daha duymadın bile."

"Gerek yok. Aklından geçen her neyse muhtemelen abilerimizden birini kızdıracağını biliyorum ve *Moss'un tutuklandığını sanmasına neden olduğun* o küçük oyununun ardından sürekli arkamı kollamaktan bıktım."

"Ama onun seninle hiçbir ilgisi yoktu. Neden arkanı kolluyorsun ki?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Çünkü aptal kafam her şeyi eline yüzüne bulaştırma diye sürekli yardımına koşmak zorunda kalıyor."

Banks pişmiş kelle gibi sırıttı. Ona daha fazla ne söyleyebileceğimi hiç bilmiyordum.

Paige: Bir şey daha var –kimseye bunu benden duyduğunu söyleme– ama Moss, bugün White Sox şapkanı kaybetmiş olabilir. Kaybetmiş derken beton döktükleri yere düştüğünü kas-

tediyor olabilirim. Bir de hepsi bir kazadan ibaret olmayabilir. Aklımda bulunsun. Gerektiğinde kullanasın diye söylüyorum.

Ben: O da bu gece SENİN abin o zaman. Aslında sonsuza dek senin olabilir. Onu sana bırakıyorum. Rica ederim.

Paige: Uzaklarda, çok uzaklarda yaşadığıma o kadar seviniyorum ki.

Ben: Yalancı.

Paige: Pankek yapmam gerek. *öpücük atan emoji*

Ben: Seni seviyorum.

Telefonumu tezgâha bıraktım.

Banks tacoları sardıkları kâğıtları toplayıp çöp kutusuna attı. *Çok garip.*

"Kız kardeşimizle dedikodumu yapmayı bitirdin mi?" diye sordu.

"Şimdilik. Konunun tekrar açılacağına eminim."

Lavaboya yaslandı. Dudakları Grinch'i andıran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Jess'in sürekli evinden bir şeyler ödünç almamdan yakındığını biliyorsun, değil mi?"

"Eh," dedim, söylediklerini düşünüyormuş gibi yaparak. "Bana kalırsa daha çok aldıklarını geri getirmemenden yakınıyor. Buna da ödünç almak değil, daha çok çalmak denir. Ama evet, yeterince yaklaştın."

"Her neyse." Hızlıca bir nefes aldı. "Tasha bugün işte kızının doğum günü partisi davetiyeleri için özel çıkartmalar yaptırdığından falan bahsediyordu. En son böyle bir şeye kalkıştıklarında kızının hepsini bulup evdeki her yüzeye yapıştırdığını söyleyene kadar anlattıklarına pek kulak vermemiştim."

Gözleri neşeyle parıldıyordu.

"*Haftalarca etraftan çıkartma toplamışlar,*" diye ekledi, başını dünyadaki açlık sorununu çözmüş gibi gururla kaldıra-

rak. "Her yerden. Dolaplardan, köpeklerinin üzerinden, arabalarından..."

Midem kasıldı. "Banks... *hayır.*"

"Maddox... *evet.*" Sırıttı. "Jess ne zaman bir şeyini alsam kafamı ütülüyor. Mangal çakmakları. Kilerindeki zaten yemeyeceği elma püresi, ki bu sırf açgözlülüğünden. Tıraş kremi."

"*Tıraş kremi* mi?"

"Benimki bitmişti." Bana, yaptığını sorgulayarak haddimi aşıyormuşum gibi bir bakış attı. "Ne yapsaydım?"

"I, gidip alsaydın? Hatta yedeğin olsun diye iki tane alsaydın."

"İşe geç kalmıştım."

"O zaman önceden düşünseydin." Başımı iki yana sallayıp esas konuya döndüm. "Bak, mevzuyu tahmin ettiğim yere getirmeye çalışıyorsan..."

Sanki banka soymayı planlıyormuşuz gibi sesini alçalttı. "Eşyalarını almak yerine *evini onlarla dolduracağım.*"

Niyetinin ne olduğunu tam olarak anlayamasam da bu berbat bir fikirdi. *Ne yapacak? Jess'in evinin her yerine çıkartmalar mı yapıştıracak?*

Jess canına okurdu. Onu kesin boğazlardı. Hatta öldürebilirdi bile ve Banks'in kıçını kurtarmak için daima elimden geleni yapacak olsam da bu kez onu kurtarabileceğimden şüpheliydim. Banks'in hâlâ aşmamayı başardığı bir çizgi vardı ve çıkartma planının bu çizgiyle arasındaki tek engel olduğunu düşünüyordum.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum.

Bir yanım Banks'in maskaralıklarını takdir ediyordu. Hayatımızı heyecanlı, eğlenceli tutuyordu. Böyle düşünmemin nedeni bana bulaşmamasıyla da ilgili olabilirdi ama konumuz bu değildi. Diğer yanımsa Moss'la Jess'in –çünkü Foxx'la çok fazla uğraşmaya Banks'in bile götü yemiyordu– ondan neden bıktıklarını anlayabiliyordu.

Ben olsam ben de bıkardım.

Banks'in ne sınırı vardı ne de sağduyusu. Üstelik günlük yaşamı içinde hiçbir sorumluluk almıyordu. Yine de her nasılsa son derece başarılı araba yenileme girişimini yürütmeyi başarıyordu. İnsanlar ona milyonlarca dolar değerindeki arabalarını emanet edecek kadar güveniyordu. Banks araba dünyasmda ünlü bile sayılırdı ama otomatik ödeme talimatı olmasa evinin suyu kesilirdi.

Gerçi talimatı veren de Paige'di.

"Tasha kendi çıkartmalarını aldığı yerin internet sitesini bana verdi ama Paige daha iyi bir yer biliyormuş." Dudağını ısırıp gözlerini kıstı. "Bugün bin tane çıkartma siparişi vermiş olabilirim."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken yutkundum. "*Bin tane* mi? *Bin tane* çıkartma siparişi mi verdin?"

"Evet."

"Ne çıkartması?"

"*Benim* çıkartmalarım." Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mükemmel kareyi yakalamak için küçük bir fotoğraf çekimi yaptım. İşe yarar bir şey çıkacağı konusunda endişelenmiştim ama basılmaya değer on beş fotoğrafımız oldu."

"Neden hiç şaşırmadım acaba?"

Omuzlarını silkti. "Çünkü yakışıklı mı yakışıklı bir herif olduğumun farkındasın."

Taburemden kalkıp tezgâhın başına döndüm. Bir bardak daha aldım ve bu kez doğruca içki dolabıma yöneldim.

"Bu hafta içinde teslim edilecek. Hızlı kargo için fazladan ödeme yaptım," dedi. "Sen de burada devreye giriyorsun."

"Banks, kardeşin, *onların kardeşi* olarak..."

"Ah, sadece *onun* kardeşi. Hedefimde sadece Jess var. Foxx'a bulaşmaya niyetim yok. Arka kapısından gizlice evine girdikten *ve* onu tutuklanmakla korkuttuktan sonra Moss'a da biraz istirahat vermeye karar verdim."

"Geldiğinden beri ağzından çıkan en zekice şey bu," diye mırıldandım.

İçki dolabımda bana katılıp kendine bir bardak aldı. "Şimdi suratımı yapıştırabileceğim yerler bulmak için beyin fırtınası yapalım." Sırıttı. "Bariz olanlar dışında."

Seçtiğimiz kocaman bardaklara aldırmadan ikimize de birer shot tekila doldururken ensem gerildi. İçkiyi birlikte fondipledik.

Tekila boğazımı yakarak akıp gitti. Midem alkolün etkisiyle ısındı. Gözlerimi kapadım ve uzun bir günün stresini hafifleteceğini umdum.

Ama çok da umutlanmadım.

"İyi misin?" diye sordu Banks.

"Evet. Sadece..." Sabahtan beri yaşadıklarım gözlerimin önünden geçip gitti, ta ki sıra düşünmekten kaçındığım o âna gelene dek. "Son derece... *beklenmedik* bir gün oldu."

Kahretsin, çok güzel görünüyor.

Bugün onu görmek, bünyemde her zamanki etkisini yaratmıştı. Onu unutmayı zorlaştırıyordu.

Yüzündeki gülümseme daha içten, birbirimizle karşılaştığımız son birkaç sefere kıyasla çok daha sıcaktı. Daha iyi görünüyordu. Attığı kahkahalar kulağıma hiç de yapmacık gelmemişti ve karşılıklı şakalaşmalarımız her zamanki gibi zahmetsizce akıp gitmişti.

Gözalıcı görünmesinden bahsetmiyordum bile. Ashley'nin her zerresi mükemmeldi. Nazik bakışları, söylediğin her şeyi can kulağıyla dinlemesi o kadar çekiciydi ki. Peki ya dirseği koluma sürtündüğünde alev alan bedenim? Bunu inkâr edemezdim.

Ciddi ilişki ve evlilik kadını olmasaydı birlikte çok eğelenebilirdik. *Tanrı biliyor ya yıllar içinde kendime onun ciddi ilişkilerden hoşlandığını milyonlarca kez hatırlatmak zorunda kaldım.*

"Ne oldu ki?" diye sordu Banks, merakı kabarmıştı.

Bardağımı bırakıp tezgâha oturdum. Kıçımın altındaki mermerin serinliğini hissedebiliyordum. "Tahmin et bugün kiminle karşılaştım?"

Omuzlarını silkti. "Gerçekten tahmin yürütmemi istiyor musun yoksa bu... ne deniyordu ona? Retorik bir soru mu?"

"*Ashley,*" dedim. Adı onu durdurmama fırsat kalmadan dudaklarımdan dökülüverdi. "La Pachanga'daydı."

Banks sırıtarak tezgâha yaslandı. "Eve tacoyla gelmeni garip bulmuştum zaten. Nedeni şimdi anlaşıldı."

"Eve dönerken arabasını restoranın otoparkında gördüm ve durdum."

"Selam vermek için mi?"

Kardeşime bir bakış attım. Sırıtışı sinsi bir hâl almıştı.

"Başka neden olacak?" diye sordum.

"Ah, bilmem ki. *Onu becermek için* bir klasiktir."

"Bunu Ash'e söyle de burnunu kırsın."

Banks kıkırdadı.

Tezgâhtan indim. Konuşmamızın gidebileceği iki yön vardı ve şu an ikisi de ilgimi çekmiyordu.

Banks de bunu anlamış olacaktı ki kapıya doğru yürümeye başladı. "*Evim* olduğunu iddia ettiğin şu binaya gidip duş alacağım. Canın sıkılırsa beni ara."

"Görüşürüz."

Kapının kapandığını duyana kadar olduğum yerde bekledim. Ses gelir gelmez derin bir nefes verip tacolara bir bakış attım. *Evet, hepsini bitirmiş.*

Piç kurusu.

Dışarıda, ay ışığının altındaki bir ağaç sallanınca gölgesi içeri süzüldü. Birdenbire mutfak bir saniye öncesinden daha karanlık ve sessiz geldi. Bu, düşünmemeye çalışan biri için hiç de iyi değildi.

Ah...

Elimi başımın üzerinde gezdirip restoranda yanımda oturan Ashley'yi hayal ettim. Dudaklarımda minicik bir tebessüm titreşti.

İkimizin de çaba ya da özen göstermediği garip bir arkadaşlığımız, sıkı bir bağımız vardı. *Öylesine kuruluvermiş bir ilişki işte.* En kolay anlaştığım dostumdu.

Çoğu zaman.

İlişkimizin temelinde de *çok kolay anlaşmamız* yatıyordu. Espri anlayışlarımız aynıydı. Aynı yemeklerden hoşlanırdık. Çoğu hobimiz bile ortaktı.

Hayata bakış açılarımız da benzerdi... bir mesele hariç tabii.

Ashley çoğu kadının istediği şeyin peşindeydi. İlkokuldan beri bir eş, bir ev, bir bebek ve bir köpekten oluşan o basmakalıp hayatın hayalini kurardı. Elinden hiç düşürmediği kitaplardan birinde yaşamak istiyordu.

Benimse o kitapların kapaklarındaki üstsüz erkeklerden biri olmaya hiç niyetim yoktu.

Gerçi istesem bal gibi de olurum.

Ciddi ilişkiler benlik değildi. Zaman kaybıydı. İki taraf da diğerini mutlu etmek için benliğinden vazgeçiyor ve sonunda kimse mutlu olmuyordu. Seks kaybolup gidiyor, akşam yemeğinde ne yiyeceğiniz konusunda tartışmalar başlıyordu ve bir bakıyordunuz ki bir zamanlar sevdiğiniz insan artık can düşmanınız oluvermiş.

Tabii tüm bunlar olmadan ondan ayrılmazsanız. Ben öyle yapıyordum.

Ashley'yle aramdaki ilişkiyi kesip atmanın imkânsız olduğunun farkındaydım ve tam da bu yüzden sadece arkadaş olarak kalmalıydık.

İç geçirip elimi başımdan çektim. Duş almak için banyoya girdim... ve oradayken Ashley Thompson'ı aklımın ucundan bile geçirmedim.

Yalancı.

Ninova

Dört

ASHLEY

"Bu kâseyi çok seviyorum." Hardal sarısı Pyrex kabımı tezgâhın üzerine bıraktım. "Bana her yıl büyük Dört Temmuz partilerimizde yaptığımız patates salatasını hatırlatıyor."

Annem bana bir tabak uzattı. "Ne güzel günlerdi, değil mi?" Musluğu kapatıp bir el havlusu aldı. "Eskiden misafir ağırlamayı çok severdim. Menüyü belirlemeyi, havuzu hazırlamayı, arkadaşlarınla etrafta koşuşturmalarınızı..."

Göze göze geldiğimizde yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Benimkilerle aynı renkteki gözlerindeki acı hızla uçup gitti.

"Gençken tüm arkadaşlarınla verdiğin o partileri de unutmayalım," dedi ellerini kurularken. "Lise hayatın boyunca baş başa bir gece geçirdiğimizi sanmıyorum."

"Sara'nın babasına burada kalacağını söylediği geceyi hatırlıyor musun?" Sara on beş yaşındayken yaşanan bu anının keyfini yerine getireceğini biliyordum. Evimizde ilk kalışı değildi ama o gece ilk kez aslında bizde *kalmıyordu*. "Olan biteni öğrendiğinde üzerinde pijamalarınla erkek arkadaşının evine gidip onu kendi evladınmış gibi yaka paça arabaya sokmuştun."

"*Ah, hatırlamaz mıyım?*" Olaydan sonraki iki hafta boyunca benimle konuşmamıştı. Sadece sofraya gelmiş, bana ters ters bakıp sonrasında tekrar ortadan kaybolmuştu. Annem tezgâha yaslandı. "Ağaran saçlarımı senden çok ona borçluyum."

"Seni bu yüzden seviyor."

Ninova

Annem sözlerimi başıyla onayladı. "Ben de onu seviyorum. Hâlâ ele avuca sığmaz bir kız ama o hep *benim* ele avuca sığmayan kızım olacak. Aslında öyle olmasa bile."

Bakışları uzaklara dalıp gitti.

Annem ve Sara'nın annesi Kathleen hayatları boyunca yakın arkadaş olmuşlardı. Kathleen, Sara henüz üç yaşındayken pankreas kanserinden ölmeden hemen önce annem dostuna kızma daima göz kulak olacağına dair söz vermişti.

Sözünü de tutmuştu çünkü annem iyi insanlardan biriydi.

Babamın uzun yıllar boyunca nasıl başka kadınlarla sayısız ilişki yaşadığını asla anlayamayacaktım. *Annem bunu hiç hak etmedi. Kimse böyle bir şeyi hak etmez.*

"Rebecca'nın evinde işler nasıl?" diye sordu.

"Güzel. Biraz sıkışık ama *iki yatak odası var,*" diye ekledim telaşla. "Burada kalıp çocuk gibi kanepende uyusaydım asla elde edemeyeceğim mahremiyetim var."

Homurtulu bir ses çıkararak güldü. "Hâlâ böylesi... büyük bir olayın ardından annenle kalmamanın saçmalık olduğunu düşünüyorum."

"Bütün hayatımı mahvedecek bir evlilik yapmanın kendimi kurtarmamdan daha büyük bir olay olacağına emindim."

Annem yüzünde kocaman, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana baktı. "Gerçekten de kendini kurtardın, seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim, anne. Söylediklerin benim için çok değerli."

Ortalığı temizlemeye dönüp tekrar düşüncelere daldı. Ben de yanına geçip işime kaldığım yerden devam ettim. Her tarafı biberiye ve kekik kokusu sarmıştı.

Ben de onunla gurur duyduğumu söylemek istiyordum. Sadakatsizliği yüzünden babamı terk etme kararı, bana kalbimin sesine kulak vermenin, ilişkide saygıyı en tepeye koymanın

yanlış olmadığını öğretmişti. Ama bunu ona söyleyemezdim. Aksi hâlde Eton'ın bana babamın ona yaptıklarının aynısını yaptığımı da anlatmam gerekirdi ve bunun onun kalbini kıracağından endişeleniyordum.

On altı yaşımdayken her şeyin değiştiği o anı hatırlıyordum. Babam leş gibi viski kokarak, yüzünde ve boynunda kırmızı renkli soluk ruj izleriyle eve gelmişti. O kadar küstah, o kadar umursamaz bir hâli vardı ki annem, bir süredir bildiği hâlde görmezden gelmeyi seçtiğinden şüphelendiğim sadakatsizliği nihayet kabullenmek zorunda kalmıştı.

Babamın alkolikliği sonraki iki yıl içinde hiç bilmediğim manipülatif ve aşağılayıcı bir yanını ortaya çıkarmıştı. Asla unutamayacağım bir yanını. *Önceki* tatlı, şefkatli adamla ölmeden önceki manipülatör canavar arasındaki taban tabana zıtlığı da asla tam anlamıyla kabullenemeyecektim.

Anneme Eton'dan onu örnek aldığım için ayrıldığımı söylersem –ben on sekizime basar basmaz babamı terk etmişti– eksik parçaları şıp diye tamamlardı. Kendini suçlamanın bir yolunu bulurdu. Ne de olsa anneler hep böyle yapardı.

Havlularımızı katlayıp lavabonun kenarına bıraktık. Ardından beni oturma odasına yönlendirdi. Geçerken mutfağın ışığını kapadım.

"Bugün sana birkaç bir şey aldım." Küçük girişin yanındaki masada duraksayıp kucağına bir yığın dergi aldı. "Niyetim sana baskı yapmak değil ama bunları faydalı bulabileceğini düşündüm."

Kendimi kanepeye attım. Annem de yanıma yerleşip elime bir tomar emlak broşürü tutuşturdu.

"Demek baskı yapmak istemiyorsun, ha?" Görebilmesi için yığını havaya kaldırdım. "Bu sabah öylesine Mugger'a gidip etrafta... altı, yedi, sekiz tane broşür mü buldun?"

Annem sırıttı. "Evet, içlerinden bazılarını sabah kahvem için Mugger'a gittiğimde buldum."

Ninova

"Peki ya kalan altısı?"

Güldü. "Ukalalık etmeyi bırak da bir bak işte."

Ben de güldüm. "Bugün arabayla etrafta dolaşıp ilgimi çeken birkaç yer bulduğumu duymak seni çok sevindirecek o zaman."

"İçlerini gezdin mi?"

"Hayır. Emlakçıya falan gitmedim, sadece ne var ne yok bir görmek istedim. Gittiğimden bu yana piyasa çok değişmiş. Nişanlanmadan önce buradan bir ev satın almaya niyetlenmiştim ve fiyatların şimdikinden çok daha ucuz olduğuna yemin edebilirim."

"Artık neden tek odalı bir dairede yaşadığımı anlıyorsundur."

Çünkü babam sana neredeyse hiçbir şey bırakmadı ve şimdi cehennem zebanisi üvey annem Gemma, mirasının yarısının – bana kalmayan yarısının– tadını çıkarıyor.

"Neden bana kalan mirasın bir kısmını sana vermem–"

"*Hayır,*" dedi sertçe. "O para benim değil, senin. Boşanırken istediğim tek şey seni ortada bırakmamasıydı ve bırakmadı. O adamdan gelecek hiçbir şeyi istemiyorum."

Eh, ben de istemiyorum ama babamın bize yaşattığı onca şeyin ardından hepsi karısına kalmamalı...

Broşürlerden birini açıp incelemeye başladım. "Neden haftaya benimle gelmiyorsun?"

"Nereye gidiyorsun ki?"

"Balayıma."

"Gitmeye mi karar verdin?"

Başımı broşürden kaldırıp ona baktım. Alnı merakla çattığı kaşlarıyla daha da kırışmıştı.

"Evet. Biraz eğlenmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. Sonuçta parasını ben ödedim," dedim.

"Hiç hatırlatma, her seferinde midemi bulandırıyor."

"Eton, Bahamalar'a gitmek istememişti. Onu Kaliforniya yerine Karayipler'i seçmeye ikna etmemin tek yolu masrafları kendi cebimden ödemekti. Pek sorun etmemiştim aslında, bağ-

lantılarım sayesinde her şeyi güzel bir fiyata kapamıştım." Düşünceli bir tavırla çenemi sıvazladım. "Şimdi dönüp bakıyorum da bunun bir uyarı işareti olduğunu anlamalıydım."

"Öyle mi dersin? Peki ya sana hiç iltifat etmemesi? Eton en son ne zaman sana güzel ya da akıllı olduğunu söylemişti? İşini ne denli iyi yürüttüğünü ve kendi başına başardığın onca şeyi en son ne zaman takdir etmişti?"

"*Her neyse,*" dedim başımı tekrar broşüre gömerek. Sahile yürüme mesafesinde, iki yatak odalı hoş bir ev oldukça cazip görünüyordu. Beni sorusuna cevap vermekten kurtaracak olması da cabasıydı. *Bunları nasıl fark etti ki?* "Benimle gelmelisin. Ne dersin?"

"Muhtemelen Kaliforniya'ya gelmeyi kabul ederdim ama okyanusun üzerinden uçmamın imkânı yok."

"*Anne.*"

"İmkânı yok dedim." Başını sertçe iki yana salladı. "Konu kapandı, beni ikna etmeye çalışıp çeneni boşuna yorma. Büyükbaban boğulduğundan beri derin sulardan korkuyorum. Sen tatilinin tadını çıkar ama ben evimi bırakıp hiçbir yere gitmiyorum."

İç geçirdim. Broşür sayfasının kenarını kıvırıp bir sonraki eve geçtim.

"Sence başka kimi davet edebilirim?" dedim broşürün apartman daireleri kısmına geçerken.

"Kimi mi? Neden Sara ya da Becca'yı götürmüyorsun? Hep kız kıza tatile çıkmak isterdiniz zaten. Bu küçük bir kaçamak için harika bir bahane olur."

"Gelemiyorlar. İşleri varmış. İş demişken, bu sabah bir çift için Bora Bora'ya bir gezi ayarladım. İstedikleri seyahati araştırmaya başladığımda adını bile duymadığım bir sürü tatil köyünün açıldığını gördüm. Hepsi o kadar güzel ki." Gözlerim parladı. "Herkese Pasifik'te bir tatil paketi önermek istiyorum."

Ninova

Annem sırtını yastıklara dayadı. "İşler nasıl gidiyor? Olanlardan çok etkilenmedi, değil mi?"

"Ah, güzel gidiyor. Düğün yüzünden biraz ağırdan alıyordum ama bir şikâyetim yok, zaten şu anda biraz zamana ihtiyacım var."

"Doğru. Peki balayına kimi götürmeyi düşündün?" diye sordu.

Dudağımı ısırıp ona baktım. Yüzümdeki ifadeyi görür görmez başını iki yana salladı. "Sakın, Ashley."

"Warren'ın nesi var? Onca yıl sevgiliydik, duyduğuma göre bekârmış. Birkaç gün önce Social'da karşıma çık–"

"*Olmaz.*"

"Gayet yakışıklı bir adam, iyi de anlaşıyorduk. Sadece..."

"Olmaz, Ashley."

"...muhtemelen doğru zaman değildi," dedim. Yüzündeki memnuniyetsizlik komiğime gidiyordu. Yanımda Warren'ı götürmeyi *ciddi ciddi* düşünmüyordum ama sırf verdiği tepkinin tadını çıkarmak için oyunuma devam etmek istiyordum. "Warren iyi bir adamdı."

Yatakta da çok eğlenceliydi.

"Ciddi olamazsın," dedi. "Şaka yaptığını söyle."

Ona öylece baktım.

"Ashley..." İç geçirdi, rahatsızlığı yüzünden okunuyordu. "Eton'ı terk ederek kendin için büyük bir adım attıktan sonra Warren'a dönerek altı adım geriye *gidemezsin*. O adam hâlâ ailesiyle yaşıyor."

Kaşımı kaldırdım. "Sen de yanına geri taşınmamı istiyorsun."

"Aynı şey değil."

"Değil mi gerçekten?"

"*Hayır.* Hiç de değil."

"Hımm, Social'da gördüğüme göre girişimini satmış ve..."

"*Eski kız arkadaşımın ailesine büyük miktarlarda borcum var ve... şaibeli hayatları yüzünden topuğuma sıkmalarını istemediğimden hepsini ödemeye karar verdim,* demenin kibar bir yoluymuş."

Attığım kahkaha içeride yankılandı. "Sen nereden biliyorsun? Ayrıca ne zamandan beri *topuğuna sıkmak* diyorsun?"

"Bu ara habire televizyon izliyorum. İnsan biricik evladı uzaklara taşınınca ve sonra geri dönüp de onunla yaşamayı reddedince zamanını böyle geçiriyor." Çenesini kaldırdı. "Ayrıca burası küçük bir yer ve Sara haftada bir akşam yemeğine gelmeyi ihmal etmiyor. Kulağıma bir şeyler geliyor işte."

Genzimden bir ses çıkararak gülerken telefonum çaldı. Ekrana bir göz attım. "Kulakları çınlamış olmalı."

"Selam," dedi Sara telefonun hoparlöründen. "Nasıl gidiyor?"

"Annemdeyim. Az önce sofradan kalktık, sohbet ediyorduk."

"Ne pişirmiş?"

"Biftek ve gravy[2]," dedi annem. "Patates ve tabii ki..."

"Şu pastırmalı nefis Brüksel lahanasından," diye araya girdim.

"Gretchen, onlara bayıldığımı biliyorsun! Umarım bana da ayırmışsmızdır," dedi Sara, annemi zevkten dört köşe ederek.

Aralarındaki ilişki kalbimi ısıtıyordu.

"Şu kızım olacak insan az önce ne dedi, biliyor musun?" dedi annem ahizeye yaklaşarak.

"Ne dedi?"

"Bahamalar'a gideceğini ve yanında Warren Cartwright'ı götürmeyi düşündüğünü."

Sara bir şaşkınlık nidası koyuverdi. "Bunu aklından hemen çıkarıyorsun, Ashley. Kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki balayına onunla gidersen seninle bir daha konuşmam."

"Bazen bunun pek de kötü bir fikir olmadığını düşünüyorum," diye takıldım.

Dudaklarından bir şaşkınlık nidası daha döküldü, bu seferki çok daha dramatikti.

---

2 Et suyunun un ya da nişastayla yoğunlaştırılmasıyla yapılan bir sos türü. -çn

"Şaka yapıyorum. Sadece biraz iyi vakit geçiririz diye düşünmüştüm. Onunla barışmak istediğimi söylemedim," dedim. "Erkeklerle düşüp kalkmama itiraz mı ediyorsun?"

"Hiç öyle biri olmadın," dedi. "Bunu yapmanın en büyük destekçisi olsam da..."

"Hâlâ burada olduğumun farkındasınız, değil mi kızlar?" diye sordu annem.

"Affedersin."

Annem omuz silkti. "Ben de zamanında başkalarıyla düşüp kalktım. Bir süredir seks yapmamış olmam, yapmak istemediğim anlamına gelmez."

"Anne!" dedim gülerek. "Bunu şu an konuşmayalım lütfen."

"Gretchen, yarın geliyorum ve bu konu hakkında bir plan hazırlıyoruz. Ama şimdilik kızına ve berbat erkek zevkine odaklanalım. Korkunç bir şey. Benimkinden bile beter ve bunu benden hoşlandığını bile sanmadığım patronumla haftada üç kez yatan biri olarak söylüyorum."

Annem başını iki yana salladı.

"Her neyse..." dedi Sara "*Bir saniye!* Bir fikrim var."

Broşürleri yanıma bırakıp kendimi fikrini duymaya hazırladım. "Şimdiden korkuyorum."

"Hayır, bu seferki iyi bir fikir," dedi Sara. "*Sinyal ver, göt herif!*"

Annem bana bakıp iç geçirdi.

"Üzgünüm, araba kullanıyorum da," dedi Sara. "Eve ne zaman dönüyorsun?"

"Evde zaten. Annesinin evinde," dedi annem bana yan yan bakarak.

"Affedersin, Gretchen. *Rebecca*'ya ne zaman dönüyorsun demek istedim," dedi arkadaşım en tatlı tonunu takınarak.

"Birazdan. Annem az önce elime Daytona Beach'ten Sunnyvale'e kadar satılık evlerin hepsini içeren, *Savaş ve Barış* kalınlığında bir broşür yığını tutuşturdu."

"Seni burada bir ev almaya ikna edersem belki beni yine bırakıp gitmezsin," dedi annem.

"O kadar da uzağa gitmemiştim," diye itiraz ettim.

"*Sana* öyle geliyor."

"Eh, döndüğünde beni ara," dedi Sara. "Ya da arama. Ben oraya geliyorum. Bunu yüz yüze yapmalıyız."

"Peki ama dönmem yarım saati bulur," dedim.

İnledi. "Bekle biraz. Bu akşam gelemem. Sabah Shade House'ta Petterson Label Wines'tan biriyle geç kahvaltıya gideceğimi unutmuşum. Son saniyede günü değiştirdiler. Toplantıya hazırlanmak için incelemem gereken bir sürü belge var, işim başımdan aşkın. Cuma akşamı uğrasam olur mu? Hem o zamana kadar fikrimi mükemmelleştiririm."

"Öyle olsun. Görüşürüz o zaman," dedim.

"Tamamdır. Hoşça kal, Gretchen. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, canım," dedi annem.

Telefonu kapadım, neden bahsettiğini hiç anlamamış olsam da buna kafa yoracak vaktim yoktu.

"Saat geç oluyor. Gitsen iyi olur," dedi annem.

Ayağa kalkmak yerine yastıklara gömülüp ona şaşkın bir bakış attım. "Saat daha yedi."

"Öyle ama bir şişe sangria ve Orlando'dan getirdiğin kutudan çıkan banyo topuyla bir randevum var. Artık git de biraz kafa dinleyeyim."

"Beni kovuyor musun?"

Muzip bir gülümsemeyle kanepeden kalktı. "Kalmayı o kadar çok istiyorsan buraya taşınabilirsin."

"Hiç adil oynamıyorsun. Öyle olsun, gidiyorum."

Vedalaşmamızın ardından dışarı çıktım.

Akşam güneşi gözlerimi aldı. Sıcak ve yapış yapış hava bana dün bu saatlerde Maddox'u gördüğüm anı hatırlatıyordu.

Hiçbir erkek arkadaşımı Maddox'la kıyaslamamıştım. Ona hiç o gözle bakmadığımdan, elmayla portakalı karşılaştırmak gibi olurdu bu. Yine de kendimi birkaç kez farkında olmadan onu Eton'la kıyaslarken bulmuştum.

Eski nişanlıma haksızlık ettiğimin farkındaydım ama parmağıma yüzüğü taktıktan sonra bir anda soğuk tavırlar sergilemeye başlaması da bana haksızlıktı. Kendimi yavaş ama emin adımlarla hiç gülmeyen, hiç şaka yapmayan ve yatakta hiç yemek yemeyen bir adamla geçireceğim bir hayata yürürken bulmuştum. Asla zahmetsiz ve neşeli olmayacak bir hayata.

Neden ona evet dedim ki?

Telefonum öttüğünde neredeyse arabama varmıştım.

Maddox: Buralarda kalmak konusunda kararlıysan elime bugün ilgini çekebilecek bir ev geldi. Satıcı fiyatı esnetmeye razı. Baskı yok. Sadece yardımcı olmak istedim.

Arabama ulaştığımda duraksayıp mesajı bir kez daha okudum.

Ben: Linkini gönder bakalım. Ne olacağı belli olmaz. *göz kırpan emoji*

Maddox: Doğru. Ne olacağı hiç belli olmaz. Hayatı eğlenceli kılan da bu ya. *göz kırpan emoji*

Ekrana bakmaya devam ettim ve birkaç saniye sonra bana ilanın linkini gönderdi. Başka bir şey yazıp yazmayacağını görmek için birkaç dakika bekledim.

Ama hiçbir şey gelmedi.

Omuz silktim. *Tipik Maddox işte. Gözü hep bir sonrakinde.*

Gülümseyerek arabama atlayıp Rebecca'ya doğru sürmeye başladım.

Beş

ASHLEY

Maddox'un gönderdiği ilandaki evin karşısına park ettim. Ardmdan sesi dikkatimi dağıtıp aynı anda birden fazla şey yapmama engel olduğu için klimayı kapadım.

Tepemdeki güneş yerdeki her şeyi yakıp kavuruyordu. Sahile gitmek için çok sıcaktı, Florida'da öylesine bir tur atmak için günün yanlış zamanıydı ve ben de Rebecca'nın evinde tek başıma oturamayacak kadar sabırsızdım. Bu yüzden de Becca'nın misafir odasından kaçmak için biraz ev bakmaya karar vermiştim.

O dört duvar arasında yeterince vakit geçirmiştim.

"Güzelmiş," dedim evi inceleyerek. "O korkunç kapıyı saymazsak tabii."

Koyu griye boyanmış iki katlı evin iki yanı da yaşlı ağaçlarla doluydu. Peyzajı pek özen gerektirmiyordu, mahalle de sakin ve dost canlısı görünüyordu. Bir kadınla bir adam yanlarından geçerken bana el bile sallamıştı.

Telefonumu çıkardım ve Maddox'un adını bulup üzerine dokundum. Hemen çalmaya başladı.

Yerimde kıpırdanıp nefes verdim ama telefon birden açılınca yarım kaldı.

"Selam Ash. Bir saniye bekler misin?" diye sordu.

"Tabii."

"Hayır, Tati. Sorun değil. Sen kontratı gönder, geri kalanı onlar çözsün," dedi Maddox, sesi boğuk geliyordu. "Soruları olursa ararlar." Duraksadı. "Şu kapıyı kapatabilir misin? Teşekkür ederim."

Ninova

Alnımda boncuk boncuk ter birikmeye başlayınca klimayı tekrar açtım.

"Kusura bakma," dedi. "Tam asistanımla konuşurken aradın."

"Bana sonra da dönebilirdin."

Hattın öteki ucunda sırıttığını görür gibiydim. "*Ha.* Ee, bu onurunu neye borçluyum?"

Onun da benim sırıttığımın farkında olup olmadığını merak ettim. "Kendimi Orange Caddesi'ndeki gri renkli bir evin önünde otururken buluverdim ve hakkında biraz daha bilgi alabilir miyim diye merak ettim. Çok şirin bir şeymiş."

"O kapı hariç, değil mi? O şeyi gördün mü?"

Koltuğumda gevşerken bir kahkaha attım. "Evi övmen gerekiyor, kusurlarını göstermen değil."

"O kapıyı fark etmemek için insanın kör olması gerek." Arka plandan karıştırılan kâğıtların sesini duydum. "Bir bakalım... evle gerçekten ilgileniyorsan gelecek hafta sana içeriyi gösterebilirim. Evsahipleri müşterileri gezdirmemize izin vermişti ama sonra adam birden banyoyu boyamaya karar verdi. O yüzden bir hafta beklemek zorundayız, ki bana sorarsan aptalca bir karar ama öğrendim ki insanlar da aptal."

"Aynen öyle."

"Ya da bugün ofise gelebilirsin ve konuyu yüz yüze konuşuruz..."

"Hımm," dedim gözüm camdaki yansımama takılırken. "İlam okudum. Konuşacak başka ne var?"

"Başka evlerim de var. Belki bu hafta sonu ne yapacağını konuşuruz. Ya da güneşin neden parladığını. Seni buraya her ne getirecekse."

Maddox, seni iflah olmaz flörtöz. "Şunu kesecek misin?"

"Neyi kesecek miyim? Sadece arkadaşımı görmek istiyorum."

Gözlerimi devirdim.

"Buraya gelmen için ne yapmam gerek, Bayan Thompson?"

Sıcacık sözleri yanaklarımın kızarmasına neden oldu. *Birisi yanımdan geçip pişmiş kelle gibi sırıttığımı görse deli olduğumu zanneder.*

"Cevabını bekliyorum," dedi.

Yapmam gereken bir sürü şey vardı ve Maddox'u ofisinde ziyaret etmek bunlardan biri değildi. Oraya gitmek safi zaman kaybı olacaktı.

Ama konu ilgilendiğim evle alakalıydı, yani...

"On beş dakika içinde görüşürüz o hâlde," dedim.

"Harika."

"Hoşça kal."

***

"Geçebilirsin. Sanırım seni bekliyor." Maddox'un asistanı Tati eliyle koridoru işaret ederken bana göz kırptı. "Seni tekrar görmek çok güzel, Ashley. Harika görünüyorsun."

Lobideki masasının önünde durdum. *Ne dedi o?*

"Ah, şey... teşekkür ederim," dedim üzerimdeki şorta ve birkaç yıl önce bir garaj satışından aldığım eski AC/DC tişörtüme bir bakış atarak. Kumaşı saçmalık derecesinde yumuşak... ve inceydi. "İçim görünüyor mu?"

Tati güldü. "Hayır. Hayır, görünmüyor. Öyle olsa Maddox'un ofisine girmene izin vermezdim zaten. Günün geri kalanında tek bir işi bile tamamlayamazdı."

Kızardım.

"Nasılsın? Uzun zamandır görüşmemiştik," dedi.

Tati Melo birkaç yıl önce –Rebecca'yla aynı dönemde– buraya taşınmıştı. Benimle aynı yaştaydı ve uzun, ipeksi saçlarıyla uğruna ölünesi bir vücudu vardı. Dahası, Maddox haddini aşmaya kalkarsa cesedini sahile gömerdi. Patronu umurunda bile

değildi. Hayatının aşkıyla evlenmiş ve dünyalar güzeli iki çocuk doğurmuştu. Maddox'un arsız sırıtışı ve gamzeleri, çoğu insanın aksine onu büyülemiyordu. Tam da bu yüzden işyerinde harika bir ekiptiler.

"Eh..." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Duydun mu bilmiyorum ama Eton'la nişanı attım."

Nasıl bir tepki vermesini beklediğimi bilmiyordum ama aldığım tepkiyi hiç beklemediğimden emindim. O kadar *şaşırmamıştı* ki ona bu sabah kahvaltı ettiğimi söylesem bana aynı şekilde bakardı.

"Tebrikler, kızım. O adamla bir kere karşılaşmıştım, geçen sene Shade House'taki doğum gününde, hatırlıyor musun? Bir köşede durup bütün gece surat asmıştı. O gece eve döndüğümde senin gibi neşeli, tatlı biri neden onun gibi donuk biriyle birlikte olur ki diye düşünüp durmuştum."

Birbirimize hiç uygun olmadığımız gerçekten bu kadar bariz miydi?

Sırıttı. "Artık içeri geç de Bay Carmichael'la görüş, taze bekâr."

Koridora doğru yürümeye başladım. "Hiç sırıtma. Ortada öyle bir şey yok."

"Tabii ki."

Usulca gülerken başımın üzerindeki topuz sallandı. *Sanırım Maddox'u sandığım kadar iyi tanımıyormuş.*

Koridorun sonundaki kapıyı çalarken kaç kadın ziyaretçisi olduğunu merak ettim. Tati'nin kontrolünden geçmeyi başaranlar tabii.

Maddox daha elimi ahşap yüzeyden çekmeden bana içeri girmemi söyledi.

"Selam," dedim içeri adım atarken.

"Bak sen, eski rock grubu tişörtlerini çıkarmışsın. Rock müziği hiç sevmediğin hâlde."

Suratımı astım. "Grup umurumda değil. Sadece kumaşının yumuşacık olmasına bayılıyorum."

Öne doğru eğilip kaslı kollarından birini koyu ahşaptan masasının üzerine uzattı. "Bir dokunayım."

Eline bir tokat atıp karşısına oturdum. Maddox kıkırdayarak arkasına yaslandı.

Gözlerinde her zamankinden daha neşeli ve muzip bir ifade vardı. Beachfront Bulvarı'na bakan pencerelerden içeri süzülen ışıkla parıldıyorlardı.

"Demek evi görmeye gittin," dedi başparmağını altdudağının üzerinde gezdirerek. "Ne düşünüyorsun?"

Ağzınla oynamanı izlemeyi kesmem gerektiğini düşünüyorum.

"Mahalleyi çok sevdim," dedim. "Kemerli pencereler de çok güzel. İçerisi nasıl?"

Faresine uzanıp bilgisayarında bir yerlere tıkladı. "İzlemek istersen videosu var. Henüz YouTube'a yüklemedim."

Yerimden kalkıp masanın öteki tarafına dolandım. Ona yaklaştıkça parfümünün kokusu burnumu daha çok doldurdu.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Oturmak ister misin?"

Yüzüne mi? Evet... belki.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sanki kafamdan geçen düşünceye verdiğim tepkiyi bir şekilde gizleyebilecekmiş gibi yutkunmaya çalıştım. Ama nafileydi. Maddox'un da aynı şeyi düşündüğünden şüphelenirken mümkün değildi.

"Burası iyi. Ayakta duracağım," dedim.

Bilgisayarına dönerken sanki gözlerini benden ayırmak dünyanın en zor şeyiymiş gibi tüm kaslarını kullandı.

Kendine gel, Ashley. Hormonlarının aklını çelmesine izin verme.

Oynat tuşuna bastı ve evin içini gösteren hızlı bir tanıtım videosu izledik. Zeminler çok güzel, mutfaksa harikaydı. İki yatak odası ve yenilenmiş banyo tam da bana göreydi.

"Dışarısını da göstereyim," dedi sandalyesinde kıpırdanarak. Omzu hafifçe koluma sürtündü. Tüylerimin diken diken olduğunu fark ettiyse bile bir şey söylemedi. "Şu havuz iki yıllık. Tuzlu suyla dolu ve ısıtmalı. Arka taraftaki kaldırım taşları sayesinde bahçe pek bakım istemiyor ve son teknoloji, gelişmiş bir güvenlik sistemi var."

Ekran kardı.

"Hepsi bu kadar," dedi.

Bir adım geriye çekilmeliydim. Hayır, yerime geri dönmeliydim. Ama ayaklarım yere mıhlanmış gibiydi.

Maddox dönünce dizi benimkilere yaslandı. Temasımızla vücudum elektrik çarpmışa döndü ve kasıklarıma bir sıcaklık hücum etti. Dudaklarım aralandı ve hızla nefes aldım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Nihayet ayaklarımı kıpırdatabildim ve bir saniye içinde masanın öteki ucundaki yerime döndüm. "Korkunç bir kameraman olduğunu." *Daha ezik olabilir misin?*

"Diğer eserlerimi de görmelisin."

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. Diğer evlerden bahsetmediği ortadaydı. Zihnim Maddox'un internette dolaşan seks kasetleri olup olmadığı düşüncesiyle dört dönmeye başlarken güldü.

"Seks kasetim yok, merak ediyorsan diye söylüyorum," dedi.

Bunu nasıl yapıyor?

"*Her neyse,*" dedim telaşla. "Evi gezmek isterim. Tamamen ikna olmuş sayılmam ama bir göz atmaya değer."

"Elbette. Ama kendini baskı altında hissetme. Dün ilanın linkini sırf seninle konuşmak için attım."

Sırıttım. "Ne? Eski usul *merhaba* demeye ne oldu?"

"Dediğin gibi, eski usul. Basit. Sıradan. Daha... *çarpıcı* bir şeye ihtiyacım vardı. Cevap vermeden edemeyeceğin bir şeye." Dudağını ısırdı. "Nazik olmaya çalışıyordum. Seni en son etkilemeye çalıştığımda..."

"Eton'la akşam yemeği yerken bana karın kaslarının fotoğrafını atmıştın." Ciddiyetimi korumaya çalışıyordum ama elimde değildi. "Neyin nesiydi o öyle?"

"Uzun zamandır hoş bir vücut görmediğini bildiğimden sana bir iyilik yapmak istemiştim. Gününü aydınlatmaya çalışıyordum." Masum gözlerini bana dikti. "Daha önce hiçbir fotoğrafım öyle bıkkın bir tepki almamıştı. O zamandan beri de almadım gerçi."

"Fotoğrafları attığın kişilerin çoğu seni benim kadar iyi tanımıyor."

"Doğru. Ama insan nezaketen bir çift güzel söz söylerdi. Daha iyi çıkması için özel ışık bile kullanmıştım."

Gülmeye başladım.

"Karşılığında sen de bana bir fotoğraf göndermeliydin," dedi. "İşin adabı böyle. Takas usulü yürüyor. Fotoğrafa karşılık fotoğraf."

"Yazık sana. Eminim mesaj kutunda hiç öyle fotoğraflar yoktur."

Omuzlarını silkti. "Yani, var tabii ama bu, içlerinde seninkinin de olmasını istemediğim anlamına gelmez."

"Hayran koleksiyonunuzda yer almak gibi bir niyetim yok, beyefendi."

Kaşını kaldırıp öne eğildi. "Sana özel koleksiyon yapardım. Diğerlerinin arasında kalmana hayatta müsaade etmezdim."

"Gururum okşandı."

İçimi yakıp kavuran alevlerin aynısının onun gözlerinde kıpırdanmasını izledim. *Ne oluyor? Hem Maddox son zamanlarda neden flörtözlüğünün her damlasını kullanıyor?*

Yani bir şikâyetim yok ama...

"Eh, kim bilir, belki fotoğrafını silmeyi unutmuşumdur," dedim arsızca.

"Bana bakıp boşalıyorsun, değil mi?"

Ninova

"Hayır!" Şaşkınlıkla güldüm. *Gerçi aklımdan geçmedi değil.* "Ama benimkini bu yüzden istediğine adım gibi eminim, yanılıyor muyum?"

Yüzündeki ifadeyi nasıl anlamlandırmam gerektiğinden emin değildim. Sadece sırtımdan bir ürpertinin geçmesine neden olduğunu biliyordum.

"Neden bunu konuşuyoruz?" diye sordum ellerimle yüzümü yelleyerek. Hissettiklerimi saklamanın âlemi yoktu.

Bir nefes verip kalemlerinden birini aldı. "Çünkü birbirini biraz eğlenecek kadar iyi tanıyan güzel ve yakışıklı iki insanız."

Keşke...

Aramızdaki hava ağırlaşıyor, nefes almayı giderek güçleştiriyordu. Sandalyemin kolçaklarıyla oynamaya başladım.

"Önümüzdeki hafta gezebilmen için birkaç ev ayarlamamı ister misin?" diye sordu. *Nasıl bu kadar vurdumduymaz görünebiliyor?*

"Aslında hayır." Boğazımı temizledim. "Haftaya burada yokum. Ama sonraki hafta harika olur."

"Yok musun?"

Onu başımla onayladım.

Dile getirmediği soruyu duyar gibiydim. Başının üzerinde beliren düşünce baloncuğunu görebiliyordum: *Nereye gidiyorsun, Ashley?*

Ona tek başıma balayına gideceğimi hayatta söyleyemezdim. İmkânı yoktu. Her şeyden önce, Eton'ı bu konuşmaya dahil etmiş olurdum ve onun adını anmaktan bıkmıştım. İkinci olarak da Maddox'a Bahamalar'a yalnız gideceğimi söylemenin biraz utanç verici olacağını düşünüyordum. Nedenini bilmiyordum. Sorun olmadığının farkındaydım ve Maddox'un buna pek kafa yormayacağından emindim ama dikkatli olmam konusunda başımın etini yiyeceğinin ve beni delirteceğinin de farkındaydım. Daha fazla strese ihtiyacım yoktu.

"Paige nasıl bu arada?" diye sordum. "Son duyduğuma göre Savannah'ya taşınmıştı. Hâlâ orada mı?"

Maddox inledi. "Evet. Patronu ve adamın çocuğuyla boğuşuyor."

"Ona pek bayılmıyorsun sanırım?"

"Evet. Eh, *korkunç* biri sayılmaz. Sabıkası ya da uzaklaştırma emri yok. Paige mutlu. Babam adamı seviyor. Yani..."

"Sabıka kısmını nereden biliyorsun?"

"Skylar Schultz'u hatırlıyor musun? Okulda bir alt dönemimizdeydi."

"Evet. Beşinci sınıfta prize bir ataş sokmuştu."

"Tam üzerine bastın." Sırıttı. "Eh, artık bir polis oldu ve Banks'le gidip şu adamı biraz araştırmasını rica ettik."

"Elbette onu araştırdınız. Zavallı Paige."

Birbirimize gülümsedik. Yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkmaya başladığında gitme vaktimin geldiğini anladım. Onun gamzeleri ve benim biraz heyecana muhtaç libidom hiç de iyi bir ikili değildi.

Becca'nın evine dönüp o fotoğrafı kullanacağım.

"Gitsem iyi olacak," dedim. "Bir çift için Bora Bora'da ayırttığım yeri kesinleştirmem gerek. Sonra da valiz hazırlayacağım."

"Daha yeni geldin."

Saatime bir göz attım. "Yarım saat olmuş."

"Öyle mi?" Kendi saatine baktı. "Keşke ben çalışırken bütün gün yanımda otursan. Sen buradayken zaman akıp gidiyor."

"Çok etkilendim," dedim alayla. "Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Tam ona cevap vereceğim sırada Maddox'un ofisi başka bir sesle inledi.

"Ah, Ashley'yle zevklerimiz hakkında mı konuşuyoruz? Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Ninova

Arkamı döndüğümde Maddox'un abilerinden biri olan Jess'in kapıda durduğunu gördüm. Kirli kot pantolonu ve devasa göğsünün üzerinde gerilmiş beyaz tişörtüyle ortalıkta dolaşması yaşadışı olmalıydı.

Neredeyse Maddox kadar çekici.

"Hayır. Senin bu konuşmada yerin yok," dedi Maddox hem Jess'i hem de beni güldürerek. "Kapı çalmak nedir bilmez misin sen? Ya da geldiğini haber vermeyi falan?"

"Haklısın, gerçekten çok üzgünüm. Zevkten birbirinizin başını döndürmek istediğinizi itiraf etmeniz, neredeyse kaç, otuz yıl mı sürdü?" dedi Jess.

Maddox'un ifadesi değişince daha fazla sinirlenmesine fırsat vermeden araya girdim.

"*Hayır, Jess,*" dedim gülerek. "Bunu yıllar önce yaptık."

Maddox'a bir öpücük attım ve büyük bir keyifle genişleyip kararan gözlerini izledim.

Gidiyorsun. Hemen.

"Sizi baş başa bırakayım," dedim. "Görüşüz, Mad. Hoşça kal, Jess."

Kapıyı arkamdan kapatırken Maddox'un abisini boğazını kesmekle tehdit ettiğini duydum.

Duzenleme
Ny.ozlem

Altı

MADDOX

"Kıçı çok fena," dedi Jess bir ıslık çalarak. "Bir de o dolgun dudaklarıyla adımı söylemesi yok mu..."

Ona sert bir bakış attım. Ellerini kendini savunmak ister gibi havaya kaldırdı. "Affedersin."

"Seni babam mı gönderdi?" diye sordum, Ashley meselesini kapayacağını umarak. *Kalkmış aletimle abimle konuşamam.*

Jess yemi yutup esnedi. "Evet. Ekibim onun için yaptığımız son tadilatı bitirmek üzere. Moss'a yardım etmemiz gereken birkaç mesela var ama yakında seninki için hazır oluruz. En fazla iki hafta sürer."

"Güzel. Seninle bir işim vardı. Bir saniye bekle."

Masamı karıştırıp telefonumun yanında duran dosyayı arıyormuş gibi yaptım. Birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Ashley'nin parfümünün kokusu burnumdaydı ve yanımda dururken kolunun temas ettiği yer hâlâ karıncalanıyordu. Böyle şeyleri düşünmek çok aptalcaydı ama her zamankinin aksine kafamı toplamakta zorlanıyordum.

Dün gece bok gibi uyumuştum. La Pachanga'daki konuşmamızı düşünüp durmuştum.

"Dikkatli olmazsan kim olduğunu, neye ihtiyaç duyduğunu unutmak o kadar kolay ki."

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. O kadar haklıydı ki. Son günlerde bunu kendi hayatımda da fark ediyordum. İnsan bazı şeyleri sırf onlara karşı çıkmayı unuttuğundan kabulleniyordu. Akışına bırakmakla o kadar meşgul, üzerinde süzül-

Ninova

düğünüz tekneyi yoldan çıkarmaya o kadar isteksiz oluyordunuz ki daha ne olduğunu anlamadan aklınızdan bile geçirmediğiniz bir hayat sürmeye başladığınızı görüyordunuz. Dünyaya ve kendinize dair düşünceleriniz, varsayımlarınız yerli yerinde duruyordu ama nedenlerini bile hatırlayamıyordunuz.

Ashley'nin hangi yanını unuttuğunu ve hangi ihtiyaçlarının karşılanmadığını merak ediyordum.

Hem cevabı öğrenmek istiyor hem de çoktan bilmediğim için sinirleniyordum.

"Hah, buradaymış," dedim dosyayı bulmuş gibi yaparak. "Sanırım bu ilk olacak. Sözleşme ay sonunda imzalanacak. Babam hepsini inceleyip onayladı."

Ebeveynlerimiz Kix ve Damaris Carmichael şimdiye dek gördüğüm en çalışkan iki insandı. Aynı anda nasıl hem kendilerine küçük bir imparatorluk kurup hem de altı çocuk yetiştirdiklerini aklım almıyordu. *Çoğumuzun pek de berbat insanlar olup çıkmaması da cabası.*

Sadece en büyük abim Foxx ve kız kardeşim Paige aile işimizle tamamen alakasız işler yapıyordu.

Laguna Homes, Foxx doğmadan önce kurulmuştu. Moss ve Jess zaman içinde kendiliğinden şirketin satın aldığı evlerin inşası ve yenilemesine liderlik etmeye başlamıştı. Banks'in arabaları yenilediği bir girişimi olmasına rağmen ara sıra birinin başı sıkıştığında devreye giriyordu. Ben de emlakçılık lisansımı Laguna'nın mülk bulup satmasına yardımcı olmak ve kendi projelerim üzerinde çalışmak için kullanıyordum.

Zaman zaman evlerine özel tadilat isteyen müşteriler çıktığında onları babama yönlendiriyordum ve bu da işlerimizi bir noktada iç içe geçiriyordu.

Büyük bir aileye mensup olmanın avantajları.

Jess'le aynı anda esnedik.

"Sen de mi uyumadın?" diye sordum.

"Bütün gece oturup Netflix izledim ve üç saat uykuyla günü geçirebileceğimi sandım. Uyandığımda hiçbir kahve beni kendime getiremedi."

"Ben de alarmım çalana kadar iki saat uyudum."

"Sen neden uyuyamadın?"

Ona cevap verme fırsatı bulamadan telefonum bir mesajla titredi. Ekranda beliren numarayı tanımasam da kilidi açıp mesajı okudum.

Bilinmeyen Numara: Flamingolar tek ayak üzerinde uyuyabilir.

Ne?

Başımı ekrandan kaldırıp Jess'e baktım. "Flamingolar tek ayak üzerinde uyuyabilirmiş."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim gülerek. "Gelen mesajı okudum."

"Kimden gelmiş?"

"Ne bileyim."

Ben: Bacak gününü hiç atlamıyor olmalılar.

Bir cevap gelmesini bekledim ama ses seda yoktu.

Ben: Kimsiniz?

Yine tık yoktu.

"Kimmiş?" diye sordu Jess.

"Bilmiyorum. Cevap yazmıyor." Omuzlarımı silkip telefonumu masama bıraktım.

Jess öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. "Duyduğuma göre Ashley kaçak gelin olmuş."

Tek bir sözüyle vücut sıcaklığım iki derece yükselmişti.

Koltuğumda kıpırdandım, yerimde duramıyor gibiydim. "Evet. Nereden öğrendin?"

"Moss'tan. Bu sabah Smokey'de karşılaşmışlar." Yüzündeki sırıtış gözlerinin kenarlarının kırışmasına neden oluyordu. "Çok güzel göründüğünü söyledi. Ona katıldığımı haber versem iyi olacak."

Ashley'nin parlak gözlerini ve sıcak gülümsemesini gözümde canlandırdım. Kıvrımlı kalçasını ve dolgun memelerini düşündüm. Işığın altında parıldayan saçlarını hatırladım.

Siktir. Masanın altından pantolonumdaki kabarıklığı düzelttim.

"Ona ne şüphe," diye mırıldandım.

Gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu. *O aptal sırıtışıyla.* Yine yerimde kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum.

"*Ne?*" diye sordum. Bu hâli sinirimi giderek daha fazla bozuyordu.

"Bir şey yok." Gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Sadece senin ne düşündüğünü merak ettim. Nişanlandığında mutluluktan havalara uçmamıştın."

Evet. Hatta nefret etmiştim. "Çünkü o herif onun için doğru kişi değildi ve gördüğün üzere haklı çıktım."

"Yani bunun, ne bileyim, *kendini bildin bileli* ona duyduğun karşılıksız aşkla bir ilgisi yok mu?"

Alaycı bir kahkahayla dikkatimi dağıtması için bir kalem aldım. "Ashley'ye yürümek isteseydim bunu yapardım."

"Yapmıyor musun zaten?" Cebinden telefonunu çıkardı. "Kahretsin. Bir dakika."

Bir an için dağılan dikkatinden faydalanıp Ashley ofisime adım attığından beri ilk kez nefes aldım.

Birbirimize böyle davranırken ondan uzaklaşmak giderek zorlaşıyordu. Orlando'dan dönmeden –o herifle nişanlanmadan–

önce bu küçük flörtleşmelerimiz ve alaycı tavırlarımız daha çok bir şakadan ibaretmiş gibi gelirdi. Öyleydi de. *Hâlâ öyle.*

Yani sanırım.

Böyle olmasını gerektirecek tüm nedenleri sıralayabilirdim. Kafamı kıçımdan çıkarıp her şeyi berbat etmeden aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

"İstiyor musun peki?" diye sordu Jess. "Ona yürümek istiyor musun?"

Niyetinin ne olduğunu hiç de çaktırmıyorsun, abi.

"Hayır, istemiyorum," dedim kalemi masaya vurarak. "Hayatımdan gayet memnunum. Dişlerimi fırçalamadan yatabiliyorum. Karnım acıkırsa koca bir kavanoz dolusu kajuyu yatağıma götürüp *Gladyatör* filmini milyonuncu kez izleyerek yiyebiliyorum. İstersem... istersem bir köpek alabilirim."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. *İyice saçmaladım.*

"Köpek alabiliyorsan tamam," dedi Jess sözlerimin saçmalığına hiç çekinmeden gülerek. "Akıllıca. İyi bir tercih."

Bir nefes verdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İlişkiler yolunda giden her şeyi mahveder. Adını koydun mu ölüm fermanını imzalamış olursun. Hem Ash'le ben öyle değiliz. Farklı şeyler istiyoruz. İkimiz de birer yetişkiniz." *Ne yazık ki.*

"Umarım bir sonraki düğününe davet edilirsin," dedi abim ayağa kalkarken.

Ona gözlerimi kısarak baktım ama zerre aldırmadı.

"Sahalara dönmek için biriyle yatmak isteyecektir," dedi kapıya doğru ilerlerken.

Biriyle yatmak mı isteyecek? Ashley mi?

Beynim kısa bir sebep sonuç ilişkisi kurdu. *Elbette isteyecek. Her ayrılığın arkasından bir sahalara dönme seksi gelir.*

Özgüvenini körüklemek isteyecekti. Gerçi buna neden ihtiyaç duyduğuna akıl sır erdiremiyordum. O harika bir kadındı.

Ninova

Yavaş yavaş ciddi bir ilişki aramaya dönecek mi? Belki. Bu konuda kaygılanıyor olabilirdi.

Kaygılanmasını gerektirecek ne var ki? Çünkü sürekli göt herifler buluyordu. İşte bu yüzden. Şimdiye dek ona layık olmanın kıyısından geçecek birini bile bulamamıştı.

Kim bilir, belki de öyle biri yoktu.

Jess kapının orada durup bana döndü. Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?" dedim.

Kahkahalara boğuldu.

"Evet, nefret ediyorum. Foxx da şerefsizin teki ama kimseye bulaşmıyor. Banks... Banks işte. Moss genelde sakin sayılır ama canı götlük etmek istediğinde saman altından su yürütmüyor, bu huyunu takdir ediyorum. Ama sen... alttan altta imalarınla sinirlerime dokunuyorsun," dedim. "Aması maması yok."

"En ince teknikler bende."

"Öyle demedim."

Bana göz kırptı. "Öyle olsun. Seni düşüncelerinle baş başa bırakayım. Yarın görüşürüz."

Bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakıp koridorda ilerlemeye başladı. *"Attı ama ıskaladı. Top rakipte. Kaçırdığı fırsata bakın. Sayı çantada keklik. Böyle giderse skor karşı takımın hanesine yazılacak,"* diyen sesi bir süre daha duyulmaya devam etti.

"Şerefsiz."

Ayağa kalktım. Sinirimi bu kadar bozan şeyin *ne* olduğundan emin değildim.

Belki de kasıtlı olarak beni kızdırmaya çalıştığındandı. Ya da Ashley'nin biriyle yatmasını umursayacağımı varsaymasındandı. Belki Ashley'nin biriyle yatacağını... ve o kişinin ben olmayacağımı düşünmemdi.

Ne diyorum ben böyle?

Keskin bir nefes verip telefonuma uzandım. Ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden düşünmeden klavye tuşlarına sertçe vurmaya başladım.

Ben: Flamingoların tek ayak üzerinde uyuyabildiğini biliyor muydun?

Yüzümü buruşturdum, saçmaladığımın farkındaydım ama başka ne diyeceğimi bilememiştim. Yine de ona yazacak bir şey bulmak içimi rahatlatmıştı, mesajım kusursuz olmasa bile.

Cevabı ânında geldi.

Ashley: Herhalde bacak gününü hiç atlamıyorlar. *dil çıkaran emoji*

Kahkahalarım ofisimi doldururken omuzlarım gevşedi.

Sakin ol, Maddox. Her şey yolunda.

Ninova

Yedi

ASHLEY

İki yazlık elbiseyi çantamdan çıkarıp yatağımın üzerine serdim ve bir adım geri çekildim.

Doğru düzgün bir valiz hazırlamalıydım. Gerçi Orlando'dan ayrılırken aklımda bu seyahate çıkmak yoktu, yoksa depodan daha fazla kıyafet alırdım.

Elimi alnıma yasladım.

Neden kendi becerilerimi sürekli gözümde büyütüyordum ki? Evsahibim kontratımı erken feshetmeme izin verme konusunda fikrini değiştirince neyim var neyim yoksa toplayıp bir depoya yerleştirmek için sadece birkaç günüm olmuştu. Sorun olmayacağını düşünmüştüm. *Orlando o kadar da uzak sayılmaz. İhtiyacım olursa geri dönüp birkaç parça alabilirim.*

Benzin fiyatlarını unutuyordum. Ya da yaz aylarında Florida'daki depolarm ne denli sıcak olduğunu. Gerçekten bir elbise uğruna hareket bile edemeyeceğim şekilde yığılmış kutularla mı boğuşacaktım?

Hiç sanmıyorum. Bakışlarımı yeniden yatağa çevirdim.

Birilerini etkilemekten ziyade rahatlığımı düşünerek yanıma aldığım birkaç gömlek, dört şort, iki yazlık elbise ve bir bikiniyle cennette dört gün geçiremezdim.

İç geçirerek odanın köşesindeki sandalyeye oturdum.

Odanın altı üstüne gelmişti. Valizimdeki her şeyi yorganın üzerine dökmüştüm. Dosyalarım, bilgisayarım, defterim ve kalemim sözde ofis alanına çevirdiğim köşede, yerde duruyordu. En kötüsü de dört bir yana astığım, yapmam ve hatırlamam gereken şeylerin yazılı olduğu yapışkan notlardı.

Ninova

Tabii sürekli düşüp diğer eşyaların arasında kaybolduklarından üzerlerinde yazan her şeyi muhtemelen unutacaktım.

Gözlerimi kapayıp, *Geri döndüğümde her şey çözülecek,* diye düşündüm ve sonra gözlerimi tekrar açtım. *Ama önce kıyafet bulmam gerek.*

Kapım çalınınca yerimden sıçradım. Sara kafasını içeri uzattı. Bir süre dağınıklığı inceleyip yüzünü buruşturdu.

"Bu hâlde nasıl yaşıyorsun?" diye sordu.

"Attığım her adıma dikkat ederek," dedim yerimden kalkarak. "Ben de buna bayılmıyorum. Araftayım, unuttun mu?"

"Doğru. Şimdi oturabileceğimiz yerler olan oturma odasına gel de sana dâhiyane fikrimi anlatayım. Bilgisayarını da getir."

"Bilgisayarımla ne yapacağız ki?" Laptopumu alıp kısa koridorda peşine takıldım.

"Sabırlı ol."

"Sabırdan mı bahsedeceğiz?" diye takıldım. "Seninkinden başlayalım."

"Ukalalık etme."

Dünkü ukalalığımı görse benimle gurur duyardı.

Aklım Maddox'a, ofisindeki konuşmalarımıza kaydı. İmalı sözlere. Sonra da flamingo mesajma. *O neyin nesiydi öyle?*

"Neye sırıtıyorsun sen?" diye sordu Rebecca, oturma odasına girdiğimizde.

"Hiiiç."

Sara karşımızdaki koltuğa geçerken ben de kanepedeki Rebecca'nın yanına yerleştim. Aramızdaki masanın üzerinde bir not defteri duruyordu. Bilgisayarımı üzerine koydum.

"Tıpkı *Bebek Bakıcıları Kulübü* gibi olduk," dedim dalga geçer gibi.

"Kristy tabii ki benim," dedi Sara. "Toplantı başlasın o zaman."

Hep bir ağızdan güldük.

Rebecca bacaklarını altına topladı. "Sara hayatında ilk kez tamamen destekleyebileceğim bir fikirle gelmiş."

Midem kasıldı. "Bu beni daha da korkuttu."

"Ah, kapa çeneni," dedi Sara. "Seni ne zaman kötü bir şeye sürükledim?"

Kaşımı kaldırdım.

"Sakın cevap verme," dedi bacak bacak üzerine atarak. "Odaklanalım lütfen. Fazla vaktimiz yok."

"Öyle mi? *Fazla vaktimiz yok mu?*" Olayı dramatize edişine gülümsedim. "Dünyayı uzaydan gelmiş yaratıklardan mı kurtarıyoruz? Jeff Goldblum'u aradın mı?"

Sara gözlerini ağır ağır kırpıştırdı.

"Boş ver," dedim. "Sen devam et."

"Pekâlâ. Öncelikle patronumla konuştuğumu ve seni balayında yalnız bırakmamak için işten izin almaya çalıştığımı söylemek isterim."

İçim umutla doldu. *Gelse harika olur.* "Öyle mi?"

Bakışlarını bana çevirdiğinde hayallerimde yudumladığımız içkiler kuma döküldü.

"Gelemiyorum." Gözlerini devirdi. "Aslında pek de doğru sayılmaz, bal gibi de gelebildiğimi bugün bizzat kanıtladı. *İki kere.*"

"*Sara.*"

Bir kahkaha attı. "Ama seninle gelemiyorum. Şansımı denedim, Ash. Gerçekten denedim. Hatta patronumu yemeğe götürüp ona... eh, daha önce de tadına baktığı ama geri çeviremediği şeyler teklif ettim." İkimize de göz kırptı. "Ama o bile beni toplantılardan kurtaramadı."

"Çabanı takdir etsem de," dedim, Rebecca arkamda genzinden bir ses çıkararak gülerken, "konuyu artık arkamdan neler çevirdiğine getirirsen sevinirim."

Bir an için dudağını ısırıp geri bıraktı.

Ninova

"Yalnız gitmeyi sorun etmediğini biliyoruz," dedi Rebecca sakince. "Muhtemelen keyifli zaman geçireceğini de. Ama görünüşe göre Sara, yanında Warren Cartwright'ı götürmeyi düşündüğünü duymuş."

Sara öğürür gibi yaptı.

O mesele tamamen aklımdan çıkmış.

"Herkes neden bu kadar karşı çıkıyor anlamıyorum," dedim, içten içe ben de bu fikre karşı olsam da. "Kalkıp onunla evlenecek değilim ya. Sadece eğlenceli olacağını ve aklımı kaçırmama neden olan cinsel gerginliğimi atmama yardımcı olacağını düşünüyorum."

Tanrı aşkına, Maddox'la ilişkimizi bambaşka bir seviyeye taşımak istememe neden olan gerilimi.

Dün gece biraz mesajlaşmıştık. Sohbetimiz eğlenceli ve matraktı. Flamingolardan, emlak piyasasından ve lise anılarımızdan konuşmuştuk. O bana Moss'un tutuklanmaktan nasıl kıl payı kurtulduğunu anlatmış, ben de ona Eton'ın annesi yüzünden neredeyse *tutuklandığım* geceden bahsetmiştim. Annesi de tıpkı oğlu gibi çekilmez biriydi.

Çok eğlenceli bir gece olmuştu. Yıllardır kimseyle uzun uzun mesajlaşmamıştım. Becca'yı uyandırmamak için kahkahalarımı yüzümü yastıklara bastırarak gizlemek zorunda kalmıştım.

Acaba bu gece de bana mesaj atacak mıydı yoksa biriyle randevusu mu vardı? Sıradan rutini nasıldı? Ne gibi alışkanlıkları vardı? Hepsini *çok* merak ediyordum ama hiçbiri beni ilgilendirmezdi.

"Warren'ı *götürmüyorsun*," dedi Sara bütün ciddiyetiyle. "Ama derdine çare bulduk."

Kıkırdadım. "Dökülün bakalım."

"Bir yarışma düzenleyeceğiz." Sara bombayı bırakıp söyleyecekleri bu kadarmış gibi arkasına yaslandı. "Bu akşam başlıyoruz."

Ne? "Bir dakika, *bir dakika*. Yavaş gel. *Ne yapıyoruz dedin sen?*"

"Bir yarışma düzenliyoruz." Rebecca kanepenin öteki kenarına kayıp ayaklarını yere indirdi. "Kulağa garip geldiğinin farkındayım ama harika bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Kulaklarım bana oyun oynuyor olmalıydı.

"Yani..." diye lafa girdim tekrar. "Yarışma düzenliyorsunuz tamam da... Ne için?"

"Balayında sana eşlik edecek birini bulmak için."

İkisine de boş boş baktım.

"Erkek seçimlerin berbat. Warren ve Eton. Bir baksana şunlara," dedi Rebecca. "Bu yüzden de Sara'yla sana büyük bir iyilik yapıp senin yerine birini seçmeye karar verdik."

Benim yerime birini seçmeye mi?

Rebecca tatlı tatlı gülümsedi. "Seninle balayına gelecek birini bulmak için bir yarışma düzenlememize müsaade et."

Bu sohbete devam edebilmek için bir içkiye ihtiyacım vardı.

Ayağa kalktım. Ne olduğunu bile anlamadan mutfağa dalıp Rebecca'nın evindeki tek alkollü içecek olan romu kafama diktim.

"Sadece bir düşün," dedi Sara. Bir anda dibimde bitmişti.

İçki boğazımı yaktı. "Ah, düşünmez miyim?"

Söyledikleri şeyin en korkutucu yanı gerçekten de kötü bir fikir olmamasıydı. Biraz çaresizlik kokuyor muydu? Evet. Fevri bir hareket miydi? Evet. Acınasılığın kıyısında gezinmesi de cabasıydı.

Fakat tüm bunların ardında bambaşka bir şey yatıyordu: Eğlenceli ve vurdumduymaz bir şey. Eton'ın kalbimi kırmadığını ya da elimde koca bir dondurma kâsesiyle odamda saklanmadığımı gösteren bir şey.

Pek de nefret edemediğim bir şey.

Ninova

"Bir düşün," dedi Sara yeniden. "İçten içe tatile yalnız gitmek istemiyorsun. Muhtemelen seçimlerinden kendin bile korktuğun için kime soracağını da bilmiyorsun."

Ona ters bir bakış attım.

"Kendini akışa bırak işte," dedi. "Biraz eğlen. Altı üstü dört günlük bir seyahat. Ne olabilir ki? Tanımadığın ya da sevmediğin birini seçecek değiliz ya."

"Her şeyi hazırladık," dedi Rebecca. "Social'da paylaşacağımız küçük bir yazı bile yaz–"

"Ne yaptınız?" diye bağırdım sözünü keserek. "Balayıma götürecek birini bulmak için sosyal medya hesabımda bir ilan *paylaşmamı* mı istiyorsunuz? Kim var kim yok görsün diye? Siz aklınızı mı kaçırdınız?"

Sara iç geçirdi. "Başka seçeneğin var mı? Lüks bir odada tek başına kalıp Eton'ı düşünecek gırla vakit mi istiyorsun?"

"Seni tanıyoruz, Ashley. Eve bambaşka biri olarak dönüp hayatına yeniden başlayacağını düşünüyorsun. Ama *bir şekilde* orada kendini üzmeyi başaracaksın. Çünkü sadece sen böyle bir fırsatı dünyanın en hüzünlü şeyine çevirebilirsin," dedi Rebecca.

Gözlerimi kıstım. "Çok sağ ol ya."

"Gerçekler acıdır," dedi Sara omuzlarını silkerek. "Şimdi, var mısın yok musun?"

Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini bana dikti.

Haklı olmalarından nefret ediyorum ama gerçekten de ciğerimi biliyorlardı.

Sara gibi değildim. Açık fikirli olup onlara yaklaşmanın bir fırsatını kollamak yerine seksi otel görevlilerinden kaçınmaya çalışırdım. Becca gibi sakin ruhlu biri de sayılmazdım. Tek başıma oturup zihnimi bana iyi gelmeyen düşüncelerden arındırarak huzur ve neşe bulamazdım.

Uzun lafın kısası, o birkaç günü son iki yılımı irdeleyerek ve Eton'la birlikte olarak kaybettiğim her şey için sinirlenerek geçirecektim.

Bu, onunla ilişkimi kesme kararımdan gurur duymak yerine eve üzgün döneceğim anlamına mı geliyor? Of. Olabilirdi. Ne yazık ki bu mümkündü. Şayet böyle bir şey olursa annemin Warren için söylediği gibi sadece altı adım değil, tam bir kilometre geriye dönerdim.

Sikerler.

Başımı kaldırdım.

"Yazdığımızı bir okusana," dedi Rebecca not defterini elinde sallayarak. Sayfalar havalanıp hışırdadı. "Sonra da konuşuruz."

Defteri bana uzattı. Almakta hiç acele etmeden ona bir süre ters ters baktım.

Masaya oturdum. Arkadaşlarım da sandalyelerini çekip yanıma yerleşti. Sayfayı dolduran kargacık burgacık el yazılarını okumaya çalışırken nefeslerini tuttular. *Bunu bir insan yazmış olamaz.*

"'Yarışma: Balayımda bana katılın,'" diye okudum yüksek sesle. Başımı kaldırıp onlara bir bakış attım. "Bu saçmalığın daniskası."

Sara parmağını kâğıda vurdu. "Devam et."

İç geçirip bakışlarımı tekrar deftere çevirdim.

YARIŞMA: BALAYIMDA BANA KATILIN

İnsanın sosyal medyada beraber balayına gidecek birini aramasının olağan bir şey olmadığının farkındayım –*nedeni malum*– ama işte buradayız.

Düğünüm iptal oldu. Ama lüks bir tatil köyünde geri ödemesiz olarak planlanan on bin dolarlık her şey dahil tatilim iptal *olmadı* ve bunun heba olup gitmesine izin vermeye hiç niyetim yok.

Ninova

Valizimi hazırladım ve sahilde keyfime bakmaya hazırım. Ama balayımı biriyle geçirmenin çok daha ilginç olabileceğini inkâr edemem.

Erkek seçme konusundaki sicilim pek parlak olmadığından pişman olmayacağımı umduğum bir işe kalkıştım. Panik ve bolca margaritayla dolu savunmasız bir ânımda arkadaşlarımın benimle gelecek kişiyi seçmesine izin verdim.

Kim olduğunuzu bilmeyeceğim ve balsız balayımızın tadını çıkaracağız. Cennette birbirimizden hiçbir şey beklemediğimiz eğlenceli birkaç gün geçireceğiz. Hiçbir zorunluluğumuz olmayacak.

Beni seç! Beni seç! diye ortalığı inletmeye başlamanızdan önce eklemek istediğim birkaç şey var...

İdeal aday bekâr olmalı. Uçakta fazla konuşmamalı ve onu hemen yurtdışma çıkmaktan alıkoyacak bir engeli olmamalı.

Ayrıca aynı yatağı paylaşacak olmamızı sorun etmemeli. *Sonuçta bir balayı süitinde kalacağız.*

Şartları karşılıyorsanız aşağıdaki e-posta adresini kullanarak başvurunuzu Rebecca ve Sara'ya gönderebilirsiniz. (Yaratıcı olun. İpin ucunda beleş bir tatil var!)

Uçak haftaya kalkıyor!

Yolunuz açık olsun, balayı kuşları.

Bakışlarımı defterden ağır ağır kaldırıp Sara'ya çevirdim. "Bolca margarita diyor. Hani nerede?"

İç geçirdi. "Rom içtin ya. Aynı şey. Bu dâhiyane fikir üzerinde çalışırken bir –tamam, iki– margarita içmiştim. Yani teknik olarak yalan sayılmaz."

Masadan kalkıp odanın içinde yavaş yavaş volta atmaya başladım.

İçimden bir ses –mantıklı olan yanım– beni bunun tehlikeli olabileceği konusunda uyarırken *diğer* yanım bana yalnız

seyahat etmenin de pekâlâ kötü sonuçları olabileceğini söyleyerek ona karşı çıktı. *Kurnaz sürtük.* Dahası, zaten bu ay olması gereken düğünümü iptal etmiştim. Başkalarının hakkımdaki düşüncelerini önemsemek için çok geçti.

Gerçi kimseyi umursadığım da yoktu.

Yeniden masaya döndüğümde iki arkadaşım da bana baktı.

"Annen de fikrime bayıldı," dedi Sara. "Dün aradığında her şeyi ona da anlattım. Bana sonuna kadar güvendiğini söyledi."

"Elbette bayılır." İç geçirdim. "Birlikte o kadar zaman geçirmeye tahammül edebileceğim birini seçeceğinizden nasıl emin olacağım?"

"Çünkü seni kendinden bile iyi tanıyoruz," dedi Rebecca.

Sara yüzünü buruşturdu. "Bunun teknik açıdan doğru olup olmadığını bilmesem de kiminle olman *gerektiğini* senden daha iyi bildiğimize eminim. Bana inanmıyorsan eski sevgililerinin bir listesini seve seve sana sunabilirim."

"Dön de kendininkine bak," dedim. "Seninki çok mu mükemmel?"

Beni duymazdan geldi. "Gönderiyi paylaşıp olacakları bekleyelim. Sana layık birini bulamazsak her şey bir kenara bırakırız."

Savunmam zayıflıyordu.

Büyükannemin bir zamanlar bana söylediği o sözü düşündüm. *Bir kapıdan girebilmek için ötekinden çıkman gerekir.*

Eton'la nişan atmama neden olan konuşmamdan önceki günlerde sürekli bu sözü düşünmüştüm. Ardında mutluluğu bulabileceğim o kapıdan girmenin tek yolu Eton'la olandan çıkmaktı.

Bu küçük nasihat -ve Eton'ın ülkenin dört bir yanındaki kadınlarla düşüp kalktığı yerleri gösteren e-postalar- son konuşmamızı yapmak üzere restorana girerken kafamda dönüp durmuştu. Aptal herif en başından beri bana sadık değildi.

Bana neden evlenme teklif ettiğine bile akıl asır erdiremiyordum. Benim üzerimde kontrolü olsun diye yaptığından şüpheleniyordum. Nedeni neydi bilmiyordum ama *ucuz kurtulmuştum.*

Bir kapıdan girebilmek için ötekinden çıkman gerekir.

Battı balık yan gider... "Müsait birini bulacağınızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Pazartesi gidiyorum. Fazla vakit yok."

"Emin değiliz zaten," dedi Rebecca. "Sadece şansımızı denemek istiyoruz."

"Yola çıkmamdan önceki gün hâlâ birini bulamamış olursanız Warren'ı davet ederim," dedim.

Warren'ı davet edeceğim falan yoktu tabii ama onların da bir taviz vermesini istiyordum.

Sara gözlerini devirdi. "Ne diyorsun, Bec?"

"Kulağa adil geliyor."

"Öyle olsun," dedi Sara. "Anlaştık mı?"

Başımla onayladım. "Evet. Anlaştık."

Midem heyecandan mı yoksa korkudan mı kasılıyor ayırt edemiyordum. Belki ikisinden de biraz vardı.

Tanrım, bunu ciddi ciddi yapıyorum.

"Her şeyi biz halledeceğiz," dedi Rebecca, Sara mutfakta zafer dansı yaparken. "Sen sadece gönderiyi Social hesabında paylaşıp havalimanına gideceksin. Şanslı kazananı biz getireceğiz, biletini falan da cebimizden ödeyeceğiz."

"Biletin parasını size geri öderim," dedim. "Nokta."

"Tamam," dedi Sara. Pes etmekten duyduğu mutsuzluk yüzünden okunuyordu.

Yeniden masaya yerleştik. Şifremi unuttuğumdan Social'a girmek için biraz uğraşmam gerekti.

"Benim yazmamı ister misin?" diye sordu Sara. "Senden hızlı yazarım."

"Seve seve." Bilgisayarı ona doğru ittirdim. "Daha sonra pişman olduğumda kendimi böyle avuturum. Bilgisayarımı alıp gönderiyi paylaştığını söylerim kendime."

Oturma odası Sara'nın tırnaklarının klavyeden çıkardığı tıkırtılarla doldu. "Nasıl rahat edeceksen öyle düşün."

Rebecca bacağıma hafifçe vurdu. Bu, bana her şeyin yolunda gideceğine dair güvence verme şekliydi. Ona dair en sevdiğim şeylerden biri de buydu. Koruyucu bir doğası, hayata karşı tatlı ve metodik bir yaklaşımı vardı.

"İşte oldu," dedi Sara ekranı bana doğru çevirerek. "Bir göz atmak ister misin?"

Sözcükleri ekranda görmek, onları evimde okumaktan çok daha zordu. Milyonlarca ya da milyarlarca insana ulaşabilecek bir programın metin kutusuna sıralandıklarında her şey biraz daha bunaltıcı hâle gelmişti. Savunmasız. *Gerçek.*

"Sara..."

"Gayet iyi görünüyor," dedi Rebecca omzumun üzerinden.

Sara gözlerini benimkilere dikti. "Sen ne diyorsun?"

"Yani dilbilgisi olarak bir sorun yok ama - *Sara!*"

Parmağının bir hareketiyle gönderiyi internetin sonsuz dünyasma gönderdi.

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım ve ekrana bön bön baktım. Ancak geçen her saniye paniğimi yatıştırıyordu.

Kaybedecek neyim var ki? Beni seven herkes -Rebecca, Sara, annem- bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. İtiraf etmem gerekirse, emin ellerde olduğumu biliyordum.

Yavaşça nefes verdim.

"Buna bakmam lazım," dedi Rebecca, gözü telefonundaydı. "Hemen dönerim."

Çağrıyı yanıtlamak için arka kapıdan küçük verandaya çıktı.

Ayağa kalktım. O kadar gergindim ki daha fazla oturamazdım. Sara da arkamdan ayaklandı.

Ninova

"Gitmem gerek," dedi. "Sırf bu işi halletmek için gelmiştim ama muhtemelen gecemin büyük bir kısmını yiyecek birkaç tabloyu bitirmem gerek. Becca'ya ona hoşça kal dediğimi söylersin."

"Peki."

Arkadaşımı kapıya kadar geçirdim.

"Bu yaptığın için sana henüz teşekkür etmiyorum," dedim. "Ama bütün bu *balayında sana eşlik edecek birini bulacağız* planında haklı çıkacağını umuyorum."

Burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Ben senin peri annenim. İzle de gör." Bana göz kırpıp kapıdan çıktı.

Dönen başımla girişte bir başıma dikildim. *Az önce ne oldu öyle?*

Kanepe minderlerinin arasını kurcalayıp telefonumu buldum. Niyetim annemi aramaktı ama ekran kilidimi açar açmaz Maddox'un son mesajıyla karşılaştım. Ben Sara'yla uğraşırken atmış olmalıydı.

Mesajı görür görmez hemen gülümsemeye hazırlanan dudaklarıma karşı koymadım. Adını okumamla içimi dolduran sıcaklık hissine de öyle.

Maddox'la aramızdaki ilişki son zamanlarda garip bir hâl almıştı. Nefret ettiğim söylenemezdi; sadece ne düşünmem gerektiğinden emin olamıyordum. O kadar uzun zamandır hayatımın bir parçası olmuştu ki. Hep *bir köşede* durmuştu. Fakat şimdi sürekli etrafımdaydı. Her gün. Birden çok kez. Farklı şekillerde.

Elbette daha önce de mesajlaştığımız olmuştu ama hiçbiri bu minvalde değildi. Kendimizi bildik bileli birbirimizle flörtleşsek de hiç bu kadar abartmamıştık. Ona bakıp ne kadar çekici olduğunu milyonlarca kez düşünmüştüm ama Kismet Beach'e döndüğümden beri içimi dolduran üzerindeki kıyafetleri yırtıp atma isteği hiç bu kadar dayanılmaz olmamıştı.

Buraya döneli henüz iki hafta olmuştu ama bir şeyler değişmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Maddox'un... daha çok farkında gibiydim. Kafamdan eğlencenin ötesinde şeyler geçiyordu. Onun bana karşı olan tavırları da tuhaflaşmıştı. Sanki birbirimizi yeni tanıyormuşuz da yollarımızın kesişmesine neden olan küçük aksiliğin getirdiği çekiminin tadını çıkarıyormuşuz gibiydik.

Ama yeni tanışmıyorduk. Yıllardır arkadaştık.

Bu, özgürlüğün etkisi mi yoksa aramızda yepyeni bir dinamik mi var? O da aynı değişimin farkında mı?

İç geçirdim.

Belki de kılı kırk yarıyordum. Evet, yaptığım muhtemelen buydu. Karşımdaki adam hâlâ çapkınlar çapkını Maddox Carmichael'dı. Sekizinci sınıf yıllığımızda kendini müzmin bekâr ilan etmiş adamdı. O günden bu yana hiçbir şey değişmemişti.

Herkese böyle flört eder gibi davrandığını biliyorsun. Üzerine kafa yormayı kes. Arkadaşlığınızı tuhaflaştırma.

Maddox: Söylediğimi sanmıyorum ama dün ofisimde çok güzel görünüyordun. Tam da bunu düşünüyordum ve belki biraz özgüvene ihtiyacın vardır diye bilmen gerektiğini düşündüm.

Maddox: Bence ihtiyacın yok ama işte, söyleyeyim dedim.

Ben: Bir kadın biraz özgüvene asla hayır demez. *gülen emoji* Hele de aklını kaçırmış gibi hissederken.

Maddox: Her şey yolunda mı?

Ben: Sanırım. *endişeli emoji* Sara aklımı çelip duruyor.

Maddox: Onu Banks'e ayarlayıp kimin diğerinin aklını daha önce çeleceğini görmeliyiz.

Güldüm.

Ninova

Ben: Kulağa eğlenceli geliyor. Neredeyse birazdan göndereceğim fotoğrafı görünce yüzünün alacağı ifadeyi izlemek kadar eğlenceli.

Maddox: ŞAKA YAPIYORSUN?

Ben: Aynen öyle.

Maddox: *üzgün emoji*

Maddox: Alakasız bir soru: Basketbol sever misin?

Ben: Hayır. Neden sordun?

Maddox: Öylesine.

Kaşlarım çatıldı. *Ne diyor bu?*

Ben: Biraz garip oldu ama neyse.

Maddox: Bir fotoğraf karşılığında nedenini öğrenebilirsin.

Ben: O kadar da umurumda değil.

Maddox: Öyle olsun. Fotoğrafımın yenisine ihtiyacın olursa haber vermen yeter. Ne olur ne olmaz diye bütün gece barfiks çektim.

Ben: *göz deviren emoji*

Maddox: Hep böyle yapıyorlar. Zevkten gözlerini devirip duruyorlar.

Gülümsememek elimde değildi. Dudaklarımdan dökülen küçük kahkahaya engel olamadım. İyi geliyordu. Özgür. Eğlenceli.

Bunu özlemiştim.

Ben: Yanlış anlama ama seni özlemişim. Hayatında bana hep yer açtığın için teşekkür ederim.

Cevabının gelmesi birkaç saniye sürdü. Ama mesajı ekranı belirince boğazım daraldı.

Maddox: Hayatımda sana her zaman yer olacak. Orayı kimse dolduramaz, Ash.

Yazdıklarını ikinci, ardından üçüncü kez okurken gözlerim doldu. Bunu şimdiye dek hiç fark etmemiştim ama daha önce bir erkeğin bana bunları söylediğini duyduğumu -ya da okuduğumu- sanmıyordum. Kimse bana *bu kadar* önemli olduğumu ve daima önemli olacağımı hissettirmemişti.

Maddox Carmichael, ne çekici bir piçsin.

Ben: *kalp emojisi*
Maddox: *kalp emojisi*

Telefonumu göğsüme bastırıp tatile giderken yanıma alacağım şeylerin bir listesini çıkarmak için odama yöneldim.

Ninova

Sekiz

MADDOX

"Hava bu kadar sıcakken nasıl erişteli tavuk çorbası isteyebilirsin anlamıyorum," dedi annem, kâseyi bana uzatırken. "Sen de ister misin, Banks?"

Kardeşim başını iki yana salladı. "Hayır. İhtiyaç duyduğum tek şey bu buzlu çay. Bir de senin sevgin, anne."

Annem gözlerini devirdi.

Ebeveynlerimin mutfağı birkaç hafta önce yıktığımız duvar sayesinde aydınlık ve ferahtı. Ortalık berbat olmuş, Foxx ve Moss neredeyse birbirine girmişti ama halletmiştik ve sonuç hiç de fena sayılmazdı.

Çorbamı karıştırıp tavuk suyunda yüzen havuç ve kereviz saplarını izledim.

"İkiniz bugün yine neler karıştırdınız?" diye sordu annem. "Sizi aradığımda arkadan bir partideymişsiniz gibi sesler geliyordu." Musluğu açtı ama adanın öteki ucundan bizi izliyordu.

Sırıttım. "Partideydik zaten. Fena bir şeydi."

"Görmeliydin, anne," dedi Banks tepkisini görebilmek için ona dönerek. "Islak tişört yarışması ve kocaman füzeli kız–"

"Banks," diye uyardı annem. "*Yeter.*"

Hep bir ağızdan gülmeye başladık. Bize inanıp inanmamak konusunda kararsız kalması çok komikti.

"Kim cumartesi günü saat dörtte partiye gider ki?" dedim.

Banks omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Gitmişliğimiz var."

"Haklısın."

Ninova

Annem başını iki yana sallayıp iç geçirdi. "Günün birinde yüreğime indireceksiniz. Özellikle de sen, Banks."

"Neden özellikle ben? Neden sürekli özellikle ben?"

"Çünkü kurabiye kavanozumu kırdın, başımın küçük belası."

Gözlerini kardeşime dikti.

Başımı eğip çorbamdan bir kaşık aldım ama hâlâ çok sıcaktı. *Siktir.* Ağzımı açıp buharı havaya üfledim.

"Kurabiye kavanozun mu kırıldı?" diye sordu Banks hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi. "Hangisi?"

"Ayakkabı şekilli olan."

"Babamın sana... mezuniyet hediyesi olarak aldığı mı?" diye sordu.

"Foxx'un doğumunda almıştı ama evet, tam üstüne bastın." Bir elini beline koydu. "Neden kırdığını bana söylemedin?"

"Şey..." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Çünkü kıran ben değildim?"

Son cümlesi kulağa bir cevaptan çok soru gibi gelmişti. Annem başta şüphelendiyse bile artık suçlunun o olduğundan kesinlikle emindi.

Konuyu değiştirip dikkatini dağıtma niyetiyle ona döndüm ama bana o *anne bakışını* atınca bunu aklımdan bile geçirmemem gerektiğini anladım.

"Peki ama Banks'i savunmak gerekirse," dedim kardeşimin şokla açılan ağzını görmezden gelerek, "o şey aylardır kırıktı ama sen yeni fark ettin."

Annem diliyle yanağını şişirdi. "Demek suçlu cidden Banks."

"Bak işte! Emin değilmiş," dedi bana dönerek. "İspiyoncu pislik."

"Kapa çeneni, Banks. Kavanozu senin kırdığını, yapıştıranın da ben olduğumu adı gibi biliyordu. Sadece emin olmaya çalışıyordu."

Banks çenesini havaya dikerek tekrar anneme döndü. "Daha yeni fark ettiğine göre demek ki yeterince kurabiye pişirmiyorsun. Annelik becerilerini yeniden gözden geçirmek isteyebilirsin."

"Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur, evlat," dedi annem.

Kıs kıs gülerek çorbamdan bir yudum daha aldım.

"Peki sizi aradığımda neredeydiniz?" diye sordu annem. "Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Küçük çocuklara ders veriyordum," dedim.

"Bu dönem koçluk yapmamaya karar vermemiş miydin?" dedi. "Bir süreliğine güreşi bırakacağını sanıyordum."

İç geçirdim. "Ben de öyle sanıyordum. Chris genç güreşçilerden birini Kuzey Dakota'daki bir yarışmaya götürmüş, bugünlük yerine bakmamı istedi."

Annem mutfak adasının etrafından dolaşıp Banks'le arama bir sandalye çekti. "En son ne zaman biraz dinlendin?"

Omuzlarımı silkip çorbamdan bir kaşık aldım.

Kendini sürekli meşgul tutmak Carmichael ailesinin özelliklerinden biriydi. Sürekli bir işle uğraşır, bir şeyler yapar, kafamızda başka bir şeyin planını kurardık. Ama annemin gözünde ölümüne çalışıyordum.

"Bana neden hiç bunu sormuyorsun?" diye takıldı Banks. "Neden sürekli, *Banks şunu kırdı*, diyorsun da hiç, *Banks'in biraz dinlenmeye ihtiyacı var*, demiyorsun?"

"Çünkü buraya o kadar çok geliyorsun ki dinlendiğin her günü, işe gittiğin ve eve döndüğün her saati biliyorum..." Banks'in çenesini tuttu. "Seni seviyorum, oğlum ama artık evlenmen gerek."

Kıkırdadım. "Birinin onu alacağını mı sanıyorsun? Hayal kurmaya devam et."

"Senin de, Maddox Anthony, biraz dinlenmen lazım," dedi en otoriter sesiyle. "Çalışma disiplinini takdir ediyorum. Üniversitede bir baltaya sap olamayacağından çok emindim."

"Vay canına, teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Ama şimdi de tatil nedir bilmiyorsun. Dinlenmek insana iyi gelir. Bir denemelisin."

"Tabii..."

Babam ıslıkla eski bir yarışma programının melodisini çalarak içeri girdi. "Selam çocuklar."

"Selam," dedi Banks.

"Selam baba." Kaşığımı şerefine kadeh kaldırmış gibi kaldırdım. "Günün nasıl geçti?"

"Anneni yüzüncü kez yeni bir koltuğa ihtiyacımız olmadığına ikna etmekle," dedi, karısına sert bir bakış atıp hemen ardından göz kırparak. "Yenisini almayı kafaya koymuş."

Annem sandalyesini itip ayağa kalktı. "Rezil hâlde, Kix. Zamanı çoktan geldi. Tanrı aşkına, yıllar hâlâ on dokuzla başlarken bile zamanı gelmişti."

"Abartıyorsun."

Annem iç geçirdi. "Günün birinde kalkıp şak diye yenisini alacağım. Makul olmaya çalışıyorum, kanepe seçmeme yardım etmene izin veriyorum ama sabrımı zorluyorsun."

Babam şaşkınlıkla kahve makinesine bir kapsül koydu. Cihaz çalışmayınca avucuyla önüne vurdu. "Görünüşe göre yeni bir kahve makinesi almamız gerekiyor."

"Şu kahve zımbırtısını benim çarşaflarımı değiştirdiğimden daha sık değiştiriyorsun," dedim gözlerimi devirerek.

Sırıttı. "Benim *kahve zımbırtım* muhtemelen senin çarşaflarından daha çok aksiyon yaşıyordur."

Bir kahkaha patlattım. Annem de kıkırtılarını gizlemeye çalışıyordu.

Banks ellerini telaşla havaya kaldırıp inledi. "Konu oralara gitmese olmaz mı? Lütfen?"

"Elbette, Banks, senin *evine hiç gitmediğin* gibi mi?" dedim. Sabah onu yine kanepemde bulmak sinirlerimi bozmuştu.

"Evime gidiyorum, göt herif. Ama uyandığımda ya karnım acıkıyor ya da canım sıkılıyor, bu yüzden uyanık mısın diye bakmaya geliyorum ve koltuğunda uyuyakalıyorum. Benim suçum değil."

"Banks'e aldığımız evin parasını kenara atmalıydık," dedi babam ve annemin yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Bir yerlerden kahve bulayım."

"Akşam olmak üzere, Kix. Gözüne uyku girmeyecek."

"Başka şeylerle meşgul olacağız o hâlde." Kaşlarını hızlıca indirip kaldırdı ve köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Arkama yaslanıp biraz güneş ışığı almak için bacaklarımı uzattım. Annem Banks'le kırdığı kavanozun bedelini ödemek için yarınki peyzaj işinde ona yardım etmesi gerektiğine dair bir şeyler tartışırken bunu defalarca dinlediğim için aklımın farklı yerlere kaymasına müsaade ettim.

İşten izin alacak olsam ne yapardım?

Bir şeylerle uğraşmadığım tek günüm yoktu. Sevdiğim işi –üniversitede okuduğum pazarlama yerine emlakçılığı– bulmam uzun zaman almıştı ve o zamandan beri ofisten uzak kalmakta zorlanıyordum.

Yoğun iş yüküm, güreş ve ardından gelen parti takıntımın yerini almıştı.

Bir zamanla güreşle yaşardım. Epey de iyiydim. Ama güreşerek kendime elle tutulur bir gelecek kuramayacağımı bildiğimden üniversiteye başlamadan önce bu sevdadan vazgeçmiştim. Ardından da o büyük boşluğu doldurmak için kendimi partilere vermiştim. Şimdiyse yerine işi koyuyordum.

"Ah," dedi Banks, beni daldığım düşüncelerden koparark. "Şu işe bak."

Telefonuna bir bakış attım. Ekranda bir takip numarası duruyordu."

"*Çıkartmalarım*," dedi sırıtarak. "Kargoya verilmiş."

Ninova

Kaşığımı bıraktım. "Bunu ciddi ciddi yapacak mısın?"

Başıyla onayladı.

"Banks, evine gizlice girip her yere suratının çıkartmalarını yapıştırırsan Jess seni gebertir."

"Benim yaptığımı bilmezse gebertemez."

Ona bön bön baktım. "Çıkartmalara *suratını* bastırmışsın. Ne düşüneceğini sanıyorsun? Moss'un senin suratının çıkartmalarını bastırıp sonra da her yere yapıştırdığını mı? Biraz mantıklı ol."

"Bundan harika bir mazeret olur. Böyle bir şeye kalkışacak olsam neden üzerinde *kendi suratım* olan çıkartmalar yaptırayım ki? Benim yaptığımı anlamayacak."

"Tabii ki anlayacak. Tıpkı annemin kurabiye kavanozunu kırdığını anladığı gibi."

"Anlamamıştı bir kere. Sen kendi ağzınla söyledin." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana borçlusun."

"Borçlardan bahsedeceksek bana hayatının geri kalanı boyunca borçlusun, Banks. Hesaptan düşeriz."

Ayağa kalkıp kâsemi lavaboya götürdüm.

"Çabuk şuna bak," diye bağırdı Banks.

Onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu bilmek bile istemiyorum.

"Kalsın. Eve gidip birkaç aramaya döneceğim," dedim.

"*Hayır.*" Beni hem endişelendiren hem de meraklandıran gurur ve muziplik karışımı bir ifadeyle bana baktı. "*Bunu görmek zorundasın.*"

Kâseme su tutup bulaşık makinesine koydum ve masaya geri döndüm.

Banks'in arkasına geçip omzunun üzerinden telefonuna baktım. Ekranda en nefret ettiğim uygulama olan Social duruyordu. Orada paylaşılan hiçbir şey gerçek değildi ve son derece sağlıksızdı.

"Görüyor musun?" dedi Banks.

"Ne zırvalıyor–" Yüzümü buruşturdum. "*Bu da ne?*"

Telefonu elinden kapıp yanına oturdum.

Kıkırdadı. "Kendi telefonunu alıp bir hesap aç."

"Sen de kendi evindeki kanepede yat."

Ekranı yüzüme yaklaştırıp Ashley'nin profil fotoğrafının yanındaki paylaşımı tekrar okudum.

YARIŞMA: BALAYIMDA BANA KATILIN

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı. "Ne halt ediyor bu kız?"

"Bilmem ki. Sence şaka mı?"

"Neden olmasın?"

Paylaşımı tekrar –bu kez acele etmeden– okudum.

Ama lüks bir tatil köyünde geri ödemesiz olarak planlanan on bin dolarlık her şey dahil tatilim iptal olmadı ve bunun heba olup gitmesine izin vermeye hiç niyetim yok.

Evet, bu tam da Ashley'nin yapacağı bir şeydi. Zekice. Mantıklı.

...balayımı biriyle geçirmenin çok daha ilginç olabileceğini...

Muhtemelen haklıydı. İyi de bunun bir yarışmayla ne ilgisi vardı?

...arkadaşlarımın benimle gelecek kişiyi seçmelerine izin verdim.

Neye izin vermişti?

Yok artık.

...aynı yatağı paylaşacak olmamızı sorun etmemeli.

Bir nefes aldım. Banks'e telefonunu geri verirken kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Sara ve Rebecca'nın başvurular arasından seçeceği biriyle balayına mı gidecek?

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu, kulağa tam da Sara'nın yapacağı bir şey gibi geliyordu. Ama Ashley'nin bunu kabul etmesine şaşırmıştım doğrusu.

Mesajlaşırken kastettiği şey buymuş demek. Sara'nın aklını çelmesiyle ilgili sözleri. Şehir dışına da bu yüzden çıkıyor olmalı. Bana neden söylemedi ki?

"Ne diyorsun?" diye sordu Banks telefonunu masaya bırakırken.

"Bilmiyorum." Dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. "Biraz şaşırdım. Biraz da meraklandım."

"Ben de. Doğru aday hayatının tatilini geçirecekmiş gibi görünüyor."

"Ashley'nin Social'daki paylaşımından mı bahsediyorsunuz?" Jess tişörtünü çıkarak içeri girdi.

Kaşlarım çatıldı. "Sen ne ara gördün?"

Sırıttı. "Beş dakika önce, Banks gönderdiğinde."

Küçük kardeşime döndüğümde sırıttığını gördüm. Bir şey söylemek yerine kalkıp öteki tarafına geçerken dirseğimi ensesine bastırdım.

"*Ah!* Şerefsiz," dedi eliyle ensesini ovuşturarak.

"Başvuracak mısınız?" diye sordu Jess, annemin dolabından bir şişe su alırken. "Şahsen Banks'e katılıyorum. Kulağa harika bir tatil olabilecekmiş gibi geliyor."

Suyunu içmesini izlerken çenemi sıktım. Dudakları şişenin ağzında olmasına rağmen sırıtmaya devam ettiğini görebiliyordum.

"Onca fotoğrafımı..." Sırrını Jess'in önünde ifşa edeceğini fark edince Banks'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, onca fotoğrafım *var*."

Bana dönüp bir şey söylemem ve planını kurtarmam için yalvaran gözlerle baktı.

"Daha az önce işyerinde bir sürü yeni fotoğraf çektirdiğini söylememiş miydin?" dedim. "Bir fotoğraf çekimi falan ayarladığınızı."

"Hayır. Söylemedim." Bana ters bir bakış atıp Jess'e döndü. "Ben başvuracağım."

Bunu duyunca sinirim bozuldu, alaycı bir ses çıkardım. "Hadi oradan."

Jess güldü. "Gördün mü? Sahalara Banks'le dönebilir."

"Siktir git, Jess."

"*Aynen öyle,*" dedi Banks. Yerinden kalkıp mutfağın öteki ucundaki abimizin yanına gitmesi akıllıca bir hamleydi. "Sahalara benimle dönecek. Onu sahilde bikinisiyle, kucağımda zıplarken görür gibiyim."

Sinirimin yüzüme yansımaması için umutsuz bir çabayla gözlerimi devirim.

"Ben de başvurabilirim," dedi Jess. Derdi beni kışkırtmaktı. "Geçen gün ofisinde beni süzdüğünü fark ettim."

Rüyanda görürsün.

"Hiç çekinmeyin," dedim bunu söylemek bana acı verse de. "Nasıl olsa ikinizi de seçmeyecek."

Banks omuzlarını silkti. "Bilemiyorum. Hep aramızda bir bağ varmış gibi hissettim."

"Yalancının önde gidenisin," derken çenem yine kasılıyordu. "Sinirlerimi bozmayı kes."

Jess tezgâha yaslandı. "Sinirlerin neden bozuluyor ki, Mad?"

Bakışlarımı onlara dikip düşündüm. *Sinirlerim neden bozuluyor ki?*

Kismet Beach'e döndüğünden beri onu düşünüp durduğum için sinirlerim bozuluyordu. Gün boyu ona saçma sapan mesajlar attığım ve dakika başı cevap verip vermediğini kontrol etti-

ğim için sinirlerim bozuluyordu. Ashley -istemeden de olsa- kafamı allak bullak ettiği için sinirlerim bozuluyordu.

Ashley'nin bu iki ahmağın tatilini mahvetmesine ihtiyacı yoktu. Tanrı aşkına, nişanını daha yeni atmıştı. Her şeyin üstüne bir de onların saçmalıklarına ihtiyacı yoktu.

Ama lanet yatağını paylaşacak tanımadığı bir herife de ihtiyacı yok.

"Onun yerine ikimizden birini seçeceğinden ve kolumuzda umutsuz aşkı, elimizde bir çanta dolusu bikiniyle cennetten bir köşeye giden uçağa binişimizi izlemek zorunda kalacağından korkuyor," dedi Banks benimle alay ederek.

"Dayak yemek mi istiyorsun?" diye sordum.

Sırıttı. "Gelsene."

Gülerek çenemi sıvazladım.

Bu iki dallama sırf bana inat olsun diye Becca'yla Sara'ya bir e-posta gönderecekti.

"Ne yapacağız, biliyor musun Banksy?" dedim. "Çok istemene rağmen burnunu kırmak yerine ben de bir başvuru göndereceğim. Bakalım kimi seçecek. Ne dersin?"

"Başvuruları onun incelemeyeceğinin farkındasınız, değil mi? Kazananı arkadaşları seçecek," diye belirtti Jess.

İkimiz de onu sallamadık.

"Oyun başlasın," dedi Banks.

"Git de geçen hafta çekildiğin şu fotoğrafları hazırla," dedim kapıya doğru ilerlerken. "Tasha'nm birkaç güzel kare yakaladığını duydum."

Jess'in, "Tasha neden fotoğrafını çekiyordu ki?" diye sorduğunu duyunca sırıttım.

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Dokuz

ASHLEY

"Merhaba Charlie, nasılsın?" Tezgâhın arkasındaki adama gülümsedim. "Üç numaralı pompa kartımı reddedip duruyor. Buradan ödeyebilir miyim?"

"Elbette. Ne zamandır görünmüyordun."

"Orlando'daydım ama geri döndüm, yani hiç endişelenme. Sana eziyet etmeye kaldığım yerden devam edeceğim."

"Çok sevindim. Sensiz buraların hiç tadı yok." Sırıttı. "Ne kadarlık alıyorsun, evlat?"

"Yetmiş beş dolarlık yaz. Depoyu doldurayım ki havalimanına giderken benzin derdine düşmeyeyim."

Rakamları kasaya girdi. "O kadar tutmazsa kartına iade edilecek. Tekrar uğramana gerek yok."

Kartımı okutup ekranı imzaladım ve fişimi aldım. "Teşekkürler, Charlie."

"Kendine iyi bak, Ashley."

Kapıyı itip sıcak havaya adım attım. Tenim boncuk boncuk terle kaplanırken arabama döndüm. Adımlarım yavaşladı.

O beni görmeden ben onu gördüm.

Maddox sıra sıra benzin pompalarının öteki tarafına park etmişti. Onu süzdüğümden habersiz Jeep'inin deposunu dolduruyordu.

Hem de ne süzmek.

Evlenip barklanmak istememesine hiç şaşmamalıydı. Telefonu hiç susmuyordu kesin.

Grinin açık bir tonuymuş gibi görünen pantolonu kalçasını sıkıca sarıyordu. Kısa kollu siyah gömleği pazularını ortaya

Ninova

çıkıyordu. Açık bıraktığı üst düğmesi sayesinde altına giydiği beyaz tişörtü görebiliyordum.

Başımın belası pislik.

Tekrar yürümeye başladım. Hareket etmem dikkatini çekmiş olmalıydı ki bakışları benimkileri bulduğunda daha üç adım bile atmamıştım.

Dudakları kışkırtıcı bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı.

Vücudum, kavurucu Florida güneşinin bile başaramayacağı kadar ısındı.

Arabama ulaştığımda bana doğru yürümeye başladı. Pompayı yerinden çıkardı.

"Selam," dedim.

"Selam."

Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. Sanki bir sırrı paylaşıyor, birbirimize aramızda kalacak bir söz veriyor gibiydik.

Kahretsin, belki de ona birkaç fotoğraf göndermeliyim.

"Şu pompa hiç düzgün çalışmıyor. İçeriden ödemek zorunda kaldın, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Gülümseyip pompayı arabamın benzin deliğine soktu. *Tanrım, aklıma bir sürü edepsiz şaka geliyor.*

"Alışverişe mi gittin?" diye sordu.

Ne? Zihnim hâlâ deliğe sokulan pompayı düşünmekle meşguldü.

İfademi görmüş olacaktı ki, "Torbalar. Arka koltuğunda alışveriş torbaları var," diye açıkladı.

Ah. "Evet, birkaç eksiğim vardı da. Eşyalarım çoğunu salak gibi depoda bıraktım."

Arabamın kilidini açıp çantamı aldım. Cüzdanımı içine atmak bana aklımı başıma toplamaya yetecek kadar zaman kazandırdı.

Vücudumun karıncalanmasının nedeni Maddox'un dibimde olması ve harika kokması mı yoksa yarışma ve seyahat yüzünden duyduğum gerginlik mi emin olamıyordum.

Yarışma mı? Alaycı bir ses çıkardım. *Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyorum.*

"Özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

Kapıya yaslandım, kafam karışmıştı. "Neyin özel bir nedeni var mı?"

"Alışveriş yapmanın özel bir nedeni var mı?" diye açıkladı.

"Pek sayılmaz. Birkaç... ıvır zıvır işte." *Sana bahsetmediğim balayıma benimle gelecek adam için.* "Ya sen? Senin dışarı çıkmanın özel bir nedeni var mı?"

Dudakları arsız bir sırıtışla kıvrıldı. "Deponu dolduruyorum."

Dilimle yanağımı şişirdim. "Eh, teşekkür ederim. Birileri *depomu doldurmayalı* uzun zaman olmuştu. Nasıl bir his olduğunu unutmaya başlıyordum."

Sara'yla vakit geçirmek insanı bu hâle getiriyor işte.

Güldü. "Ne zaman istersen deponu doldurabilirim."

Ben de güldüm. "Cidden teşekkür ederim. *Benzin almaktan nefret ediyorum.* Ellerime yağ, benzin ya da her neyse bulaşmasından ve bir türlü çıkmayan kokusunun bütün gün burnuma gelmesinden nefret ediyorum."

"Bekâr hayatına yeniden alışmak zor olmalı."

"Dalga mı geçiyorsun? Şimdiye dek kimsenin depomu benim için doldurduğunu sanmıyorum."

Başını eğdi. "Ciddi misin?"

"Evet. İlkim oldun."

Kaşım kaldırsa da bir şey söylemedi. *Kızdı mı? Komik mi buldu? Hiçbir fikrim yok.*

Depom dolunca Maddox pompayı yerine takıp arabamın benzin kapağını sıkıca kapattı.

Hafif bir esinti yandaki boş arsadan taşıdığı kumlarla benzinliği sardı. Maddox önüme geçerek binlerce kum tanesinin üzerime yapışmasını engelledi.

Ona gülümsedim. "Canın istediğinde tam bir centilmen oluyorsun."

"Bende daha ne numaralar var."

"Hepsini saklayacak yer bulmak zor olmalı," dedim gömleğinin kolunu çekiştirerek.

Büyük bir hata yapmıştım. Parmaklarım koluna –çıplak tenine– sürtündü, ki bu kaçınmak için büyük önlemler aldığım bir şeydi. Öylece hareketsiz kalırken gözlerinin yeşili koyulaştı. Elimi geri çektim. *Mecburen.*

"Sara ne yapıyor?" diye sordu gülümsemesini saklamaya çalışarak.

İçim garip bir kıskançlıkla doldu. "Bilmem. Neden sordun?"

"Aklını çelip durduğunu söylemiştin. Bir şey olup olmadığını merak ettim. Yeni bir olay çıkarıp çıkarmadığını."

Gözlerinde midemi altüst eden bir parıltı vardı.

"Sara her zaman bir şeyin peşindedir," dedim onu inceleyerek.

Bir şeylerden şüphelendiğimi anlamış olacak ki dudakları kıvrıldı. *Kocaman bir gülümsemeyle.*

Ne? Bu ne demek şimdi?

Saatine bir bakış attı. "Kahretsin. Gitmeliyim. Yarım saat içinde bir çifte deniz manzaralı bir daire göstermem gerek, muhtemelen geç kalacağım."

"Acele et o zaman."

"Sonra görüşürüz. Bu arada bugün çok ateşli görünüyorsun."

Bir şey söylememe fırsat vermeden arabasına koşup benzinlikten çıktı.

Arabama atlayıp Rebecca'nın evine dönerken zihnim dört dönüyordu. Maddox'ta bir tuhaflık vardı.

Ne olmuştu ki?

Bir an için Social'daki paylaşımımı görmüş olabileceğini düşündüm. Ama Maddox hesabına hiç girmezdi. Ben de neredeyse hiç çevrimiçi olmazdım fakat o benden de beterdi. Kardeşlerinin Social hesapları vardı elbette, yarışma duyurumu görmüş olabilirdi. Ama internet üzerinden hiç etkileşime girmemiştik. Gönderimin karşılarına çıkmış olma ihtimali neydi? Sonuçta viral falan olmamıştım ya.

Rebecca'nın sokağına dönünce düşüncelerimin Maddox'a kaymasına müsaade ettim. *Balayıma onu götürsem nasıl olurdu?*

Domuzlarla yüzmeyi kabul ederdi. Yanaklarımız ağrıyana kadar gülerdik. Muhtemelen uçakta konuşup dururdu ama pek aldırmazdım.

Sırtımda gezinen güneş kremine bulanmış elleri...

Arabamı park ederken ürperdim.

Torbalarımı aldıktan sonra kapıya doğru ilerlerken hâlâ kafamdaki görüntülerden kurtulmaya çalışıyordum.

İçeri adım attığım anda Rebecca kanepedeki yerinden, "Günün nasıl geçti?" diye sordu. "İşlerini hallettin mi?"

"Evet. Bir dakika beklesene," diyerek odama gittim. Gülle gibi torbaları yatağımın üzerine bıraktım.

İç geçirip oturma odasına döndüm, Maddox'un tavırları hâlâ kafamı kurcalıyordu.

"Bugün Eton'ın annesi Ester'le annesinin bana düğün hediyesi olarak aldığı kristal kâse hakkında çok... *kısa* bir konuşma yaptık," dedim. "Bana kalırsa kendi beğenip kendi aldı ama her neyse."

"Peki nesi bu kadar özelmiş?"

"Kristal camdan yapılmış ve pembe kristalden bir stant *zımbırtısının* üzerinde duruyor. Ne bileyim ben. Fiyatı neredeyse bin dolar." Sırıttım. "Nereden bildiğimi öğrenmek ister misin?"

"Nereden biliyorsun?"

"Ester onu aldıktan bir hafta sonra *yanlışlıkla* bana bir link gönderdi." Gözlerimi devirdim. "Ne kadar pahalı bir şey oldu-

Ninova

ğunu bilmemi istedi. O ailenin hepsi aynı. Varsa yoksa para, para, para."

Rebecca yüzünü buruşturdu. "Sen kâseyle ne yaptın peki?"

"Eh..." Yanma otururken gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Bir güzel paketleyip takip kodu ve sigortayla Eton'm büyükannesine gönderdim. Kısmen bende kalmasının doğru olmayacağını düşündüğüm için kısmen de Ester kâsesini geri isterse ona gitmek zorunda kalsın diye. Birbirleriyle hiç *anlaşamıyorlar*." Omuzlarımı silktim. "Biraz alçakça, biliyorum ama Ester bana düğünümde bir domuz gibi görünmek istemiyorsam yediklerime dikkat etmem gerektiğini söylemişti."

Dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. "Şaka yapıyorsun?"

"Keşke."

Dairenin kapısı açıldı ve Sara içeri girdi, ardından da kırmızı topuklu ayakkabılarıyla itip kapıyı arkasından kapadı.

İnleyip abartılı bir tavırla iç geçirdikten sonra elindeki alışveriş torbasını ve devasa boyutlardaki çantasını kanepenin yanına bıraktı. "Ne gündü ama."

"Kırmızı topuklularını atlamamışsın," dedi Rebecca.

Sara bir parmağını havaya kaldırdı. "Dikkatli konuş, Becca. Sana bir hediye aldım ve böyle kaba davranacaksan ne olduğunu öğrenemeyeceksin."

"Bana hediye mi aldın?" Rebecca'nın gözleri ışıldadı. "Neden ki?"

"Çünkü seni seviyorum ve geçen hafta bu şeyi görür görmez aklıma sen geldin. Getirmeyi unutmuşum." Torbayı uzattı. "Al bakalım."

İçinden peygamberçiçeği mavisi bir elbise çıkarırken Rebecca'nın altdudağı titriyordu. Ayağa kalktı ve elbiseyi üzerine tuttu. "Sara..." Etiketi çevirip fiyatına bakınca eli yanmış gibi

birden bıraktı. "Hayır. Bu... *Hayır.* Bir elbiseye bu kadar para mı verdin?"

"Merak etme, indirimdeydi. Senin olmasını istiyorum. Seni seviyorum ama küçük bir hediye işte, abartma." Gözünün önüne düşen bir tutam saçını savurdu. "Konuşmamız gereken başka şeyler var, şu an duygusallaşamam."

Genzimden bir ses çıkararak güldüm. Rebecca'yla birbirimize gülümsedik. *Dışarıdan umursamaz görünse de Sara dünyalar tatlısı biri.*

Belki Maddox da bunu fark etti... ve onunla ilgilenmeye başladı.

Yutkundum. *Bu mümkün olamaz, değil mi?*

Gerçi onu sordu...

Neden umursuyorum ki?

"Şimdi esas konuya gelelim." Sara kanepede yanıma oturdu. "Harika başvurular aldık."

Midem kasıldı. "Herhangi birine bakmama izin verecek misiniz?"

"Bunu konuşmuştuk, sürpriz olmasını istiyoruz," dedi Rebecca. "Ama evhamlı biri olduğunu bildiğimizden gerginliğinin birazını üzerinden atabilmen için isimlerden *bazılarına* bakmana izin vermeye karar verdik. Hem iyi adaylar topladığımızı kendi gözlerinle de görmüş olursun."

"Pekâlâ. Gayet makul."

Sara çantasını kurcalayıp bir dosya çıkardı ve bana uzattı.

"Al bakalım," dedi. "Becca'yla tuhaf tipleri ayıkladık, bunlar da geriye kalanlardan bazıları."

Mavi dosya beklediğimden çok daha kalındı. Sara'ya bir bakış attım.

Omuzlarını silkti. "İki adayımız videoyla başvuru yapmış."

"Tabii ikisi de direkt elendi. Neden diye sakın sorma," dedi Rebecca kusuyormuş gibi yaparak.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Dosyaya bak hadi, kimlerin başvurduğunu öğrenmek istemedin mi?" dedi. "Aralarında senin çapkın olabilir de olmayabilir de. Hiçbir şey söylemeyeceğiz."

Dosyanın kapağını açarken elim titriyordu. İlk sayfada üniversitedeki sınıf arkadaşlarımdan biriyle göz göze geldim.

"Henry mi başvurmuş?" Güldüm. "Birinci sınıftaki iletişim dersimdeydi. Öyle birinin varlığını bile unutmuşum."

"Başvurusuna bakılırsa o seni unutmamış," dedi Rebecca.

Sayfaları çevirdikçe endişem azaldı ve yerini heyecana bıraktı. Bazı başvurular iş görüşmesine özel bir özgeçmiş gibi yazılmıştı. Diğerleriyse birer mektup gibiydi. Aralarında bir şiir ve bir Haiku da vardı.

İçlerinde birlikte büyüdüğüm, birlikte çalıştığım adamlar, eski müşterilerim ve hatta bir zamanlar saçımı kestirip boyatmaya gittiğim kuaförüm bile vardı. *Şahane biriydi.*

"Bunca insan gerçekten ha deyince yurtdışına çıkacak kadar müsait mi?" diye sordum. "Hiç inanasım gelmedi."

"Seçtiğimiz adam öyle," dedi Sara. "Sonuçta ilanda belirttin."

"Evet ama muhtemelen şaka olduğunu düşündüler. Herkes öyle... *şıp diye...* gelmeye ikna olamaz." Sara'ya baktım. "*Jess Carmichael da mı başvurmuş?*"

Adını söylerken tizleşen sesimi umursamadım.

Sara dudaklarını yaladı. "Daha kimler kimler var, bebeğim."

"Galiba biraz nefeslensem iyi olacak." Gördüklerime inanamıyormuş gibi güldüm. "Tanrım, Jess *gözalıcı* bir adam. Geçen gün karşılaştık da ona yeterince bakarsan hamile kalacağından çok eminim."

Arkadaşlarım kahkaha attı.

"Ama Maddox'un abisiyle balayına gidemem. Çok tuhaf olur."

"Sayfayı çevir," dedi Rebecca.

Yutkundum. "Neden ki?"

"Sayfayı. Çevir. Dedim," diye tekrarladı gülümseyerek.

Jess'in bir sayfalık satış konuşmasının köşesini kaldırdım ve kahkaha attım. "Banks mi? Benimle dalga geçiyorsunuz." Sayfayı çevirince birbirine zımbalanmış bir kâğıt yığınıyla karşılaştım. "Bu fotoğraflar da ne? Gerçekten eline bir İngiliz anahtarı alıp üstsüz poz mu vermiş?"

Sara kıkırdadı. "Bir PowerPoint sunumu göndermiş. Üzerinde kız kardeşinin adı yazıyordu, herhalde ondan yardım almış."

"Çok komik." Yığının arkasını çevirdiğimde bir kahkaha daha patlattım. "Arabanın kaputunda üstsüz yatıyor! Yok artık!"

Rebecca yüzünü yelledi. "O fotoğrafı kimseye kaptırmam. Söylemedi demeyin. Uzun zamandır elime erkek eli değmedi."

"Ah, senin olsun," dedim. "Tam bir aptal. Başvurmasına bayıldım ama."

Sara şarkı söyler gibi mırıldanmaya başladı. "Onu ıslak ve vücuduna kumlar yapışmış hâlde hayal etsene. Karın kasları güneş ışığında parlarken. Motorlar ve arabada başka hangi parçalar varsa onlardan nasır tutmuş elleriyle sırtını ve bacaklarını yağlıyor." Ürperdi. "Belki de işimi siktir edip senin yerine ben gitmeliyim."

Arkama yaslanıp güldüm. "Banks'in istediğin her yere seve seve geleceğinden eminim." *Belki Maddox'un da.*

Hayal kırıklığıyla inlememek için kendimi zor tuttum.

Arkadaşlarım Jess'in mi yoksa Banks'in mi daha iyi olduğunu tartışırken sessiz kaldım çünkü benim cevabım ikisi de değildi.

Maddox'la kusursuz bir ikili olmasak –ve muhtemelen onun bir yuva kurmaya hiç niyeti olmasa– da günün birinde bir kadına harika bir eş olabilirdi.

Adını başvuruların arasında görmeyince kalbim sızladı. Kardeşlerini gördükten sonra sırada onun olacağını umduğumu fark etmemiştim bile.

Dosyayı kucağıma bıraktım. "İtiraf etmem gerek, gerçekten iyi adaylar bulmuşsunuz." Kendimi Maddox'un adını aramadığıma ikna etmeye çalışarak tüm başvurulara bir kez daha göz attım. *Neden ümitleniyorsun ki? Biraz gerçekçi ol.*

"Bu yolculuğa tek başıma çıkmaya hazır olduğumu bilmenizi isterim. Olur da seçtiğiniz kişi gelmezse dünyalar başıma yıkılmaz," dedim bütün bu maskaralıktan duyduğum heyecanı yatıştırmaya çalışarak.

"İçecek bir şeyler alacağım. Siz de ister misiniz?" diye sordu Rebecca.

"Hayır, sağ ol," dedim.

"Güzelim rujumu bozmaya hiç niyetim yok." Sara ayakkabılarıyla aynı renk dudaklarını büzdü. "Buradan çıkıp arkadaşlık uygulamasından tanıştığım biriyle buluşmaya gideceğim. Önceden de birkaç kez görüştük. *Doğru kişi* değil, o yüzden de görüşmeye devam ediyorum."

Başımı iki yana salladım. Ağzından çıkan hiçbir şey kulağa mantıklı gelmezdi. *Belli ki patronu da tercihlerinden rahatsız olmuyor.*

Uzanıp başvuru dosyasını aldı ve çantasına geri koydu.

"Bir iyilik isteyebilir miyim?" dedim.

"Elbette."

Dudağımı ısırdım. "Carmichaelları seçmeseniz olur mu?"

"Sen az önce Jess'i ya da Banks'i seçmemizi *istemediğini* mi söyledin?" Rebecca oturma odasına dönüp az önceki yerine oturdu. "Doğru mu duydum sahiden? Derdin ne senin?"

Omuz silktim. *Bir bilsem.*

"Yani... Mad'le arkadaş olduğum için tuhaf kaçacağını düşünüyorum. Ne bileyim. Belki sorun olmaz." *Çok hızlı konuşuyorum.* "Ya da hayır. Nasıl istiyorsanız öyle yapın. Sadece... bir şey olmaz. Sorun yok. Kafamda kuruyorum işte."

Sara ve Rebecca birbirlerine pek anlamlandıramadığım bir bakış attı.

"Neden bakıştığınızı bana da söyleyecek misiniz?" dedim.

"Hayır." Sara ayaklanıp çantasını aldı. "Birbirimize bakmadık. Artık gidip Maribella'daki bir otelde Yakışıklı Freddy'yle görüşeceğim. Buluşmalarımıza Happy Hour diyoruz çünkü ikimiz de kapıdan mutlu çıkıyoruz."

Arkadaşım kapıya doğru yürürken, "İyi eğlenceler," dedim.

"Seni sonra ararım," dedi Rebecca'ya.

Sara kapıyı kapatırken Rebecca arkasından, "Elbise için teşekkür ederim, Sara," diye seslendi.

Arkadaşımızın gitmesiyle içeriye bir sessizlik -*sağır edici bir sessizlik*- çökmüştü. Rebecca yeni elbisesini bir kez daha çıkarıp hayran hayran incelemeye başladı.

Ben de onu hayran hayran inceledim.

"Hadi," dedim ayağa kalkarak. "Dışarı çıkalım."

Başını kaldırıp bana baktı.

"Bir şeyler yemeye gidelim. Shade House'a gidip Kajunlu patates kızartması yemek ister misin?"

O da ayaklandı. "Sorman hata. Ama önce elbisemi asayım. Hemen dönerim."

Rebecca'yı beklerken aklım tatil için aldığım kıyafetlere kaydı. Birkaç yeni yazlık elbise ve tatlı bluzlar almıştım. Gerçekten seksi birini seçmeleri ihtimaline karşı aslında hiçbir şeyi örtmeyen ama son derece seksi bir pareo da bulmuştum.

Adaylardan biriyle sahilde durduğumu hayal ettim. Henry ya da Jess, hatta Banks'le. Ama yüzlerini görmeye yeltenir yeltenmez midem kasıldı.

Her seferinde karşımda Maddox duruyordu. Ki bu da epey bir sorun demekti.

"Hazır mısın?" diye sordu Rebecca.

"Hadi gidelim."

Ninova

On

ASHLEY

Havalimanları neden hep buz gibi olmak zorunda?

Kendi kendime göz devirdim.

Bunun birden ayağa fırlayıp, "Buraya balayıma eşlik etmeye gelen kim?" diye bağırmamak için kendimi zor tutmamla hiçbir ilgisi yok tabii ki. Hem de hiç.

Rebecca'dan ödünç aldığım eşofman üstüne daha sıkı sarındım.

Kalkıştan üç saat önce havalimanına gelmek berbat bir karardı. Gazete satan küçük büfelerden alabileceğiniz şeylerin, bekleme alanında yapabileceğiniz yürüyüşlerin ve mesanenizin tutabileceği buzlu latte'lerin bir sınırı vardı.

Üstüne bir de tüm bunları birkaç gece geçirmek üzere olduğunuz gizemli bir adamı düşünmemek için yaptığınızı hayal edin.

Hâlâ gelmemiş gizemli bir adam için.

Telefonumu *yine* çıkarıp arkadaşlarımla açtığımız grup sohbetine bir mesaj attım.

Ben: Hâlâ gelen giden yok.

Rebecca: Ashley, seni çok seviyorum ama her on dakikada bir bize mesaj atmayı kesmezsen geldiğinde eşyalarını bahçede bulacaksın.

Ben: Tek başıma gitmeyi sorun etmiyorum demiştim ama elin adamının beni BALAYIMDA ekmesi yüzünden şimdiden rezil oldum.

Rebecca: Bunun gerçek bir balayı olmadığının farkındasın, değil mi?

Sara: Sakin ol, bir dergi falan oku. Geliyor.

Ben: Kim olduğunu söyle de geldiğini anlayayım bari.

Sara: Anlayacaksın zaten. Saçmalık derecesinde yakışıklı biri, gerçi böyleleriyle zaman geçirmeye alışık olmadığım hepimiz biliyoruz. Sakin olmaya çalış. Geleceği için o da çok heyecanlı. O kadar tatlıydı ki Becca'yla seni biraz kıskanmadık desem yalan olur. Tekrar söylüyorum, geldiğinde şıp diye anlayacaksın.

Rebecca: Artık endişelenmeyi kes. Müşterilerle ilgilenmeye çalışıyorum ama telefonum durmuyor.

Ben: Arkaya bırak o zaman.

Rebecca: Döndüğünde eşyalarını garajın önüne bıraktığım kutudan alırsın.

Ben: *göz deviren emoji*

Ellerimi eşofman üstümün ceplerine soktum.

Havalimanında kök salarak az sonra kalkacak bir uçağa bakmıyorken her şey çok daha eğlenceliydi. *Bunu yapmalarına neden izin verdim ki?*

Kafası karışıkmış gibi görünen bir adam bekleme salonuna yaklaştı. Nabzım hızlanırken yerimde doğruldum. *Onu tanıyor muyum? Hayatımın bir döneminde onunla herhangi bir derse girdim mi?*

Bana baksana be adam.

Önce telefonuna ardından da uçak kalkış saatlerinin yazdığı ekrana baktı. Check-in masalarına dönmeden koltuklara bir göz atınca yüzünü iyice görebildim.

O değil.

Kahretsin.

Ben: Hâlâ yok, kızlar. Uçak on dakikaya kalkıyor.

Cevapları birbiri ardına geldi.

Sara: Sakin ol. Daha az önce onunla konuştum.

Rebecca: KAPA ÇENENİ ARTIK.

Ben: Bunun bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kim uçağının kalkmasına on dakika kala havalimanına gelir ki? Böyle biriyle tatile gitmek istiyor muyum? Gerçekten bayağı heyecanlıymış.

Ben: Sanırım şu an ikinizden de nefret ediyorum.

Ben: Çığlık çığlığa bağıracağım.

Ben: Neden beni bu saçmalığa ikna etmenize izin verdim. Çok utanıyorum.

"İyi günler, sayın yolcularımız. BlueSky yolcusu Bayan Thompson check-in masasına lütfen."

Donakaldım. *Bu benim.* Etrafıma bakınınca duyuruya aldırış eden ya da masalara doğru yürümeye başlayan kimse göremedim.

Neden beni çağırıyorlar?

Çantamı alıp ayaklar, valizler ve yere uzanmış birinden oluşan labirenti aştım. İçimden ona iki saat önce bir annenin orada bebeğinin altını değiştirdiğini söylemek geçse de yanından yürüyüp geçtim. Şu anda dünyayı kurtarmakla uğraşamazdım, akıl sağlığımı korumaya odaklanmam gerekiyordu.

"Merhaba," dedim güzel bir kadın olan görevlinin karşısına dikilerek. "Ashley Thompson benim."

Dudakları kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Merhaba. Biletinizin first class'a yükseltildiğini bildirmek istemiştik. Birazdan ilk gruba katılıp uçağınıza binebilirsiniz."

Ne? "Affedersiniz." Çantamın sapını düzeltip gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ben... Doğru kişiyi çağırdığınıza emin

misiniz? Adım Ash*ley*, son zamanlarda türeyen Ash*leigh* gibi yazılmıyor."

"Elbette. Biletiniz birkaç dakika önce yükseltildi."

Kahretsin, Sara.

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. "Teşekkür ederim."

Biletimi muhakkak Sara yükseltmiştir. Muhtemelen ikisinin başının altından çıkan bu yarışma zımbırtısında ekildiğim için kendini kötü hissetti.

Daha beter hissetmeliydi.

Az önceki yerimi kafam kadar kasları olan dev gibi bir adam kaptığından karşısına oturdum. Kıçım plastik yüzeye değer değmez yine telefonumu çıkardım.

Ben: FIRST CLASS MI?

Ben: Her şeyden önce, SARA, o biletin parasını karşılayabilmek için kime ne iyilikler yaptığmı bilmek bile istemiyorum. TANRI AŞKINA. İkinci olarak, kendinizi HAKLI OLARAK berbat hissettiğinizi biliyorum ama bu kadar abartmanıza gerek yoktu.

Ben: Ayrıca sana o biletin parasını ödeyeceğim.

Ben: Bundan hiç memnun değilim, biletin fiyatına bakmaya bile korkuyorum ama böyle bir şey yapmanıza müsaade edemem.

Ben: Bana acıdığınız için yaptınız, değil mi? Şu an sırf bana acıdığınız için biletimi first class'a yükseltmeniz yüzünden nasıl hissediyorum biliyor musunuz? Bok gibi. Bok gibi hissediyorum.

Ben: Şu an sizin yüzünden terliyorum.

Sırıttım.

Ben: First class koltuğumda soğuk bir içecekle serinlerim herhalde. *gözlerinde yıldız parlayan emoji*

Bir şeyler yazmalarını bekledim. *Tık yok.*

Tepemdeki hoparlörlerden statik bir uğultu yükseldi ve hemen ardından monoton bir ses duyuldu.

"İyi günler, sayın yolcularımız. 1868 sefer sayılı Nassau uçağı için öncelikli binişler başlamıştır. Küçük çocuklu yolcularımız, özel ihtiyaçları bulunan yolcular ve aktif görevdeki askeri personeller lütfen biniş kapısında hazır bulununuz. Biletlerinizi kontrol için hazır bulundurmanız rica olunur. Kalan yolcularımızın binişleri on dakika içinde başlayacaktır. Teşekkür ederiz."

Ben: Uçağa biniyorum. İndiğimde haber veririm.

Az önceki çıkışımı düşündüm. Belki de *ben* abartmıştım.

Ben: Yardımınız için teşekkür ederim. Niyetinizin iyi olduğunu biliyorum ve beni sevdiğiniz için sizi çok seviyorum.

Telefonumu cebime sokmaya yeltendim ama kendimi tutamadım.

Ben: Ama berbat çöpçatanlar olduğunuz kanıtlanmış oldu. Bunu aklımızdan çıkarmayalım. xo[3]

Sara: *göz kırpan emoji*

Ne saçmalıyor bu?

Kabine alacağım eşyaları hızlıca kontrol ettim. Her şey olması gerektiği yerdeydi. Telefonumu üçüncü kez tuvalete gittikten sonra aldığım derginin yanına sokup iç geçirdim.

Heyecandan karnımda kelebekler uçuşuyor, yavaş yavaş az önceki hayal kırıklığımın yerini dolduruyordu. Yarışmanın

3 XO ya da XOXO, İngilizcede "öptüm" anlamına gelen bir kısaltma. -*çn*

Ninova

kazanını gelse de gelmese de *ben gidiyordum.* Tatilim her şeye rağmen çok güzel geçecekti.

Kitap okumaya bolca vaktim olacak.

Domuzlarla da yüzebilirim!

"BlueSky Elit üyeleri ve first class yolcuları biniş kapısına lütfen."

Uçağa binmek için kapının önünde oluşmuş kısa kuyruğa doğru ilerledim. Tanıdığım biri olup olmadığını görmek için insanların yüzlerini taradım.

Kimseyi görmeyince hiç şaşırmadım.

Kimin umurunda ki? Eğlenceli bir tatil beni bekliyor. Zaten yanımda başka birinin olması başımı ağrıtmaktan başka bir işe yaramazdı. Sürekli konuşmak isterdi. Her öğünde istediğimi yiyemezdim. Ben kestirmek isterken o istemezse ne yapardım?

Bacaklarımı bile almak zorunda değilim.

Sırıttım. *Ayrıca çok istersem oradan birini bulur, ateşli bir gece geçiririm. Sara'nın onu tanımadığı için çıldırması da cabası.*

Evet, evren sorunu benim yerime çözmüştü.

Görevliye biletimi gösterdim ve birkaç saniye içinde diğer elit yolcular arasındaki yerime oturdum.

Geniş koltukta yayılırken, "*Vay canına,*" diye mırıldandım usulca. İçinden telefonumu alıp çantamı bir çırpıda önümdeki koltuğun altına yerleştirdim. "Çok iyiymiş."

Her gün first class uçuyormuşum gibi umursamaz davranmaya çalıştım. Gerçi uçağın bu kısmındaki insanlar bana bir kez bile dönüp bakmadığından boşuna çabalıyordum. Kemerimi bağlayıp koltuğa iyice yerleştikten sonra telefonu uçak moduna aldım ve Kindle uygulamasını açtım.

Kapağında çarpıcı karın kaslarıyla bir plajda duran ateşli bir adam olan kitabım beni bekliyordu. Dün gece sırf bu an için indirmiştim. Ama okumaya başlamak yerine gözlerimi kapayıp *nefes aldım.*

Son birkaç yılım gözlerimin önünden bana veda edercesine geçip gitti. Eton'la tanışmamızı, çıkmaya başlayışımızı, nişanlandığımız geceyi kafamda canlandırdım. Kendimi mutlu ya da nostaljik hissetmiyordum. Yalnızca büyük, çok büyük bir rahatlama hissi vardı içimde.

Ekonomi kabinini dolduran yolcu akını azalırken gözlerimi açtım.

"Nassau'ya giden 1868 sefer sayılı uçuşa hoş geldiniz. Kalkış için dördüncü sıradayız ve yaklaşık on bir dakika içinde havada olacağımızı öngörüyoruz. Lütfen emniyet kemerlerinizi bağlayınız ve bagajınızı koltuğunuzun altına ya da başınızın üzerindeki bölmelere yerleştiriniz. Kalkış sırasında koltuklarınızı dik, masalarınızı kapalı konuma getiriniz. Lütfen dizüstü bilgisayar ve cep telefonu gibi kişisel elektronik aletlerinizin kapalı olduğundan emin olunuz. Uçuşlarımızda sigara içilmemektedir. SkyBlue Havayolları'nı tercih ettiğiniz için teşekkür eder, iyi uçuşlar dileriz."

Koridorun öteki tarafında, feryat figan ağlayan bir çocukla tepeden tırnağa pembe giyinmiş bir adamın arasında oturan kadın bana hafifçe gülümsedi. Bana tıpkı onlardan biriymişim gibi bakıyordu. Birden kendime yabancılaştığımı hissettim ve yanımda birinin olmasını diledim. Benim gibi birinin.

Bir an için Maddox'a mesaj atmayı düşünsem de çabucak vazgeçtim. Belki de bu seyahat aklımı başıma toplamama yardım ederdi ve aramızdaki sınırı zorlamayı bırakırdım.

Dikkatimi daha güvenli bir yere, Kindle uygulamama çevirdim. Tam kitabımı okumaya başlayacağım sırada görüş alanıma kaslı kalçaları sımsıkı sarmış bir kot pantolon girdi.

Gözlerim yanıma oturan uzun bedeni bacaklarından başlayıp yukarı doğru ağır ağır çıkarken boğazım daraldı.

Vücudumda ne kadar hücre varsa titredi. Ensemdeki tüylerin hepsi diken diken oldu. Kendimi göreceğimi düşündüğüm şeye hazırlarken midemdeki kasların hepsi harekete geçti.

Ninova

Gözlerim bir çift geniş omzu ve kalın bir boynu aşıp en güzel şeye, onun kusursuz, keskin hatlı yüzüne ulaştı.

Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Üzgünüm, geciktim. Sara'nın aklına uyanda kabahat."





On Bir

MADDOX

Ashley'nin dudakları sanki gülecekmiş gibi aralandı ama hiçbir ses çıkmadı.

"Dilinin tutulduğunu hiç görmemiştim," dedim sırt çantamı önümdeki koltuğun altına sokarken.

"Ben..." Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "*Burada ne işin var?*"

"Sayın yolcularımız, kabin ekibi adına sizden yukarıdaki ekranlarda gösterilen acil durum prosedürlerini dikkatle dinlemenizi..."

Ashley'ye doğru eğilip, "Şu anda acil durum prosedürlerini dikkatle dinlemem gerek," diye fısıldadım.

"Prosedürleri sikeyim," dedi normalden daha yüksek bir sesle.

Koridorun öteki tarafındaki bir kadın kimin bağırdığını görmek için öne doğru eğildi.

Ashley yüzünü buruşturup koltuğuna gömüldü. Eşofman üstü boynunun etrafına toplanmıştı, bana vuracağından endişelenmesem hâline gülerdim.

"Hanımefendi adına özür dilerim," dedim şaşkınlıkla etrafına bakınan kadına. "İlk kez uçuyor ve korkudan aklını kaçırdı."

Ashley koluma bir tane patlattı.

"*Ah.*" Kadın doğrulup tişörtünü düzeltti. "Yanında olup onu rahatlatmanıza sevindim."

"Ben de. Balayımıza gidiyoruz."

Ashley koluma bu kez daha serçe vurdu. "Seni gebertecegim," diye fısıldadı.

Ninova

Yüzümü ifadesiz tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Ne güzel," dedi kadın parmak uçlarını göğsüne yaslayarak. Balayımıza gidiyor olmamız onu çok sevindirmişti. "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Çocukluğumuzdan beri. Bir süre ayrı kaldık, farklı dünyalar keşfetmek istedi. Gitmesine izin vermekten başka çarem yoktu." Sesim çatallandı ve dramatik bir etki yaratmak için duraksadım. Kadın ağzımdan çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinliyordu. "Benim için yaratıldığını, eninde sonunda bana geri döneceğini biliyordum. Öyle de oldu. Minik kuşum bana geri döndü."

"Maddox Anthony Carmichael, öldün sen," diye tısladı Ashley. "Ne bok yiyorsun?"

Kadın yanımda oturan Ashley'ye bir bakış atmaya çalıştı ama gözleri hızla bana döndü. "Sizi eşinizden alıkoymayayım. Tebrik ederim."

"Teşekkürler."

Önüme dönüp Ashley'ye baktım. Duyduklarına inanamıyormuş gibi bana bakıyordu ve beni her an pencereden dışarı atmaya hazır görünüyordu.

"Minik kuşun mu?" diye mırıldandı.

"Onca lafım içinde buna mı takıldın?"

Koltuğunda doğrulurken bana ters ters baktı. Eşofman üstünü düzeltti ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Asi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmak için ona doğru uzandım ama elime vurdu.

"Bahamalar'a iş için gittiğini söyle," dedi.

"Peki. Bahamalar'a iş için gidiyorum."

Verdiği tepkiye gülmeden edemedim. *En azından birimiz eğleniyoruz.*

"Uçuş ekibi, lütfen kalkışa hazırlanınız."

Ashley iç geçirdi. "Sanırım uçaktan inmek için çok geç kaldım."

"Bunun bir suç olduğundan oldukça eminim. Ayrıca paraşütün yok ve D.B. Cooper değilsen yere tek parça inemezsin. Şimdi atlamaya kalkışsan bile yaralanırsın. Uçaklar öylece dururken bile yerden çok yüksektir."

Hâlâ burada olduğuma inanamıyormuş gibi bir ifadesi vardı. Dudağını dişliyor, kısık gözleriyle beni izlerken kesik nefesler alıyordu. *Beni gördüğüne cidden çok şaşırdı.*

Önümdeki yolcuyu rahatsız etmemeye özen göstererek bacaklarımı uzattım. "Banks'in bir arabanın kaputundan atlayıp omzunu kırdığını görmüşlüğüm var. Havacılık uzmanı sayılmasam da uçaktan atlamanın çok daha beter sonuçlanacağından eminim."

"Ne tür bir sonuç istediğine bağlı." Derin bir nefes alıp sakinleşti ve gözlerini benimkilere dikti. "Şakayı bırak. Neden buradasın?"

"Bir yarışma kazandım. Duyduğuma göre *bayağı çekişmeli* geçmiş. Elbette galip gelen ben oldum."

Bakışları benimkilerde gizli bir cevap arıyor gibiydi. "Benzinlikte karşılaştığımızda her şeyi çoktan öğrenmiştin, değil mi?"

Sırıttım.

"Of!" Uçak kalkış pistine dönüp hızlanırken yeniden arkasına yaslandı. "Neden bir şey söylemedin?"

"*Sen* neden bir şey söylemedin? Bana haber bile vermemene biraz gücendim, dahası onca insan dururken haberi Banks'ten almak zorunda kaldım. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun?"

"Çok yazık. Ben de bana her şeyi bildiğini söylememene gücendim. Aşağılanan sen misin ben mi?"

"O hâlde ikimiz de aşağılandık ve gücendik, değil mi?"

Gülmemek için elinden geleni yapsa da başaramadı. "Bazen senden nefret ediyorum."

"Nefret ve aşk arasındaki çizgi incedir. Dengeni sakın kaybetme."

Eşofman üstüne sarınıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım bir an önce alışsak iyi olacak, ha? Buradasın ve artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ah. Demek böyle oynamak istiyorsun? Pekâlâ.

"Gitmemi istiyorsan indiğimizde kendime bir dönüş bileti alırım. Havalimanından dışarı adımımı atmam," dedim. "Beni istemediğini söyle yeter."

Ona meydan okumuştum. *Oyunu sürdürecek mi yoksa pes mi edecek?*

Ashley telefonuna odaklandı. Sayfaları çevirmemesinden kitabını okumadığını anlayabiliyordum. *Düşünüyor olmalı.* Önümdeki koltuğun arkasında duran dergilerden birini aldım ve SkyBlue'nun yeni güzergâhları çok umurumdaymış gibi sayfaları çevirmeye başladım.

Rebecca, Ashley'nin beni gördüğüne sevinmeyeceğini –*benim değil, onun sözleri*– ve ona biraz zaman vermem gerektiğini söylemişti. *"Ama içten içe bunu istiyor, Maddox. Orada olmanı istiyor. Yanında olmana ihtiyacı var. Biz onun en yakın arkadaşlarıyız. Kafasından geçenleri biliyoruz. Güven bize."*

Size güveniyorum, kızlar ama işlerin pek de iyi gittiğini sanmıyorum.

Geçmek bilmeyen bir sürenin ardından nihayet telefonunu kucağına bıraktı ve kararlılıkla bana döndü.

"Ne?" diye sordum.

"Dürüst mü olayım?"

"Daima."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Kafamda bu tatilin nasıl geçeceğine dair çok net bir fikir vardı. Ama artık yanımda sen olduğun için ne yapacağımı bilmiyorum. Tamam mı?"

Ne demek istiyor?

Bunu sesli sorma fırsatı bulamadan hoparlörlerden pilotun sesi duyuldu.

"İyi günler, sayın yolcularımız. Pilotunuz konuşuyor. Sky-Blue'nun 1868 sefer sayılı uçuşuna hoş geldiniz. Şu anda..."

"İçecek bir şey arzu eder miydiniz?" diye sordu sağımda duran hostes.

Soluma döndüm. "Ash?"

"İçki isteyebiliyor muyum?" diye sordu.

Hostes onu başıyla onayladı.

Bana uzun bir bakış atıp iç geçirdi. "Boş verin. Bu konuşmayı yapmak için ayık kalmam gerek. Kola rica edeceğim. Teşekkür ederim."

"Aynısından," dedim hostese sırıtarak. Yanımızdan uzaklaştığında yeniden Ashley'ye döndüm. "Sorun ne yani? Planını tam olarak nasıl mahvettim?"

Altdudağını ısırdı. Yanakları kızardı. "Mahvettin işte."

"Hayır. Yeterince iyi bir cevap değil."

"*Maddox.*"

Elinde içeceklerimizle yanımıza gelen hostesi gördüğümde kolçağa yaslı duran masamı önüme çektim. Ashley de beni görünce aynısını yaptı.

"Buyurun." Hostes kolaları bana uzattı. "Atıştırmalıklarınızı da birazdan getiriyorum."

"Teşekkür ederiz," dedim.

İçeceğini masasına bırakır bırakmaz Ashley bardağına uzanıp kolasından büyük bir yudum aldı.

"Benimle konuşmazsan uzun ve tuhaf bir yolculuk geçireceğiz," dedim.

Yavaş bir nefes alıp daha da yavaşça verdi. Sakinleşme rutinini ya da her ne yapıyorsa onu tamamladıktan sonra koltuğunun el verdiği ölçüde bana doğru döndü.

"Pekâlâ, Mad, şuradan başlayalım. Neden geldin? Gelmek istedin mi? Yoksa her şeyin bir şaka olduğunu sandın ve Sara tarafından kandırıldın mı? Rebecca'yla sana Social'daki gönderimizde yazanlardan başka bir şey söylediler mi? Söyledilerse ne söylediler? Hepsini bilmek istiyorum."

Tırnağını kemirmeye başladı. *Gergin.* Elimi onunkilerin üzerine koydum ve parmaklarını dudaklarından çektim. Benimkine değen pürüzsüz tenini hissedebiliyordum.

Ona dokunmamla kaskatı kesildi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Peki. Öncelikle sorularını sıralarken nefes almayı unutma. Faydasını görürsün." Gülümsedim ve attığı ters bakışları görmezden geldim. "Gelmek istedim çünkü senden faydalanacak bir dallamayla gezip tozmadığından emin olmam gerekiyordu." *Doğruyu söylüyorum. Büyük ölçüde.* "Jess muhtemelen sahalara dönmek isteyeceğini söyledi ve Eton'dan farksız bir şerefsizin senden faydalanmaya çalıştığını düşünmek bile içimde bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı." *Bu sefer hepsi gerçek.* "Fena hâlde."

Dudakları seğirdi. "Sahalara dönmek mi? Hangi saha?"

Sessiz kalsam da sırıttı.

"*Eh,*" dedi, sırıtışı giderek kendini beğenmiş bir hâl alırken, "Jess haklı."

"*Affedersin?*"

Yok artık. *Siktir oradan.*

Ashley yatacak birini arıyordu ve her şeyden haberdar arkadaşları buraya beni mi göndermişti?

Güldü. "Ne? Planlarımı nasıl bozduğunu öğrenmeyi sen istedin, ben de söyledim işte. Uzun zamandır biraz eğlenmedim. Ne kendi kendime ne de başkasıyla. Bu seyahatin parasını çoktan ödemiştim ve Sara'yı yanımda Warren'ı götürüp kurak topraklarımı onunla ıslatmakla tehdit edince de bu yarışma fikriyle çıkageldi."

Ona ters ters baktım. Sırıtışı daha da genişledi.

"Korkunç erkek zevkim yüzünden arkadaşlarım hem beni birini bulma derdinden kurtarmak için hem de hayatıma kaldığım yerden devam etmeden önce hislere kafa yormadan birkaç gün seks yapabileyim diye yarışma ilanıma yanıt veren ve benden hoşlanan birini seçmeye karar verdi. Bir nevi tazelenme gibi düşün işte." Kendiyle gurur duyuyormuş gibi başını salladı. "Şimdi anladın mı?"

Hayır. Ayrıca her şeyi tek bir cümleye nasıl sığdırdın?

Koltuğumda kıpırdandım. Bütün bedenim birden adrenalinle dolmuştu ve federal yasalar ona bir hamle yapmama müsaade etmiyordu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Aldığın başvuruların –ya da arkadaşlarının aldığı mı demeliyim?– hepsi sırf seks için miydi?"

Ağzımdan çıkan her kelimeyle kaşlarım biraz daha havalandı.

"Aynen öyle," dedi son heceyi uzatarak. "Sonra da sen çıkageldin. Arkadaşlarım bunun neresini anlamadı da seni seçti merak ediyorum."

Siktir, siktir, siktir.

Yüzümü ovuşturup şaşkınlıkla güldüm. "Bu hayatımda duyduğum en çılgınca şey."

"Öyle mi dersin? Şimdi durumun tuhaflığını anlıyor musun? Neden sana hiçbir şey söylemediğimi?"

Pantolonumu zorlayan kabarıklığı elimden geldiğince çaktırmadan düzelttim. "Açıkçası... hayır. Anlamıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Tamam, bana neden bir şey söylemediğini anlıyorum. Hayatımız boyunca seks mevzularını konuşmaktan özellikle kaçındık çünkü iyi bir nedenimiz vardı."

Başını temkinli bir tavırla sallayarak sözlerimi onayladı.

"Ama..." Nabzım hızlandı. Avuçlarım terledi. *Aklımdan geçenleri söyleyebilir miyim?*

Ninova

Bir yanım aramızdaki ilişkiyi tehlikeye atmanın aptalca olduğunu söylüyordu. Tanıştığımızdan beri iyi, istikrarlı bir arkadaşlığımız olmuştu. Ama olan olmuştu ve arkadaşları neyin peşinde olduğunu biliyordu. Bir de... *Tanrım, onu çok fena istiyorum.*

Elimi onunkilere yakınlaştırdım. Ona değmeyecek ve hoşuna gitmezse geri çekilmesine izin verecek kadar yakınına. Çekilmedi. Kıpırdamadan durdu ve sanki ne söyleyeceğimi bekliyormuş gibi nefesini tuttu.

Sanki dilimin ucundaki sözcükleri söylememi bekliyormuş gibi.

Sikerler. Bir daha mı geleceğiz dünyaya?

"Gözlerimin içine bak ve benimle seks yapmayı aklından hiç geçirmediğini söyle, Ash."

Yutkunmaya çalıştı. Nefesi sığlaştı ve tamamen hareketsiz kaldı.

"Sana karşı *fazlasıyla* dürüst olacağım." Diğer yolcuların sesimi duyamaması için ona doğru eğildim. "Her gün seni becermeyi düşünüyorum. Her. Gün. Tadının nasıl olduğunu, boşalırken nasıl sesler çıkardığını, aletimin etrafını sımsıkı sarmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum."

"Mad..."

"Bunu itiraf ederek her şeyi mahvediyor muyum? Belki. Ama bunları düşündüğümü bildiğini inkâr edemezsin. Senin de düşünmediğini iddia edemezsin. La Pachanga'dan beri aramızda farklı bir şey var. Yanılıyor muyum?"

Hareket etmedi. Konuşmadı. Bana yanıldığımı söylemedi.

Derin bir nefes aldım. *Sınırı çoktan aştım zaten. Kaybedecek ne kaldı ki?* "Biriyle yatmak istiyorsan buradayım. Buradayım ve sana istediğini seve seve vermeye hazırım."

Olduğu yerde donakalmış gibiydi, kılını bile kıpırdatmıyordu. Beni izleyen gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ne tepki vereceğinden emin değildim ama bunu da beklemiyordum.

Siktir. "Özür dilerim," dedim elimi onunkilerden çekerek. "Hiçbirini söylememeliydim."

Göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı. Yanakları ağır ağır yeniden kızardı. Derin bir nefes vermesiyle omuzları düştü ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bekleme, onu izleme, sessizce oturma sırası bendeydi.

Midem beklentiyle kasılırken nefesimi tuttum. Bana siktir olup gitmemi mi söyleyecek yoksa benimle alay mı edecek hiçbir fikrim yoktu.

Söylediklerim yüzünden benden nefret etmesin yeter.

Başını yana eğdi. Bir karara varmıştı.

"*Peki* hangisi, Mad?" diye sordu. Sesinde alaycı bir tını vardı.

"Ne?"

"Bana istediğimi mi vermek istiyorsun yoksa söylediklerine pişman mısın?" Dudakları ukala bir sırıtışla kıvrıldı. "İkisi birden olmaz."

Ne? Benimle dalga mı geçiyor? Hepsi şaka mı?

"Sana istediğin her şeyi vermeye hazırım," dedim. Sözlerim içimdeki alevleri körüklüyordu. "*Her şeyi.*"

Dudaklarını yaladı. "Pekâlâ." Gözleri muzip bir tavırla kısıldı. "*Peki.* Sikerler. Haklısın. Sürekli seni düşünüyorum. Arkadaş olduğumuz için aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım, arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemedim ama Sara'yla Becca'ya iyi bir karar verecekleri, bana iyi geleceğini düşündükleri birini bulacakları konusunda güvendim. Çünkü ben yapamıyorum. Onlar da seni seçtiler."

Şükürler olsun.

"Kaybedecek neyimiz var ki?" dedi sesli düşünerek. "Sonuçta sevgili olmayacağız, değil mi? Düşüp kalkacağız. Biraz eğlenip eve döneceğiz. Kötü bir karar verdiğimizi anlarsak her

Ninova

zaman yaptığım şeyi yapmışım demektir. Hiç değilse tutarlı biriyim derim."

"Sen ciddi misin?"

"Ben de en az senin kadar şaşkınım ama evet. Ciddiyim. *Neden olmasın?*" Güldü. "Birbirimizi çekici bulduğumuzu çoktan itiraf ettik zaten, sözlerimizi geri alamayız. En azından boşa gitmediklerinden emin olabiliriz, değil mi? Hem bir akrabamızla öpüşüyormuş gibi hissedersek ya da işler tuhaflaşırsa her şeyi bir kenara bırakabiliriz. Değil mi?"

Siktir. "Evet."

Ashley'ye dokunabilecek miyim?

Onu öpebilecek miyim?

Boşaltabilecek miyim?

Az önce ne oldu öyle ve bunun karşılığını ödeyebilmek için Sara'ya ne yapmam gerek? Çünkü... siktir.

"Yine de bir güvenli kelimeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum," dedi gözlerinin kenarlarındaki çizgiler yavaşça kaybolurken.

"Konunun gidişatını şimdiden çok sevdim."

Gülüşü kulaklarıma müzik gibi geliyordu. "Yani ikimizden biri vazgeçer ve bu uçağa binmeden önceki hâlimize dönmek isterse bunu yapabiliriz demek istiyorum. Nedenini sorgulamak yok."

"Peki. Seç bakalım. Güvenli kelimemiz ne olacak?"

Az önce Ashley'ye güvenli kelimemizin ne olacağını sordum. Aklımı. Kaçıracağım.

Bir süre düşündü. "*Turkuaz* olsun mu?"

"O nereden çıktı?"

"Bahamalar'a gidiyoruz ya, turkuaz renkli denizleriyle meşhur o yere," dedi omuzlarını silkerek.

Sırıttım. "Peki ya, *Su ne kadar turkuazmış,* diyecek falan olursam. Eminim adaya giden herkes bunu söylüyordur. *Şu ka-*

dının turkuaz kolyesine baksana. Ne bileyim, tam işimizin ortasında... ikimizden biri öylesine bir gözlemde bulunursa? Her şeyi elimize yüzümüze bulaştırabiliriz."

Gözleri parıldadı. "O durumda bence asıl sorun elimize yüzümüze *bulaştırmamamız* olur."

Kahretsin.

"Kelimemiz turkuaz olacak," dedi kendiyle gurur duyarcasına. "Kabul et ya da etme."

"Ettim bile."

İkimiz de yavaş yavaş genişleyerek bütün yüzümüzü ele geçiren sırıtışlarla birbirimize baktık.

"Şimdi ne olacak peki?" Yanakları kızardı. "Seninle böyle bir konuşma yapacağım aklımın ucundan geçmemişti ve ne yapmamız gerektiğinden emin olamıyorum."

Kaşımı kaldırdım.

"Ah, *onu* demiyorum." Güldü. "*Şimdi* ne yapacağız diyorum. Öylece oturup birbirimize bakmamız tuhaf kaçabilir."

Hayır. Üzerine çok düşünme.

Aynısını yapacağını umarak arkama yaslanıp rahatlamaya çalıştım. "Kolalarımızı içeceğiz, sen de bol öpüşmeli kitabını okuyacaksın. Geri kalanını da indiğimizde düşünürüz. İkimiz de hâlâ aynı Maddox ve Ashley'yiz."

"Evet," dedi cevabımdan tatmin olmuş gibi başını sallayarak. "Hem düşünecek zamanımız da olur."

"Kendi adına konuş. Ben hiçbir şey *düşünmeyeceğim* yoksa Nassau'ya indiğimizde etrafımı polisler sarar."

Yerinde kıpırdanarak tekrar güldü. "İyi plan."

"Bugün iyi planlarla doluyum."

"Buna itiraz edemem. Her şey hallolduğuna göre ben bol öpüşmeli kitabımı okuyacağım, sen de benimle *konuşmayacaksın*." Başını omzuma yasladı. "Uçakta konuşmamak yarışmanın kurallarından biriydi."

Ninova

Kıkırdadım.

"Bir de bana dokunmayacaksın," dedi. "Ne yeri ne de zamanı. Elini elime sürersen seni çırılçıplak soymak zorunda kalırım ve sağındaki zavallı kadın kalp krizinden gidiverir."

Homurdandım. "Bu hayatımın en uzun yolculuğu olacak."

"Bu konuşmayı yapmak için otele giriş yapmamızı bekleyebilirdin. Kendin kaşındın."

Haklısın. Kendim kaşındım ve bundan zerre kadar pişman değilim.

"Nasıl istersen, minik kuşum."

"Şansını şimdiden zorluyorsun," dedi.

Şansımı zorladığımı mı sanıyorsun? Güldüm. *Bekle ve gör, Bayan Thompson. Sana hayatın boyunca unutamayacağın bir balayı yaşatacağım.*

Duzenleme
ny.ozlem

Ninova

On İki

ASHLEY

Bu kadar soğukkanlı davranabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sara benimle gurur duyardı.

Maddox bir golf arabasının arka koltuğunda yanımda oturmuş, muhtemelen tatil köyü hakkında bilmemiz gerekenleri anlatan şoförümüz Otis'i dinliyordu. Adamın sözlerine kulak verdiği için minnettardım çünkü ben vermiyordum.

Uçağımız indiğinden beri aramız yüzeyin hemen altında tehlikeli bir şekilde kıpırdanan akıntılarla doluydu. Maddox bana her baktığında kendime hâkim olmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu. Artık bana bakmaktan çok daha fazlasını yapıyordu.

Beni görüyordu. Beni gözleriyle arsızca soyuyor, tek kelime etmeden sayısız vaatte bulunuyordu.

Her dokunuşu tenimde gereğinden biraz daha fazla oyalanıyordu. Her bir gülümsemesi sadece benim içindi. Tıklım tıklım bir havalimanının ortasında, The Royal Paloma'ya giden minibüste, konuklarla dolup yaşan resepsiyon alanında bana sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettirmeyi başarmıştı. Dikkati düzenledikleri geziler hakkında bilgiler veren Otis'teymiş gibi görünürken bile eli bacağımda duruyordu.

Ürperdim.

Süitimize giden yolda Maddox, Otis'le sohbet ederken çantamdan telefonumu çıkardım.

Ben: Döndüğümde bunu uzun uzun konuşacağız.

Ninova

Birbiri ardına gelen cevapları hızla ekranımı doldurdu.

Sara: AYNEN ÖYLE. *gözleri parıldayan emoji*

Rebecca: Detayları anlatabilmen için kapıdan girmene izin vereceğim.

Rebecca: Yeterince şey anlatırsan kalmana bile müsaade edebilirim.

Sara: *büyülü asa emojisi* Peri annenim dememiş miydim?

Güldüm. Maddox omzunun üzerinden bana bir bakış atıp gülümsedi. *O kadar yakışıklı ki.*

Ben: Odaya girmek üzereyiz. Sonra yazarım.

Sara: KEYFİNİ ÇIKAR.

Rebecca: Nasıl çıkarmasın?

Sara: Doğru dedin.

Ben: Hâlâ buradayım.

Rebecca: O da senin sorunun. Telefonunu bırak da git artık.

Sara: *patlıcan emojisi* *alev emojisi* *şeftali emojisi* *öpücük emojisi*

Rebecca: *not alan emoji*

Ben: *gülen emoji*

Telefonumu sessize alıp çantama geri koydum.

Otis'in bizi odamıza götürmeden önce elimize tutuşturduğu şampanya, kadehin içinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Tıpkı midem gibi çalkantılıydı ve yerinde duramıyordu, yükselen kabarcıkları içimde uçuşan kelebekleri anımsatıyordu. Maddox'la yaptığımız anlaşmaya rağmen kendimi sakin hissediyordum.

Başımı koltuğun kafalığına yasladım. Hafif bir esinti saçlarımı uçuşturuyor, golf arabasından usul usul yükselen uğultu

beni rahatlatıyordu. Sıcak ve güçlü vücuduyla yanımda oturan Maddox'un sesi de cabasıydı.

Uzun, *çok* uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Dilimin ucuna kadar gelmiş olmasına rağmen ona dönüş bileti almasını söylemediğime seviniyordum. Paniğin, yanlış bir adım atma korkusunun ve istediğim şeyi yapmanın getireceği olası pişmanlıktan duyduğum endişenin esiri olmuştum. İstediğim tek şeyin Maddox olduğunu bile bile.

Bir kapıdan girmek için ötekinden çıkman gerekir.

Uçakta oturmuş bana bütün samimiyetiyle tam da duymak istediğim şeyleri söyleyen adama bakarken ona eve gitmesini söylersem başladığım yere döneceğimi, o uçağa binmeden önceki hayatımı yaşamaya devam edeceğimi fark etmiştim. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve benim olabilecek o daha güzel hayata sırt çevireceğimi.

Eton'ı da bu yüzden terk etmemiş miydim zaten? O daha güzel hayatı yaşayabilmek için?

Sürekli aynı şeyleri yapıp aynı erkekleri seçmek ne farklı ne de mutlu sonla biten bir sonuç doğuracaktı. *Mutlu son demişken...*

Elbette elimizdeki senaryoda mutlu son geçiciydi ama şu anki hedefim bu değildi. Zaten geçici bir mutluluk peşindeydim. Bu, daima mutlulukla sefillik arasındaki bir yerde arafta kalmaktan çok daha iyiydi. Kararımı vermiştim ve pişman olmayacaktım.

Hele de yanımda Mad varken.

"Herhangi bir sorunuz var mı, Bayan Ashley?" diye sordu Otis.

"Hayır. Her şeyi çok iyi açıkladın. Teşekkür ederiz."

"*Tek kelimesini bile dinlemedin,*" diye fısıldadı Maddox kulağıma. Ensemdeki tüyler diken diken olurken vücudumu bir sıcaklık sardı. "Aklından geçenleri benimle de paylaşmak ister misin?"

Saçlarıma geçirdiğin ellerin. Klitorisimin üzerinde gezen dilin. Aletinle...

"Ash?"

Yüzümün ısındığını hissettim. *Başım çok büyük belada.* "Hayal gücüne bırakıyorum."

Başımı çevirip güzel peyzajı ve masmavi gökyüzünü inceliyormuş gibi yapınca kıkırdadı.

Bu bir rüyaysa beni sakın uyandırmayın.

"İşte geldik," dedi Otis güzel, küçük bir evin önüne yanaşırken. "Süitinize hoş geldiniz."

Vay canına.

Tek yatak odalı yapı hem etkileyici hem de şirindi. İki yanında uzanan palmiyeler cennettin muhafızları gibi sallanıyor, yaprakları esintiyle usul usul dalgalanıyordu.

Maddox ağzımı sulandıracak cinsten bir özgüvenle arabadan indi. Bir elini bana uzattı. Avucumu onunkinin üzerine bakırken gözleri parıldıyordu.

Parmaklarını benimkine dolayıp inmeme yardım etti. Ama iki ayağım da kaldırıma değer değmez elimi bıraktı.

Temasımız kesilince kaşlarımı çattım. Bana göz kırptı. *Göt herif.*

"Bu James," dedi Otis, bize doğru yürüyen adamı işaret ederek. "Konaklamanız boyunca kâhyanız olacak." Duraksayıp James'in yanımıza ulaşmasını bekledi. "James, Maddox ve Ashley Thompson'la tanış."

Genzimden güler gibi bir ses çıkardım. *Buna ne denir ki?*

"Affedersiniz," dedi Maddox bana aldırmadan. "*Güzeller güzeli* eşim rezervasyonu düğünümüzden önce yapmıştı. Soyadımız Carmichael. Maddox ve Ashley Carmichael."

Ashley Carmichael mı? Kıkırdayıp Maddox'un yanına bir dirsek geçirmeye yeltendim. Dirseğimi yakalayıp elini kolum

boyunca –tenimi alev alev yakarak– aşağı indirdi ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. *Bana bir kez bile bakmadan.*

Titrek bir nefes verip parmaklarımı kıpırdattım. Elimi daha sıkı kavradı. Bedenime yayılan basınç karnımda toplandı.

İradem açısından pek hoş bir görüntü değil.

Yirmi yıl boyunca kendime hâkim olmayı başardım. Tedbiri elden bırakmazsam dakikalar içinde eriyip gideceğim. Biraz zoru oynamam gerek.

"Tanıştığımıza çok sevindim, Bay ve Bayan Carmichael," dedi James. "Önümüzdeki birkaç gün sizinle ben ilgileneceğim."

Bana kalırsa benimle ilgilenen Maddox olacak ama yine de teşekkür ederim.

Otis başka bir şey söylemeden arkasını dönüp arabaya yöneldi.

"Yolculuk için teşekkürler, Otis," dedim.

"Benim için zevkti."

Jess'le zevk hakkındaki konuşmamızı hatırlayınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Maddox bana bir bakış atıp sırıttı. *O da hatırlıyor.*

"Size nasıl hitap etmemi arzu edersiniz?" diye sordu James.

Maddox bana döndü. Ona isimlerimizi söylemek üzereydim ama yoğun bakışları karışışında dilim tutuldu. *Benim yerime konuş. Beyin ağız koordinasyonum çalışmayı bıraktı.*

James'e dönerken dudakları seğirdi. "Maddox ve Ashley yeterli."

"Harika. Süitinizi gezmek ister miydiniz?" diye sordu James.

Kısa bir yürüyüşün ardından büyük kapıları geçerek içeri girdik. Maddox'un eli belimde duruyor, tenime varlığını hatırlatacak kadar baskı yapıyordu. Omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

"Uslu dur," diye fısıldadım. "Yalnız değiliz."

"Bunu hemen halledebilirim."

Ninova

Gülerek önüme döndüm ve dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü.

Açık sarı tonlarına boyanmış en uçtaki duvarın neredeyse tamamı cam kapılardan oluşuyordu. Ardındaki soluk mavi gökyüzü, masmavi su ve açık renkli kumlar neredeyse bir tabloyu andırıyordu.

"*Ne kadar güzel,*" dedim.

Maddox'la James'i ardımda hararetle bir şeyler konuşurken bırakıp odanın içine girdim. Suya açılan kapılara doğru âdeta süzülerek ilerlerken kalbimin teklediğini hissedebiliyordum.

Tek kelimeyle mükemmel.

Etrafında küçük bir güneşlenme alanı olan havuz manzarayı kesmemesi için evin altına inşa edilmişti. Sol tarafımda krem ve kahverengi tonlarında dekore edilmiş bir oturma odası, sağımdaysa bir yemek masası yer alıyordu. Masaya doğru dönünce kapı aralığından mutfağı gördüm. Etrafımda dönüp içeriyi incelemeye devam ederken bakışlarım odadaki en çekici şeye, kocammış gibi davranan adama takıldı.

"Bayan Ashley," dedi James, Maddox'la birlikte bana doğru yürürken. "Konaklamanız sırasında bir şeye ihtiyaç duymanız hâlinde kullanabileceğiniz telefonu eşinize verdim."

Maddox cihazı havaya kaldırdı.

"Bir tuş uzaklığınızda olacağım. Akşam yemeği rezervasyonuna, bir araca, sahilde okuyacak bir kitaba ya da her neye ihtiyacınız olursa olsun The Royal Paloma'da size en iyi konaklama deneyimini yaşatmak benim görevim."

"Bu harika, James. Teşekkür ederim," dedim.

Başıyla selam verdi. "Çantalarınız otele giriş işlemleriniz sırasında boşaltıldı. Eşyalarınızı basamakların sonunda yer alan yatak odasındaki dolapta bulabilirsiniz." Oturma odasındaki bir kapının yanında yer alan, dikkatimden kaçmış merdivenleri işaret etti. "Mutfak gelmeden önce formda belirttiğiniz er-

zaklarla dolduruldu ve gidebileceğiniz restoran, bar ya da diğer mekânların listesini tezgâhın üzerinde bulabilirsiniz. Gezilerin listesi de hemen yanında. Öneriye ihtiyaç duyarsanız lütfen sormaktan çekinmeyin."

Duraksadı. Bir sorumuz olmadığından emin olunca konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Akşam olmak üzere," dedi James. "Akşam yemeği için bir rezervasyon yaptırmamı arzu eder miydiniz?"

Maddox'a baktım. "Ben... Bilmem."

"Öneride bulunmamı ister misiniz?"

"Lütfen," dedi Maddox odayı aşıp yanıma gelerek.

Kolunu belime doladı, parmak uçları yanıma belli belirsiz temas ediyordu. Ona doğru eğilip sıcacık vücudunun tadını çıkarmaktan kendimi alamadım. *Kollarının arasına böyle kusursuzca uymam biraz korkutucu.*

Umutsuzca James'e odaklanmaya çalışırken nabzım kulaklarımda uğulduyordu.

"Balayınızın ilk gecesini sahilde mum ışığında bir akşam yemeğiyle geçirmek ister miydiniz? Çiftlerimizin çoğu buna bayılıyor ve hava bu gece mükemmel olacak."

Sahilde mum ışığında bir akşam yemeği mi? Başımı kaldırıp Maddox'a baktım. Hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

"Kulağa harika geliyor," dedi. "Teşekkür ederiz."

"Rica ederim. Akşam yemeği için özel bir isteğiniz var mı?" Gururla gülümsedi. "Yoksa menüyü gelişinizden önce doldurduğunuz forma göre hazırlayacağım."

Utancımı belli etmemeye çalıştım. *O formu Eton'ı düşünerek doldurmuştum.*

"Çok güzel olur," dedi Maddox.

Umalım da öyle olsun ve önümüze züppe eski nişanlıma yaraşacak saçma sapan başlangıç yemekleri gelmesin.

"O hâlde sizi yalnız bırakayım. Akşam yemeği yediyi çeyrek geçe, süitinizin hemen önündeki sahilde hazır olacak. Böylece günbatımının da tadını çıkarabileceksiniz." Başını hafifçe eğdi. "O zamana kadar size iyi eğlenceler."

Dışarı çıkmasıyla kapı arkasından usulca kapandı.

Maddox bir adım uzaklaşıp kolunu belimden çekti.

"Sanırım her şeyi yanlış anladın," dedim gülerek. "Etrafımızda insanlar varken bana dokunuyorsun ve ben öylece durmaktan başka bir şey yapamıyorum. Sonra yalnız kaldığımızda uzaklaşıyorsun."

Dudakları muzip bir sırıtışla kıvrıldı. "İnsanların önünde sana dokunmazsam evli olduğumuza inanmazlar. İnan bana, seni kadını yapmış hiçbir erkek ellerini üzerinden çekemez."

"Personelin kadın ağırlıklı olmaması iyi bir şey o hâlde. Numaramızı inandırıcı kılmak için sana yapacaklarımı bilmek istemezsin."

"Kulağa hiç de fena gelmiyor."

"Kim bilir? Nasılsa hiç öğrenemeyeceksin."

Önüme geçti. O kadar yakınımdaydı ki bir kâğıt parçası bile aramıza zor sığardı.

Nefesim kesildi, nabzım hızlandı. *İşte. O an geldi.*

Bir parmağını çenemin altına yaslayıp başımı kaldırdı. Dudaklarımız arasında birkaç santim kalana dek bana doğru eğildi.

Yerimde durup kendimi onun üzerine atmamak için elimden geleni yaparken ürperdim.

"Bil diye söylüyorum," dedi dudaklarını yalayarak. "Her şeyi gayet iyi anladım. Sana yalnız kaldığımızda da *dokunacağım*. Ellerim ve dilimle o nefis, küçük bedeninin her bir santimini keşfe çıkacağım."

Nefesim kesildi. *Lütfen yap.*

"Ama önce bunu sırf uçakta kendini baskı altında hissettiğin için kabul etmediğini bilmem gerek. Buraya gelmemizden önce

de arkadaşımdın, eve döndüğümüzde de arkadaşım olacaksın. Tatilimizi çok eğlenceli geçirebiliriz ama sen istediğinin bu olduğundan kesinlikle emin olana kadar hiçbir şey yapmayacağım."

"İstediğim bu. Yemin ederim."

Sırıtıp elini çenemden çekti. "Öyle umuyorum. Ama şimdilik odamıza yerleşelim ve etrafa bir göz atalım."

Beynim durdu. *Böyle olmaması gerekiyordu. Beni geri çevirmemeliydi. Neden böyle konuşuyor?*

İçim öfke ve utançla dolmaya başlamıştı ki gözlerine baktığımda hepsi kayboldu.

Ciddiydi, benimle alay etmiyordu.

Bana haddimi bildirmeye çalışmıyordu.

Bana göz kulak olmaya, beni her şeyin önüne koymaya çalışıyordu.

Demek böyle bir şeymiş.

Peki o zaman.

Ona gülümsedikten sonra camlara döndüm. Dalgalar birkaç metre ötemizdeki sahili nazikçe dövüyordu.

"Harika değil mi?" diye sordum.

"Hayallerindeki gibi mi bari?"

Süiti ayırttığım günü hatırlayınca yüzüm düştü. "Açıkçası hayal ettiğimin de ötesinde. Rezervasyonu sırf inat olsun diye yaptırmıştım."

Maddox hemen arkamda duruyordu. Bunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Mıknatıs gibi birbirine çekilen vücutlarımız yadsınamazdı.

"Neyin inadıydı?" diye sordu.

Gözlerimi kapayıp beni yatıştırdığını fark ettiğim parfümünün kokusunu içime çektim. Her nasılsa stresimi hafifletiyor, her şeyin yoluna gireceğini hissetmemi sağlıyordu.

"Eton hakkında konuşmak istemiyorum," dedim. "Adını anmanın lüzumu yok."

Ninova

"Ben de o şerefsizden bahsetmek istemiyorum ama *onun hakkında* konuşmuyorsun. *Onun yüzünden* kendini nasıl hissettiğini anlatıyorsun. Bunu bilmek benim için önemli. Yoksa seni neyin mutlu ettiğini nasıl öğreneceğim?"

Dudaklarım seğirdi. "Amma derin konuştun."

"Ortanca çocuğum. Düşünecek bolca zamanım oldu."

"Çok da etkileyiciydi, Bay Carmichael," dedim ve arkamı dönünce sırıttığını gördüm. "Koca rolünü çok iyi oynuyorsun."

"Henüz yeni başladık, Bayan Carmichael."

"Sözlerinin ardında bir vaat saklı gibi."

"Seni mutlu etmeye ant içtim," dedi. Güldüğümde o da güldü. "Arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde sana bir söz verdim. Tutmaya kararlıyım."

Mırıldanarak mutfağa doğru ilerledim. "Acaba ben evlilik yeminimde ne söyledim? Eminim kendim yazmışımdır."

Son teknoloji beyaz eşyalarla dolu geniş ve aydınlık mekâna girdik. Paslanmaz çelikten aletler ve ankastre buzdolabı mutfağı gözalıcı gösteriyordu.

"Her şey harika görünüyor ama kim tatilde yemek pişirmekle uğraşır ki?" diye sordum gülerek. "Kim bir balayı süiti ayırtıp, *Tanrım, bütün vaktimi bu mutfakta geçireceğim?* der?"

Buzdolabını açıp iki kola çıkardı. "Annem. Bunu yaptığını gözlerimle gördüm. Babamı deli ediyor." Dolaplardan iki bardak bulup içlerini buzla doldurdu. "Babam iki dakika yerinde duramadığını söylüyor. Sürekli tartışıp duruyorlar."

Esnedim. "Yerimde durmak benim için hiç sorun değil. Bu arada annenle baban nasıl? Döndüğümden beri onları görmedim."

"İyiler. Yeni kanepe konusunda birbirlerini yiyorlar."

"*Biri yenisini isterken diğeri istemiyor* kavgası mı yoksa *zevkleri hiç uyuşmuyor* kavgası mı?"

"Annem yeni bir kanepe istiyor babamsa karşı çıkıyor." Sırıttı. "Ama hepimiz annemin eninde sonunda babamı ikna edece-

gini biliyoruz. Bazen babamın sırf onu sinirlendirmek için karşı çıktığından şüpheleniyorum, annemin öfkeliyken çok sevimli olduğunu düşünüyor."

Güldüm. "Hâlâ birbirlerine bu kadar âşık olmalarına ve şakalaşmalarına bayılıyorum. Eskiden güreş maçlarına geldiklerinde çok gülerdim. Annen sana ne yapman gerektiğine dair bir şeyler söyler baban da, *Annene kulak asma!* diye bağırırdı."

"Çünkü annem hep yüzlerini hedef almamı isterdi," dedi kıkırdayarak. "Sürekli bağırıp ya yüzlerine saldırmamı ya da kollarını arkalarına kenetlememi söylerdi. Bir keresinde hakemlerden biri bana tribündeki kadını dinlersem muhtemelen diskalifiye edileceğimi söylemişti."

Damaris'in bir lise spor salonundan kovulduğunu hayal edip güldüm.

"Babam çok utanırdı..." Dudakları seğirdi. "Ama birisi *ona* bir şey demeye kalkarsa ne söylediğini umursamadan onu savunurdu. Sonuçta karısıydı ve ona kabalık etmeye kalkan herkesin kıçını tekmelerdi."

"Sen de güreşi bırakıp ona yardım etmeye giderdin. Hiç yalan söyleme."

"Elbette giderdim." Sırttı. "Banks yedek kulübesinden fırlardı, Moss'la Jess de yerlerinden kalkardı. Olay büyürse Foxx bile katılırdı. Götün teki olabilir ama kimsenin annemize laf etmesine müsaade etmez."

Maddox'un yüzündeki gururlu ifade kalbimi sızlattı. Ona dair sevdiğim onca şey olsa da ailesine duyduğu sevgi hepsinden önce geliyordu. Hiçbiri hakkında kötü bir söz söylediğini duymamıştım. Ara sıra şakalar yapardı elbette ama hepsini canından çok sevdiğini biliyordum. Foxx'u bile.

Gülümseyip tekrar esnedim. *Erken kalkmaktan nefret ediyorum.*

"Yoruldun mu?" diye sordu.

Ninova

Başımla onayladım. "Evet. Geleceğini bana haber vermeliydin, havalimanına seninle gelir, yol boyunca arabada uyurdum."

"Gel hadi. Eşyalarımızı nereye koyduklarına bakalım."

Oturma odasından geçip merdivenden çıktık. Basamaklar, havuza bakan bir balkonu olan konforlu bir yatak odasına açılıyordu. Bakır rengi fayanslarla kaplı geniş banyoda iki lavabo ve üzerine oturulabilecek kadar geniş bir çıkıntıyla çevrelenmiş derin bir küvet yer alıyordu. Hemen üzerindeki pencereyse engin denize bakıyordu.

"Vay canına," dedi Maddox. "Şuna bak."

Banyoyu boydan boya geçip dolaba bir göz attım. Tüm kıyafetlerimiz askılara asılarak ya da katlanarak özenle yerleştirilmişti. Ayakkabılarımızsa duvardaki küçük raflara dizilmişti.

Bunu yapacak vakti nereden buldular? Ayrıca iç çamaşırlarım nerede?

"İnsanların külotlarımı ellemesi konusunda ne hissettiğimden emin değilim ama yeni evime taşındığımda ortalığa çekidüzen verecek biri çok işime yarayabilir," dedim.

"Ben de külotlarını elleyeceğim." Bana göz kırpınca bir an bacaklarım tutmayacak sandım. "Benim evim de genelde darmadağınık ama bu benim değil, Banks'in suçu."

"*Zavallı Banks.* Her suç ona kalıyor." Yüzümü ifadesiz tutmak için büyük çaba sarf ediyordum. *Hiç de zavallı falan değildi. Hem de hiç.*

Maddox gözlerini devirerek banyodan çıkınca güldüm.

Peşine takıldım ve ayakkabılarını çıkarıp yatağa uzanmasını izledim. Önce bardakları, ardından da kolaları komodine bıraktı ve teneke kutulardan birini açtı.

Çift kişilik yatak koca bir buluta benziyordu. Beyaz çarşaflar koyu renkli ahşap yatak başlığıyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Sadece yatağa bakmak bile tekrar esnememe neden oldu.

"İnan bana," dedi Maddox. "Banks her suçlamayı hak ediyor. En yeni maskaralığından haberin var mı?"

Fransız kapıları açtım. İçeri dolan esinti perdeleri havalandırdı.

"Hayır, ne yapıyor?" diye sordum.

"Üzerinde kendi suratının olduğu bin tane çıkartma sipariş etmiş."

Yatağa doğru ilerleyip Maddox'un yanına oturdum. Kola doldurduğu bardaklardan birini bana uzattı.

"O kadar çıkartmayla ne yapacakmış?" dedim.

"Kimseye bir şey söylemek yok bak."

"Anlaştık."

Yastıklara yaslanıp başını bana çevirdi. "Gizlice Jess'in evine girip karşısına çıkan her yere yapıştıracak."

"*Yok artık.*" Güldüm. "Jess onu gebertecek, değil mi?"

"Aynen öyle. Vahşi bir cinayet olacak ve planının bir parçası olmak zorunda kalmaktan nefret edeceğim."

Bardağımı komodine bırakıp Maddox'un yanına uzandım. "Neden bir parçası olmak zorundasın ki?"

"Çünkü işler böyle yürüyor."

Bakışlarını tavana dikip ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Yanına kıvrılıp başımı göğsüne koymak o kadar cazip geliyordu ki. Yapmam gereken buymuş gibi *hissediyordum*.

O yüzden tam da öyle yaptım.

Bedenim onunkine yaslanan kadar yatakta kıpırdandım. Bir kolunu başımın altından geçirip beni omzuna çekti. Bir kolumu göğsünün üzerine atınca dudaklarımdan dünyanın en memnun iç çekişi döküldü.

Sessizce yatıp okyanusun ve birbirine karışan nefeslerimizin sesini dinledik.

Farkına bile varmadan uyuyakaldım.

Ninova

On Üç

MADDOX

Bununla yetineceğiz artık.

Bir kutu vişneli seltzer alıp açtım. Dolapta tekila dışında tek alkollü içeceğin bu olması çok ilginçti. Ashley bir şeyler içtiğinde tekilayı tercih ederdi. Kimin ilk tercihi seltzer olurdu ki?

Eski nişanlısı değildir herhalde. Alaycı bir homurtu çıkardım. *Kimi kandırıyorum, muhtemelen odur.*

Yorgunluktan ölmeme rağmen Ashley uykuya dalar dalmaz yataktan kalkmıştım. Geldiğimizden beri esneyip duruyordu ve onu uyandırmak istememiştim. Ona dokunmamak için ellerime hâkim olmaya çalışarak uzanmak da işime gelmemişti.

Yanıma kıvrıldığında neredeyse kontrolümü kaybedecektim. Benimkine değen bedenini, sıcak nefeslerini ve kalp atışlarını hissetmek zincirlerimden boşanmama neden olacaktı. O kadar harika, o kadar *doğru* hissettirmişti ki. Onu sırtüstü yatırıp vücudunda kaybolmamak için irademin her bir zerresini kullanmam gerekmişti.

Ama istediğimi değil doğru olanı yapmıştım. Artık nasıl becerdiysem.

Ona karşı koyabildiğim her saat bir başarı gibiydi. Onunla oyun oynamıyordum. Bunu enine boyuna düşünecek vakti olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Ona baskı yapmaktan kaçınıyor, bunu reddediyordum. Bu yola sapacaksak bunu birlikte yapacaktık.

Her şeyimle sapacağımızı umuyorum.

Ninova

Seltzer'imden bir yudum alırken telefonum cebimde titredi. Ekrana bir bakış attığımda Banks'ten bir mesaj geldiğini gördüm.

Banks: Peynirli makarna nasıl yapılıyor?

Banks: Boş ver. Jess'le hamburger yemeye gidiyoruz.

Banks: Çıkartma planımı uygulamak için eve dönmeni beklemeye karar verdim. Merak etme.

Banks: Banyo dolabmda neden iki cımbız var? Çok tuhaf.

Benimle dalga mı geçiyor bu?

Ben: Neden banyo dolaplarımı kurcalıyorsun?

Banks: Sana da merhaba. Batikon arıyorum. Parmağımı kestim.

Ben: İyi misin?

Banks: Evet. Moss güzelce yapıştırdı. Bir şeyim yok.

Pekâlâ.

Banks: Yeni karınla tatilin nasıl geçiyor?

Ben: Şu anda yatakta mest olmuş vaziyette yatıyor.

Banks: ŞANSLI PİÇ

Keşke.

Ben: Sende ne var ne yok?

Banks: Dükkânım bir YouTube programına çıkacak. Bugün ilgilenip ilgilenmediğimi öğrenmek için aradılar. Larry Gerwald için yenilediğimiz Mustang'i görmüşler.

Gülümsedim.

Ben: Harika haber. Seninle gurur duyuyorum. Babam ne dedi?

Banks: Daha söylemedim.

Ben: Hadi ya. Nerede ki?

Banks: Bilmem. İlk sana haber vermek istedim. Burada olsan kutlamaya çıkıp bir şeyler içerdik.

Ben: Aynen öyle yapardık.

Banks: Sen karınla ilgilenmeye geri dön. İyi eğlenceler.

Ben: Sağ ol.

Banks: Korunamıyorsan hakkını vermeyi unutma.

Bu saçmalıkları nereden duyuyor?

İçeceğimden bir yudum daha almıştım ki telefonum yine titredi.

Ashley: Neredesin?

Banks: Aşağı katta. Duş alıp akşam yemeğine hazırlandım. Bir şeyler içiyorum.

Ashley: Beni uyandırmak aklına gelmedi mi?

Ben: Hayır. *göz deviren emoji*

Ashley: AKŞAMA KADAR UYUMAMA GÖZ YUMDUN.

Ben: Biraz dramatik mi uyandık?

Ashley: Akşam yemeğine yarım saat kalmış.

Ben: Biliyorum. Saatleri okuyabiliyorum.

Ashley: Yarım saatte hazırlanabilir miyim sence?

Ben: Yataktan kalkıp ayakkabılarını giymek ve aşağı inmek o kadar sürmez bence.

Ashley: İlk soruma verdiğin cevabı tekrar okur musun lütfen?

Ben: *omuz silken emoji*

Ashley: SEN çoktan duşunu alıp giyinmişsin tabii. Dişlerini fırçalayıp saçlarını bile yapmışsındır.

Ben: Gururumu okşuyorsun.

Ashley: MADDOX.

Ben: Ne? Zamanım vardı. Yemeğe düğüm düğüm olmuş saçların ve yüzündeki kurumuş salya izleriyle gelsen bile sahildeki en güzel kadın olacaksın.

Ashley: *bıkkın emoji*

Ben: Değerli vaktini boşa harcıyorsun. Yanına gelip hazırlanmana yardım etmemi ister misin?

Ashley: Hayır. Önceden sorsan isteyebilirdim ama beni kaldırmaya zahmet etmedin, bedelini bekleyerek ödeyeceksin.

Sırıttım.

Ben: Çok olgunca bir davranış gerçekten.

Ashley: Bunu sen mi söylüyorsun?

Ben: Balayımızdayız, minik kuşum. Sinirlenme. Telafi edeceğim. *öpücük atan emoji*

Ashley: Kim bilir? Belki de izin veremem.

Bir kahkaha patlattım.

Oturma odasına döndüm, güneş alçalmaya başlamıştı. Burası daha önce hiç tatmadığım bir huzurla doluydu. Sanki tüm endişelerim ve sorunlarım havalimanında kalmıştı. *İşim bir kez bile aklıma gelmedi.*

Evet, düşünecek daha iyi şeylerim vardı. Ama işin aklımın ucundan geçmemesi benim için alışılmadık bir durumdu.

Telefonumu alıp Tati'ye bir e-posta yazdım ve başımı kaldırdım.

Ashley merdivenin dibinde duruyordu.

Neredeyse telefonumu elimden düşürecektim.

"*Vay canına,*" dedim, ağzım beş karış açılmıştı. "Biraz daha vaktin olsa yapacaklarını görmek isterdim."

"Ben de öyle. Gelmiş geçmiş en hızlı duşu aldım."

Yanına ilerleyip elini tuttum. Bana uyup yavaşça etrafında dönerek onu tepeden tırnağa süzmeme izin verdi. Yeniden bana döndüğünde gözleri tereddütle doluydu.

"Sözlerimi geri alıyorum," dedim elini bırakırken. "Daha fazla zamanın olsa da bir şey fark etmezmiş, daha güzel olduğunu hayal bile edemiyorum. Yanında korkunç görünürdüm."

Göğsüme hafifçe vurdu. Kızarmış yanaklarıyla oturma odasını geçip mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

"Ciddiyim, çok güzel görünüyorsun," dedim yeri süpüren kıpkırmızı elbisesini incelerken. Derin yakası göğüs çatalını, sırtındaki V şekilli dekolteyse seksi omuzlarını gözler önüne seriyordu.

Her şeyiyle benim.

Buzdolabından bir şişe su aldı. "Teşekkür ederim. Sen de fena sayılmazsın. Gerçi yarım saatten daha fazla vaktin vardı." Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Seltzer mi içiyorsun?"

"Evet. Berbat bir şey."

"Biliyorum." Suyundan uzun bir yudum aldı. "Yarın James'e hepsini alıp götürmesini söylesek iyi olacak."

Şişeyi dolaba geri koydu. Arkasını döndüğünde gözlerimiz buluştu.

Aramızdaki mesafenin enerjiyle cızırdadığını duyar gibiydim. Ashley de aynısını hissetmiş olacak ki gülümsüyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu, ona karşı koymakta zorlandığımı hissetmişçesine.

"Önden buyur."

Aşağı inip havuzun yanından geçtik ve bir kapıdan çıktık. Bizi karşılayan kum çıplak ayaklarımızı ısıttı. Bizim için hazırlanmış masaya doğru ilerken Ashley elbisesinin eteklerini kaldırdı. Sahile birkaç masa daha kurulmuştu ama seslerini duyacağımız kadar yakınımızda değillerdi.

Ninova

Ashley'nin sandalyesini çekip oturmasına yardım ettim ve karşısına yerleştim.

Masaya siyah bir örtü serilmiş, tam ortasına yerleştirilmiş uzun saplı tek bir kırmızı gülle süslenmişti. Vazonun iki yanında da birer mum duruyordu.

"Çok, *çok* yakışıklı görünüyorsun," dedi usulca.

Masumiyetin ve seksiliğin akılalmaz karışımıyla karşımda oturuyordu. Yüz hatları narin ve zarifti. *Pürüzsüz bir ten. Küçük, ince bir burun. Yuvarlak elmacıkkemikleri.* Öte yandan vücudu kıvrımlı ve dolgundu.

Ona bakmak bile beni delirtiyordu.

O elbiseyi bir hediyeyi açar gibi üzerinden çıkaracaktım. Ağır ağır. Stratejik hamlelerle. Büyük bir dikkatle.

Batan güneş sahili kehribar rengine boyuyordu. Pek de uzak sayılmayan dalgalar usul usul kumları dövüyordu. Etrafımdaki saf huzur ve içimdeki fırtına birbirine ters düşüyordu.

"Yemeğimiz geliyor," dedi omzumun üzerinden arkama bakarak.

Yanımıza bir servis arabası yanaştı ve takım elbise giymiş iki adam önümüze birer bardak buzlu su bırakıp masayı çeşitli aperitifler, salatalar ve bir şişe şampanyayla donattı. Yemeklerimizin birazdan geleceğini söyleyip ayrıldılar.

Ashley uzanıp suyundan bir yudum aldı. Kırmızı ruju bardağın kenarında iz bıraktı. Kafamda rujunun daha sonra bulaşmasını istediğim yerlerin bir listesini yaparken ona bön bön bakmamaya çalıştım.

"Biliyor musun?" dedi bardağını geri bırakırken. "Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım."

"Becca'nın misafir odası rahat değil mi?"

Omuz silkti. "Onun evine çöreklenmeden önce de." Peçetesini kucağına serip çatalını aldı. "Gece olunca hep hayatımın

Ninova

yükü omuzlarıma çöküyormuş gibi hissediyorum. Sanki güneş, batarken bulmayı başardığım o bir nebze hafifliği de bir şekilde yanında götürüyormuş gibi."

Çatalın etrafına kapanan dudaklarını izledim. *Siktir.*

"Çünkü geceleri dikkatini dağıtacak daha az şey oluyor," dedim dikkatimi ağzından uzaklaştırmaya çalışarak. "Gündüzleri işle, sorunları çözmekle ya da yaşamakla meşgulsün. Gece olunca her şey sakinliyor ve görmezden geldiğin o düşüncelerle aranda hiçbir engel olmadan öylece yatıyorsun." Çatalımı bir parça avokadoya batırdım. "Uyumakta hep sorun yaşadın, değil mi?"

Ashley sözlerimi başıyla onayladı. "Yani, hep öyle değildi tabii. Sanırım ergenliğimde, babam yoldan çıktığında başladı. Yatağıma girer, eve gelip annemle kavga etmesini beklerken öylece uzanırdım. Midem kasılırdı."

Yüzü gerildiğinde kalbim onun için sızladı.

O günleri hatırlıyordum. Bir gece, bir sahil partisinde, herkes içip dans ederken Ashley'yle ateşin başında oturmuştuk ve bana her şeyi anlatmıştı.

Omzumda iki defa ağlamıştı, biri de oydu.

Kafa karışıklığıyla ona bağlandığımı *-ona çekildiğimi-* hissettiğim pek çok andan biriydi.

"Boşanmalarının ardından bütün gece uyanık kalıp annemin ağlayışlarını dinlemiştim. Sonrasında da ya annem için ya babamın bana söylediği aptalca şeyler için ya da... uzaylılar için endişelenmekten gözüme uyku girmezdi. Bilirsin, her zaman endişelenecek bir şey vardır."

"Eh, şu an endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Bu gece hiçbir şey seni rahatsız etmeyecek."

Bakışları yumuşadı. Çatalını tabağının kenarına bırakıp arkasına yaslandı.

"Sen de bir şeyler söyle," dedi.

Ninova

"Ne istersen."

"Geceleri seni huzursuz eden ne? Maddox Carmichael'ın uykularını ne kaçırır?"

Avokadomu bırakıp bir parça mangoyla oynamaya başladım. "Pek çok şey."

"Hâlâ kâbus görüyor musun?"

Sesindeki şefkat kalbimi sızlattı. *Bunu nasıl hatırlayabilir ki?*

Bana babasıyla yaşadıklarını anlattığı gece ona sık sık gördüğüm kâbustan bahsetmiştim. Bunu sırf kendini acısının ortasında yalnız hissetmesin diye yapmıştım. Kendi kontrolünde olmayan şeylere dair korkuları olan tek kişi kendisiymiş gibi hissetmesin diye.

"Bazen..." dedim.

"Banks hakkında mı?"

Çatalımı bırakıp derin bir nefes aldım. "Hâlâ aynı şeyi görüyorum. Neredeyse yirmi yıldır yakamı bırakmadı."

"Başka birine bahsettin mi?"

"Uzun zamandır kimseyle konuşmadım." *Artık kimse umursamıyor.*

Karşısında öylece otururken bundan bahsettiğimiz gün eski bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. "Çocukluğumuzu, havuzun ilk yapıldığı zamanları görüyorum. Kendimizi bir bok sanmıştık."

Kıpırdamadan oturmuş, beni izliyordu.

"Foxx hariç hepimiz dışarıda eğleniyorduk. Hava cehennem gibi sıcaktı." Derin bir nefes aldım. "Banks dışarı az önce çıkmıştı ve üzerinde can yeleği yoktu. Yüzme bilmiyordu."

O anı hatırlarken midem kasıldı.

O gün gökyüzünde asılı duran güneşi tenimde hissedebiliyordum. Havuzun klorlu kokusunu alıyor, suyun sesini duyabiliyordum.

"Kaydıraktaydım. Ne olduğunu anlamamıştım -hâlâ da anlamıyorum- tek bildiğim Banks'in havuzun derinliklerinde tek başına çırpındığıydı. *Suyun altında.*"

Ashley'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Tüylerim diken diken oldu.

"Telaşla aşağı kayarken onunla göz göze geldiğimi hatırlıyorum," dedim. "Gözleri kocaman olmuştu, *dehşet doluydu.* Suyun derinliklerine batarken bir şey yapmam için bana yalvarıyordu. Sanki... sanki ölecekmiş de kurtulması için tek şansı benmişim gibi bakmıştı."

Masanın üzerinden uzanıp elime dokundu.

"Ölmedi tabii," dedim başparmağımla elini okşayarak. "Kaydırağın sonu ondan pek uzakta değildi, suya düşer düşmez onu çıkardım. Abilerim onu kenara çıkarmama yardım etti, bir şeyi yoktu. Korkudan ödü kopmuştu ama iyiydi. Ama kollarımı ona dolayıp iyi olursa ona daima göz kulak olacağıma dair Tanrı'ya yemin ettiğimi hatırlıyorum." Utangaçça gülümsedim. "Kulağa saçma geldiğinin farkında-"

"Gelmiyor. Hiç saçma gelmiyor."

Kıkırdadım. "Hayır, *öyle.* Bunu kimseye söylememiştim. Yani, Tanrı'nın beni küçükken ettiğim bir yeminden sorumlu tuttuğunu düşünüyor muyum? Hayır. Ama o an... *O benim kardeşim.*"

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuzlarımı silktim. Ardından elimi onunkinden çektim.

"Maddox... çok korkmuş olmalısın." Nefesimi kesen bir anlayışla yüzümü inceliyordu. "Çılgın maskaralıkları olsun ya da olmasın Banks'e göz kulak olma *ihtiyacı* hissetmeni anlıyorum. Böyle travmatik bir şey yaşayıp -kazayla boğulan kaç çocuk var- sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edemezsin. İşler böyle yürümez."

"Tam da *öyle* yürüyor. Onu geride bırakıp önüne bakıyorsun. Altı çocuklu bir ailede her olay bir felaket muamelesi göre-

Ninova

mez, yoksa sürekli diken üstünde olursun. O yüzden de ayağa kalkar, üstüne başına çekidüzen verir, yoluna devam edersin."

Kendini zorlayarak yutkundu. Bana muazzam bir şefkatle bakıyordu. *Tanrım, o kadar güzel ki.*

Tabağımdaki avokadoyla oynamaya geri döndüm, eğlenceli bir geceyi gülünç bir itirafla kasavetlendirdiğim için kendime kızıyordum.

Ne bok yemeye bu konuyu açtım ki?

Güzel kafasının içindeki yanıtın dilinin ucuna kadar geldiğini görebilsem de bir şey söylemedi.

Neşemizi yerine getireceğini umarak kaşlarımı kaldırdım. "Çok eğlenceli bir balayı sohbeti oldu, ha? Özür dilerim."

"Dileme. Anlatmana sevindim. Bilmediğim yönlerini anlamama yardımcı oluyor." Gülümsedi. "Balayı da bunun için değil mi zaten? Amaç insanların birbirini tanıması değil mi?"

Ona göz kırptım. "Sanırım gelenekler bağlamında daha fiziksel bir tanışma olmalı ama evet."

"Sahilde, diğer insanların gözü önünde oturduğumuzu ve garsonların her an çıkıp gelebileceğini düşünürsek otelden kovulmamak için mesafemizi korumak en iyisi. Ayrıca," dedi dudaklarını birbirine bastırarak, "şansını kaybettin."

"Şansımı mı? Tek bir tane mi vardı?"

Omuzlarını silkti. "Bakacağız."

Kıkırdadım. "Peki. Sıra sende. Bana kendin hakkında bilmediğim bir şey söyle. Bayan Ashley Carmichael'ı anlamama yardımcı olacak bir şey."

Konuşurken midemin kasılmasını bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. *Çok garip.*

Suyundan bir yudum aldı. "Pekâlâ, mutlu olmaktan ödüm koptuğu için kendime mutlu olma izni vermediğimden endişeleniyorum."

"Ne? *Mutlu olmaktan mutlu olamayacak kadar korkuyorsun.* Doğru mu anladım?"

"Evet."

"Açıklar mısın lütfen?"

Bardağını bırakıp arkasına yaslandı. "Küçüklüğümden beri hep bir aile kurmak istedim. Sürekli oyuncak bebeklerim, bebek evlerim olsun isterdim ve çocuklarıma koyacağım isimleri üçüncü sınıfta seçmeye başladım."

"Biliyorum. Oğlun olursa adını Anthony koymak istediğini ve göbek adım olduğu için herkesin benimle dalga geçtiğini hatırlıyorum."

Yanakları kızardı.

"Her neyse..."

"*Her neyse,*" dedi saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Hayalim hep bu oldu. Ama ne zaman mutlu bir ilişkim olsa her şey boka sardı. Ne zaman mutlu olsam bitiveriyor. Hiç şaşmıyor. Hançer sırtıma, kalbime ya da canım en çok neremden yanarsa oraya saplanıveriyor."

Göğsüm sıkıştı. "Bana kalırsa evren seni yanlış adamdan kurtarıyor." *Tıpkı Eton gibi. Tanrı'ya şükür.*

"Muhtemelen. Ama ondan öncekilerde de aynısı oldu. Babamda bile."

"Nasıl yani?"

"Tam onunla nasıl ilişki kuracağımı yeni yeni öğrenirken, sırtımı ona yaslamaya başlamışken, arkadaşlarımın birçoğu bundan mahrum olduğu hâlde bir babam olmasının değerini anlamaya başlamışken *her şeyi mahvetti.* Çekip gitti ve yıllarca benimle konuşmadı. Sanki ailemizi yerle bir etmek için benim o noktaya gelmemi bekliyormuş gibiydi, buna daha önce kalkışsaydı bu kadar harap olmazdım. Annem için de her şey daha kolay olurdu."

Böyle bir babam olduğunu düşünemiyordum. Dahası, Ashley'yi incitmeyi hayal bile edemiyordum.

Ninova

İç geçirip masa örtüsünün ucuyla oynamaya başladı. "Açtığı yaralardan bazılarını sarmaya *çalışmak* bile çok zamanımı aldı. Sonra tam da hepsi kabuk bağlamaya başlamışken –ilişkimize dair bir umut belirmişken– öldü. Öldü ve birlikte iyi bir şeyler inşa etme ihtimallerimizi de beraberinde götürdü." Hüzünle gülümsedi. "Seçme şansı olsaydı bunu onun seçtiğini düşünürdüm. Tutarlılığı severdi."

Gözlerindeki acı gücüne karışıyordu. Bu konuyu bana bu kadar savunmasız ve açık sözlülükle anlatması içimde onu kucağıma alıp sıkıca sarılma, her şeyi daha iyi hâle getirme isteği doğuruyordu.

Mum alevlerinin dans ettiği masaya doğru eğildim. "Önemli olan babanın kim olduğu değil. Onu at gitsin. Önemli olan *seni kim yaptığı*." Gözlerimin içine bakana kadar duraksadım. "Ve son derece harika bir kadın olup çıktığını söylemeden edemeyeceğim."

Kenetlenen bakışlarımız bir kucaklaşma gibiydi. İçimi sıcaklık, huzur ve her şeyin doğru olduğu hissiyle dolduruyordu. Sadece bu an bile onunla buraya gelme, felaketle sonuçlanabilecek bu adımı atma riskine değerdi.

Servis arabası geri döndü. Sularımız tazelendi ve tabaklarımız alındı. Garsonlar işlerini hallederken Ashley'yle sessizce oturup birbirimize kaçamak tebessümlerle baktık.

"Elde kesilmiş béarnaise soslu fileto, otlu tereyağlı çıtır patates, sarımsak kremalı ve parmesanlı cremini mantarı ve lahana." Başlangıç tabaklarımız önümüze bırakıldı. "Başka bir arzunuz var mıydı?"

"Hayır, teşekkür ederiz," dedim ve garsonlar yanımızdan uzaklaştı.

Güneş ufuk çizgisinin altında kaybolmaya başlamıştı. Ashley'yle gökyüzüne bakıp yavaş yavaş solan renk cümbüşünü izledik. Adadaki ilk günümüz için harika bir sondu.

"İnsanların balayı için neden buraya geldiğini anlıyorum," dedi gülümseyerek.

"İnadına yapmış olsan da seçiminden memnun musun?"

"Evet. Kendi bildiğimi okuyup istediğimi yaptığım için mutluyum, özellikle de..." İnledi. "Eton Kaliforniya'ya gitmek istemişti." Gözlerini devirdi. "Artık kız arkadaşlarından birinin orada yaşadığını ve tatilde çifte mesai yapmak istediği için oraya gitmek istediğini biliyorum."

"*Ne?*"

Dalga mı geçiyor? Ashley'yi gerçekten... aldattı mı?

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Piç kurusu, sandığımdan daha da aptalmış.

"Evet, o zamanlar hiçbir şeyden haberim yoktu tabii," dedi.

Ama eninde sonunda öğrendin. Şu piç kurusuna bak sen.

"Buraya gelmeyi ısrarla reddetmesi ve ancak tatilin parasını ben ödeyince fikrini değiştirmesi garipti," dedi.

Elimi önümde kaldırdım. "Bir dakika. Bu tatilin parasını *sen* mi ödedin?"

Beni başıyla onayladı.

"O şerefsiz eski nişanlın seni aldattığı yetmiyormuş gibi bir de balayının masraflarını sana mı ödetti?" Sesim yükseldi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"*Ash...*"

Başımı iki yana salladım. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Hiçbir şey. Daha doğrusu faydası olacak hiçbir şey.

"Böyle bir muameleyi hak etmediğinin farkındasın, değil mi?"

Bakışları benimkileri bulana kadar başımı ağır ağır kaldırdı.

Gözlerindeki ifade kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Bunu duymaya ihtiyacı var. Ne kadar harika olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı... ve kimsenin ona bunu söylediğini sanmıyordum.

Masadaki mumlar titreşince gölgeler güzel, solgun teninde dans etti.

"Bak, o herifin derdi neydi bilmiyorum." Sandalyemde kıpırdandım. "Ama benim olsaydın başkalarına bakma fikri aklımın ucundan bile geçmezdi."

Dudakları aralandı.

"Benim olmamana rağmen yanımda sen varken başka kadınlara bakmıyorum." Midem kasıldı ama rahatsızlığımı görmezden geldim. "Güzelsin ama sadece bundan ibaret değilsin. Dört dörtlük bir kadınsın. Zekisin. Güçlüsün. Kendi işinin patronusun. Karşısındaki insan bunca şeyi göremiyor, ona zaman ayırmandan gurur duymuyorsa kendi aptallığına yansın çünkü senden daha iyisini bulması imkânsız."

"Gerçekten mi?"

Gerçekten mi derken? Bunu nasıl göremezsin?

Bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Sözcükler sanki konuşmadan önce nasıl düşünüleceğini unutmuşum gibi dudaklarımdan dökülüveriyordu ama söylediğim hiçbir şeye pişman değildim. Durup düşündükçe ne kadar haklı olduğumu fark ediyordum.

Çünkü hepsi doğru.

"Gerçekten," dedim.

"Maddox..."

"Efendim?"

Sırıttı. "Uçaktan ineli çok oldu ve ben kararımdan hâlâ eminim."

Kaşımı kaldırdım.

Yavaş yavaş kendine geliyordu.

Çenesini kaldırdı. Omuzlarını geriye itti. Aletimin etrafında olmasını istediğim o lanet dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bunun aramızdaki her şeyi değiştireceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Aksini ne kadar söylersek söyleyelim ilişkimiz eskisi gibi olmayacak."

"Biliyorum."

"Yine de yapmak istiyor musun?"

Altdudağını dişlerken gözbebekleri genişledi. Elbisesinin yakası aşağı sarkıp dolgun memelerinin bir kısmını daha ortaya çıkarınca oracıkta boşalacağımı sandım.

En son ne zaman seks yaptığımı bile hatırlayamıyordum. İş, aile ve hayat koşuşturmasından başka hiçbir şeye vaktim kalmıyordu. Hiç uzun soluklu bir ilişkim olmadığından Ashley benim bir tür zampara olduğumu sanıyordu ve ben de böyle düşünmesine izin vermiştim. Daha önce bunu hiç umursamamıştım ama işin aslı hiç de öyle değildi.

Uzun zamandır hiçbir kadına dokunmamıştım ve karşımda oturan güzeller güzeli kadın her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Masanın altına uzanıp pantolonumdaki kabarıklığı düzeltim. Ona bir şey çaktırmamak umurumda değildi.

Göğsü hızla inip kalkmaya başlayarak benimkinin temposuna ayak uydurdu.

"Evet, Mad," dedi, sesi boğuk çıkıyordu. "Yine de istiyorum. Yine de beni becermeni istiyorum."

Sandalyemi geriye ittim. "Karnım doydu, değil mi?"

Kıkırdadı.

Ayağa kalktım. "Düzelteyim: *Karnın doydu.*"

"Patronluk taslıyoruz demek." Gözleri ay ışığının altında parıldadı. "Bunu sevebilirim."

"*Seveceksin de.* Hiç şüphem yok." Elimle kalkmasını işaret ettim. "*Ayağa.*"

Elbisesinin eteklerini toplayıp yerinden kalktı. Vücudunu saran kumaş kalçasının kıvrımını ve belinin oyuntusunu ortaya çıkarıyordu.

Ninova

"Ee." dedi hiç acelesi yokmuş gibi. "Bana ilk önce ne yapacaksın?"

Benimle dalga mı geçiyor?

"Nereme dokunacaksın?" diye sordu. Kesin dalga geçiyordu. "Bunun hayalini o kadar uzun zamandır kuruyorum ki Hayali Maddox'un yaptıklarını öğrenmek istersen seve seve anlatırım."

Eteklerini daha iyi kavramak için duraksadı.

"Elbiseyi siktir et," dedim üstüne başına çekidüzen vermesini beklerken.

"Üzerine basarsam yırtılır."

"O zaman sana bir tane daha alırım."

"Bu renkten başka yoktu."

"*Tanrı aşkına.*" Onu peşimden sürüklemek için elini tuttum. "Gidelim artık."

"Etrafımızda insanlar yokken bana dokunmayacağını sanıyordum?" Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi güldü. "Kendine hiç hâkim olamıyorsun."

Her bir zerrem aksini yapmamı söylese de aniden durdum. Arkamı dönüp yüzümü onunkiyle aramda sadece birkaç santim kalan kadar Ashley'ye doğru eğdim.

Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. Bedeni yakınlığımız karşısında titriyordu. Vücudumdaki her bir hücre onu kollarıma alıp becermem için çığlık atıyordu.

Hemen. Burada.

Fakat kendimi tutup sırıttım. "Beş saattir bu adada olmamıza rağmen yüzümü hâlâ bacaklarının arasına gömmemiş olmam, kendime sandığımdan çok daha fazla hâkim olabildiğimi gösteriyor."

Nefesi kesildi.

"Yani burada dikilip bu konuyu uzun uzun tartışmamızı istiyorsan bana uyar ama..."

"Kapa çeneni." Bu kez elimi tutup *beni* peşinden odaya sürükleyen *o* oldu.

Beni öldüreceksin, Ashley ama hiç değilse mutlu bir adam olarak gideceğim.

Ninova

On Dört

ASHLEY

"Şimdiden uyarıyorum," dedim süitimize uzanan merdiveni çıkarken. Maddox elimi sıkıca tutmuş, beni sürüklercesine kapıya doğru götürüyordu. "İçeri girdiğimizde başka bir numaraya... *Ah!*"

İçeri adım atmamla –kapıyı bile kapatmadan– arkasına döndü. Gözleri alev alev yanıyor gibiydi, yeşil tonları normalde baskın olan sarıyı gölgede bırakıyordu. Ardında fazlasıyla aşina olduğum bir cinsel ihtiyaç, bir arzu gizliydi.

Bana doğru yürümeye başlayınca birkaç adım geriledim.

Bütün bedenim işlevini yitirmişken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarak canla başka görevini yerine getirmeye çalışıyordu.

Sırtım cam kapılara yaslandı ama bu bile Maddox'u yolundan döndürmedi. Beni güçlü göğsüyle camın arasına sıkıştırdı. Pantolonunun fermuarını zorlayan aletinin sertliğini karnımda hissedebiliyordum.

Başımı kaldırıp ona baktım, nefes nefese kalmıştım. "Bu iyi bir başlangıç."

Başını iki yana salladı. "Bu kadar kolay etkilenen biri olduğunu düşünmemiştim."

"Etkilendiğimi kim söyledi?"

"Hodri meydan o hâlde."

Dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Nedense bunu yapmasını beklemiyordum. Nefesim kesildi.

Ağzımı ustalıkla keşfe çıkarken altında sıkışıp kalmıştım, hareket edemiyordum. Dişlerini geçirmeden önce dilini dudağımın üzerinde gezdirdi, benimle alay ediyor gibiydi.

Ninova

Tam dudaklarımdan bir inilti dökülürken dudaklarını tekrar benimkilere bastırdı.

Eli vücudumda dolaşıyor, kalçalarımı sıkıyor, karnımda gezinip memelerimi avuçluyordu. Parmakları omuzlarımdan boynuma kayınca bütün bedenimden bir ürperti geçti.

Bana olabildiğince dokunmak zorundaymış gibiydi. Hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi.

Benimse tek yapabildiğim öylece durup öpücüğüne karşılık vermeye çalışmaktı.

Saçlarıma geçirdiği elleriyle sanki geri çekilmeye cüret edecekmişim gibi başımı yerinde tutuyordu. Çeneme birbiri ardına öpücükler kondurdu. Başımı kaldırıp boynuma erişmesine müsaade ettim.

Dili boğazımdan köprücükkemiğime doğru ilerlerken dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Omuzumu hafifçe ısırdı, sonra da aynı noktaya bir öpücük kondurdu.

Titrek bir nefes alıp gözlerimi yumdum.

"Hâlâ etkilenmiş değilim." Sesim pürüzlü çıkmıştı, düzensiz nefeslerim her sözcüğün arasında duraksamama neden oluyordu.

Boğazıma doğru kıkırdadı ve vücuduma yayılan titreşimler bacaklarımın arasındaki arzuyu daha da körükledi.

Ellerini başımın iki yanına koyup geri çekildi. Islak, *şişmiş* dudakları ve kızarmış yanaklarıyla bana baktı.

"Kusura bakma," dedi ve ellerini camdan çekti. "Çünkü ben çok ama *çok fena* etkilendim."

Elbisemin eteklerini kavrayıp belimde topladı. "Tut şunu."

Bu bir rica değildi.

Gergince yutkunup kumaşı kavradım. Dudaklarıma bir öpücük kondururken elini bacaklarımın arasına kaydırdı.

Parmaklarını kadınlığımda hissetmemle ağzına inledim.

Siktir.

Elimi saçlarının arasına geçirdim ve külotumu yana çekince bir kez daha inledim. Parmaklarını içime kaydırdı.

Bu kez ağzıma inleyen o oldu.

Dudaklarına karşı gülümsedim ve dudağımı ısırıp çekiştirince ciyakladım. Bıraktığında canım hafifçe yansa da umursamadım.

Bir adım geri çekildi. "Cama yaslan."

Omuzlarımı kapıya yasladım. Tenime sürtünen camdan gıcırtılar yükseldi.

Maddox bacaklarımı kavradı ve önümde diz çöktü.

Tanrım.

Çömeldiği yerden gözlerini benimkilere kenetledi. Parmak uçlarını ağır ağır baldırlarımdan bacağımın üst kısımlarına çıkarırken nefes nefese kaldım.

Parmaklarını iç çamaşırımın kumaşının üzerinde hafif hafif döndürünce ürperdim. Külotumu aşağı çekip bir kenara atarken transparan kumaş tenime sürtündü.

"İtiraf etmem gerek," dedi bacaklarımı iyi yana ayırdığı sırada. "Bu gece çok güzel görünüyordun. Ama bu?"

Geri çekilip topuklarının üzerine oturdu ve bakışları hâlâ kum içindeki ayaklarımdan bacaklarıma, ardından da bütün çıplaklığıyla önünde duran kadınlığıma doğru gezindi. Az önceki dokunuşları nedeniyle kaymış göğüs dekoltemi incelerken dudağını dişleyince ürperdim.

Boğuk bir sesle, "Bu şimdiye kadarki en sevdiğim hâlin," dedi.

Sırıttım. "Düşündüğüm şeyi yapacaksan o da benim en sevdiğim hâlin olacak."

Gözleri karardı.

Öne eğilip kalçamı kavradığında nefesimi tuttum. Hareketlerinde nezaket namına hiçbir şey yoktu. ***Bana hükmediyor.***

Yakınıma girdikçe beni kendisine doğru eğdi ve bacaklarıma öpücükler kondurdu.

Beklenti dayanılmaz bir hâl alınca başımı cama dayadım, gözlerim kapandı.

Bana doğru kayıp bacaklarımın arkasını kavradı. Uyluğumun iç kısmına bir öpücük daha kondururken bu kez başparmağını *orama* yasladı.

Klitorisime.

Hafif ama beni çıldırtmaya yetecek teması karşısında titredim. Dudaklarımdan bir inilti dökülürken bacaklarımı biraz daha açarak ona istediği her şeyi sundum.

Parmağını bir hızlanıp bir yavaşlayarak sürtüyor, *beni çılgına çeviriyordu.*

"Hâlâ seni etkileyemedim mi?" diye sordu, etkilendiğimi adı gibi bilmesine rağmen.

"Az kaldı," diye sızlandım.

Kıkırdadı. "Bir de bunu deneyelim o zaman. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Se– *Ah! Siktir!*"

Dilini küçük çıkıntının üzerinde hissettiğim anda zevk dalgaları bedenimi ele geçirdi.

"*Mad,*" dedim. Sesim haykırma ile inilti arasında bir yerdeydi. Başımı kaldırınca beni izlediğini gördüm.

Klitorisimin her tarafını yalarken sırıttı. *Hafif.* Sert. *Pürüzlü.* Darbeleri o kadar nazikti ki zonklama hissinin gölgesinde kalıyordu.

Bir parmağını ıslak yarığımda gezdirip içime, en derinlerime soktu.

Kendimi yüzüne bastırdım. "İşte böyle," dedim güçlükle nefes alırken.

Önce ikinci, ardından da üçüncü parmağını da içime kaydırırken dilini klitorisime yasladı.

Arkamdaki cam olmasaydı yere kıç üstü yığılmış olurdum. Bacaklarım işe yaramaz hâldeydi.

Diliyle bedenimi bir enstrümanmış gibi çalarken başına uzanıp parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. *Fantezilerimden daha iyi. Çok daha iyi.*

Yüzünü kendime, *içime* doğru çektim, yaptığı bu şeyi hiç bırakmasın istiyordum. Aklımı başımdan almıştı.

"Maddox," dedim. Adını söylemek bile dünyanın en zor şeyi gibiydi. "Mad..."

Bacaklarımın arasından bana baktı. Sırıttığını gözlerinden anlayabiliyordum.

Karşımdaki manzara nefesimi kesti. *Maddox Carmichael önümde diz çökmüş, ağzını bacaklarımın arasına gömmüştü.*

Elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı kaydırdım. Önce bir mememi, ardından da diğerini kumaşın ardından çıkarırken bakışları benimkilerden bir an bile ayrılmadı. Sertleşmiş meme uçlarım sızlıyor, onlar da bu ilgiden paylarına düşeni almak istiyorlardı.

Maddox temposunu yavaşlattı, klitorisimi daha uzun, daha stratejik darbelerle yalıyordu. Bir elimle meme ucumu sıkarken diğer elimi saçlarının arasından geçirdim. Belime toplanmış elbisem arkamdan sarkıyordu.

Tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. "Boşalt beni, Mad."

Gözleri kararda ve gırtlağının derinliklerinden gelen bir ses sırılsıklam olmuş tenime çarptı.

Beni zirveye ulaştırması uzun sürmedi. Meme ucumu parmaklarımın arasında yuvarlayıp dudağımı ısırdım.

Parmaklarını derinlerime itip kıvırarak çıkarırken bir yandan da klitorisime diliyle darbeler indirmeye başladı. Daha fazla dayanamayacaktım.

Başım sertçe cama çarptı. İki elimi de Maddox'un saçlarına geçirdim ve haykırırken yüzünü kendime bastırdım.

Ninova

Süit orgazmımla inledi. Sesim, iniltilerim –Maddox'a durmaması için yalvarışlarım– dört bir yanda yankılandı.

Hayatımın en yoğun orgazmı bedenimi ele geçirirken bir çığlık koyuverdim, sanki içimde bir el bombası patlamış da beni ikiye ayırmış gibi hissediyordum.

"*Maddox,*" diye inledim dişlerimi sıkarak. Vücudum yüzünün etrafında titriyordu. Kasılmalara engel olamıyordum. "*Siktir, bu...*"

Sözcükler sanki kasislere takılıyormuşum gibi parça parça dökülüyordu dudaklarımdan.

Bedenimi saran zevkin son damlasını da yalayıp yuttuktan sonra nihayet geri çekildi.

Elbisem sanki onun da takati kalmamış gibi yere düştü.

Bitkin ve güçsüzdüm, ayakta bile zor duruyordum. Başımı kaldırıp açılmış bacaklarımı kapamak için bile muazzam bir çaba harcamam gerekti. Maddox bunu tahmin etmiş olacak ki ayağa kalkarken kolunu belime doladı.

Artık yüz yüzeydik, suratı zevk sularımdan sırılsıklam olmuştu. Gözleri parlıyor, memnuniyetle dolup taşıyordu.

"Enfes bir gösteriydi, minik kuşum."

Sözleri bir nebze olsun kendime gelmeme yetmişti.

Güldüm.

Başını eğip önce bir meme uçumu, sonra diğerini emdi. "Ne kadar harika olduğunun farkında mısın? Tepeden tırnağa bir harikalar diyarı gibisin."

"O hâlde gel de iyiliğinin karşılığını ödeyeyim, harika çocuk."

On Beş

ASHLEY

Mutfağa girerken memelerimi elbisenin içine geri soktum. "Otur." Lavabonun yanındaki tezgâhı işaret ettim.

Maddox yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyle mermerin üzerine yerleşti.

"Bir dakika." *Ne yapıyorum ben?* "Sakın kıpırdama."

Kaşını kaldırdı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

İçim ürperdi. *Az önceki orgazmın bir tekrarına hayır demem.*

Giderek genişleyen kibirli gülümsemesine bakılırsa kafamdan geçenleri okumuş olmalıydı.

"Evet, var aslında. Önümüzdeki birkaç gün boyunca hepsini yapmanı bekliyorum. Ama şu anda ilgilenmemiz gereken başka meseleler var."

Pantolonun üzerinden aletini avuçladı. "Umarım bunu kastediyorsundur."

Önüne geçip gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Eteklerinden başlayıp göğsüne doğru ilerledim.

Dudaklarım bir sırıtışla kıvrıldı.

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Neden gülüyorsun?"

"Daha önce hiçbir erkeği soymamıştım. Hep gerileceğimi düşünmüştüm ama hiç de öyle olmadı."

Alaycı bir gülüşle karşılık verdi. "İyi bari. Yüzüm hâlâ zevk sularından sırılsıklam."

Yanaklarım kızardı. "Çıkar şunu."

"Hayhay."

Gömleğini çıkarıp yere fırlattı. *Tanrım, ne manzara ama.*

Ninova

"Biliyor musun," dedim elini tutup gecenin başında bana yaptığı gibi etrafında döndürerek. "Sadece bunlarla bile birini yatağa atabilirsin."

Güldü. "Neden bahsediyorsun?"

Kemerini açıp pantolonunun düğmesini çözdüm ve fermuarını indirirken parmak eklemlerimin aletine sürtündüğünden emin oldum.

"Karın kasların harika ama orası malum zaten. *Çok* etkilendim diyemem."

"Sağ ol ya. Onlar için kıçımı yırttım."

"Dediğim gibi, gayet güzeller. Ben bilimsel olarak konuşuyorum, kadınlar daha az karın yağı olan erkekleri çekici bulmaya daha yatkındır çünkü fazla yağ düşük testosteron demektir." Omuzlarımı silkip pantolonunu çıkardım. "Bilim sana fazladan puan kazandırmaz."

Yüzünü astı.

"Ama karnından kasıklarına uzanan şu tüylerden puanı kaptın." Yüzümü buruşturdum. "Gerçi bazıları bundan nefret ediyor."

"*Sahalara dönmek* gibi mi? Ben de o kelimelerden nefret ediyorum."

Sırıttım. "Omuzların para eder." Parmağımı yüzünün yanından kalın boynuna, ardından da geniş kaslarının üzerinden kollarına indirdim. "Güçlü kaslar beni kucağına alıp bana istediğini yapabileceğin anlamına gelir."

"Niyetim bu."

"Kollarındaki oyuklar çok hoş ama asıl şu ön kolların?" Bileğini tutarak kolunu kaldırdım. "Beni fena ıslatıyor."

"Demek öyle. Bunu aklımın bir köşesine yazıyorum."

Sanki her şeyine ıslanmıyormuşum gibi. "Sırtın da son derece büyüleyici."

"Beni sadece vücudum için mi seviyorsun?"

Onun benim iç çamaşırıma yaptığının aksine baksırını büyük uğraşlar sonucu çıkarmayı başardım. "Hayır, artık dilin için de seviyorum."

Bir de şu var tabii. Siktir.

Aleti dimdikti. Gövdesi kalın ve şişkin, başıysa pürüzsüzdü.

Sadece ona bakarken bile kadınlığımın kasıldığını hissedebiliyordum.

"Otur," dedim tekrar tezgâha vurarak.

Gözlerini kısıp aletini kavradı. İsteğimi yerine getirmeden önce gövdesini birkaç kez sıvazladı.

Etraftan bir bez bulup ılık suyla ıslattım. Maddox'un yanına dönerken bacaklarımın orgazmımdan yapış yapış olduğunu fark ettim.

"Gel buraya," dedim.

Maddox öne doğru eğildi. Başını sabit tutmak için ensesini kavradım ve bezle yüzünü silmeye başladım.

Onu temizlerken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Az önce bedenimi yakıp kavuran ateşli an, üzerine çok fazla kafa yorarsam beni pelteye çevirecek bir tatlılıkla dengelenmişti.

Bezi fırlatıp attım. Lavabonun içine düştü.

"Şu işe bak. Sahalara dönme fırsatı ayağıma geldi," dedim ona göz kırparak.

Dizlerinin arasına girdim. Parmaklarımı aletinde bir yukarı bir aşağı gezdirirken onu öpmek için öne eğildim. Hiç vakit kaybetmeden yüzümü ellerinin arasına alıp dilini ağzıma daldırdı.

Parmak eklemlerimi aleti boyunca gezdirdikten sonra avucumu etrafına sarıp sıvazladım.

Ağzıma inleyip kendini elime doğru ittirdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum dudaklarına doğru.

Cevabını beni daha sert öperek verdi.

Boştaki elimi hayalarına götürüp okşadım ve hırlayana kadar sıktım.

Ninova

"Çok sertsin," diye fısıldadım. O esnada Maddox ardında öpücükler bırakarak kulağıma doğru ilerlemekle meşguldü. "Üzerine oturmak istiyorum."

"Hiç çekinme," dedi ve dudaklarımızı yeniden buluşturdu.

Aletinin başını okşadığımda başparmağıma bir damla zevk suyu bulaştı. Maddox'un itirazlarına rağmen geri çekildim ve bedenime yaydığı saf sıcaklıkla ürperdim.

Ellerini tezgâha yaslayıp sanki ne yapacağımı kestiremiyormuş gibi beni dikkatle izlemeye koyuldu.

Dilimi aletinin başında gezdirdim. Çenesi kasıldı.

"Şimdiden benim için boşalmak istiyorsun," dedim parlayan başka bir zevk suyu damlasına bakarken. "Şuna bak."

Dilimi bir kez daha aletinin ucunda gezdirirken gözlerimi onunkilere kenetledim. Dişlerinin arasından tısladı.

Ucuna bir öpücük kondurup başını tamamen ağzıma aldım.

"*Siktir.*" Titrek bir nefes aldı. "Kahretsin."

Bana -yaptığım şeye- verdiği tepkileri görmek kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissettiriyordu. Maddox'tan böyle bir tepki koparabiliyorsam... *Vay be.*

Dilimi sertliğinde yukarı aşağı gezdirdim ve alt kısmını da ihmal etmediğimden emin oldum. Yeniden başına döndüğümde kasıldı, kendini ağzıma doğru kaldırdı.

Dudaklarımı etrafına sarıp aletini bir şeker gibi ağzımda yuvarladım. Dudaklarından bir inilti döküldüğünde bacaklarım başka bir zevk suyu dalgasıyla ıslandı.

Gerçi çekilip sertliğinin ucuna üflerken bakışlarımı onunkilerle buluşturdum. "Ağzıma boşalmak istiyor musun, Mad?"

Ona cevap verme fırsatı tanımadım. Bir elimi aletinin etrafına sarıp diğeriyle hayalarını kavradım ve onu elimden geldiğince ağzıma aldım. Boylu boyunca hareket ederken dilimi sertliğinin etrafında döndürdüm.

"İstediğin buysa seve seve," diye inledi.

Siktir. Zevk dolu hırıltıları şimdiye dek duyduğum en seksi şeydi. Vücudum ısındı, yeniden ilgi görmek için yalvaran bacaklarımın arası nabız gibi atmaya başlamıştı.

Doğrulup elbisemin üst kısmını aşağı çekti ve iki eliyle memelerimi avuçladı. Tıpkı benim hayalarına yaptığım gibi o da memelerimi hafifçe sıkıyordu.

Aletini yalayıp sıkarak, dilimle başına hafif darbeler vurarak onu çıldırtmaya devam ettim. Hoşuna gittiğini anladığım bir ritim tutturduğumda iyice şiştiğini hissetmem uzun sürmedi.

Ağzım sulandı. Salyalarım kasıklarında toplanmıştı. Tam dilime hafif bir tuz tadı gelmişti ki başımı tutup beni hareketsiz bıraktı. Aleti hâlâ ağzımdaydı.

"Sakın. Kıpırdama." Bu bir emirdi. "Sakın hareket etme."

Elimde değildi. Dilimi üzerinde gezdirdim.

"Ash..."

Boğazındaki âdemelmasının kıpırdamasını izledim. Gözlerini sıkıca yummuştu. En sonunda beni üzerinden itti.

"Mm..." dedim, elimin tersiyle ağzımı silerken.

Tezgâhtan indi. "Neredeyse dayanamayacaktım."

"Amaç da bu değil miydi zaten?"

Kıkırdadı. İçeride yankılanan ses libidomu körükledi. Elimi tutup beni evin içinde sürüklemeye başladı.

"Bunca yıl bekledikten sonra ilk önce içinde boşalmayacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Ah.

Basamakları ikişer ikişer tırmandık. Memelerimin yarısı elbisemin içinde yarısı dışarıdaydı. Saçlarım tükürükten yüzümün kenarlarına yapışmıştı ve kasıklarım o kadar ıslaktı ki bacağımdan aşağı süzüldüklerini hissedebiliyordum.

"Farkındasın, değil mi? Beni aşağıda da becerebilirdin," dedim. Zaman kaybı sinirimi bozuyordu.

Yatak odasına girdiğimizde doğruca banyoya yöneldi. Gözlerimi devirip onu takip ettim.

"Prezervatif." Dolabı karıştırmaya koyuldu.

Yeniden yatak odasına döndüğünde paketi açmış, çoktan aletine geçirmeye başlamıştı.

Bana bir bakış attı ve çoktan soyunduğumu gördü.

"Tanrı aşkına, kadın."

"Ne?"

"Uzan. Hemen."

Ben yere otururken ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Aramızdaki boşluk aciliyet hissiyle dolup taşıyordu. Sırtüstü uzandığımda Maddox dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarımı yukarı kaldırıp iki yana açarak bir V şekli oluşturdu.

Onu o kadar çok istiyordum ki neredeyse yalvaracaktım.

Göz göze geldik. Sırıttık.

"Elini çabuk tutar mısın lütfen?" dedim.

Maddox'un gülümsemesini ne kadar sevsem de şu an aletine daha çok ihtiyacım vardı.

Kadınlığım bütün çıplaklığıyla karşısında duruyordu. Aletini ıslaklığıma yaslayıp sert bir hamleyle içime girdi.

"*Siktir,*" diye tısladım. *Çok büyük.*

"Tanrım, Ash." Kalçalarını kaldırıp tekrar itti. "Bu kadar harika olacağını bilseydim hiç oyalanmadan bu kısma gelirdim."

"Şüphen –*kahretsin!*– mi vardı?"

Kıkırdadı.

"Bu kadar derine ulaşacağını bilseydim," dedim acıdan yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarak, "ben de oyalanmazdım."

İçime girip çıkmaya devam ederken bakışlarını bana dikti. "Dilimden memnun kalmadın mı?"

"Öyle bir şey demedim. Lafı ağzıma tıkma." Sırıttım. "Aletini tık. *Kahretsin.*"

Aletini bir kez daha içime itti. Her seferinde öncekinden daha sert hamlelerle beni tekrar zirveye yaklaştırıyordu.

Neredeyse gelmek üzereyim.

Terden sırılsıklam olmuş sırtım sert darbeleriyle zeminde kaysa da Maddox bana mısın demedi. Başım banyo dolaplarının altına dayanana kadar ardı arkası kesilmeyen enfes bir ritimle içime girip çıkmaya devam etti. Birbirine çarpan tenlerimizin sesi içeriyi dolduruyordu. Fakat birden duracak gibi oldu.

"Sakın," dedim dişlerimi sıkarak. "Devam et."

Bana aldırmadan temposunu yavaşlattı.

"Boşalmak üzereyim," dedim neredeyse öfkeli bir sesle. "*Boşalana kadar becer beni.*"

Son sözlerim bir şekilde onu ikna etmeyi başardı.

Acımasızca içime girip çıkmaya devam etti. Kalın aletinin etrafında kasılıp boşalırken sırtım yerden havalandı.

Maddox da orgazmın esiri olurken beni sertçe kendine çekti. Aletini en derinlerime itip zevke teslim oldu.

Gözlerimi açmakta zorlansam da bunu kaçırmaya hiç niyetim yoktu.

Başını tavana kaldırmış, gözlerini sıkıca yummuştu. Bir rüyadan fırlamış gibi görünüyordu. İnlerken boynu geriliyordu.

Ne manzara ama.

Geri çekilip kendini tekrar itti, bu sefer daha yavaştı. Orgazmının son anlarına gelirken omuzları sarsıldı.

Gözlerini yeniden açınca bakışları doğruca benimkilere kenetlendi.

Sırıttım. "Etkilendim."

Kıkırdadı ve öne eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Neredeyse... *saygı dolu* bir öpücük. *İşte bu yeni.*

"Çok güzelsin," diye fısıldadı kulağıma. "Ateşli ve bir o kadar da güzel."

Ninova

Kendimden geçmiş gibiydim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Beni öyle bir becermişti ki dilimi yutmuştum.

Gülümseyip yavaşça içimden çıktı.

"İyi misin? Başın acıyor mu?" diye sordu.

Ah. Elimi başıma götürüp ahşap dolaba çarpan yerde gezdirdim. "Biraz sızlıyor sanırım."

Ayağa kalktı, sonra da kalkmama yardım etti. Ardından hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Arkasını dönüp gitmek yerine beni göğsüne çekip sıkıca sarıldı.

Kalbi yanağımda atıyordu. Ben de kollarımı ona doladım ama başka herhangi bir harekette bulunmadım.

Başımın üzerine bir öpücük kondurana kadar birbirimize sarılmış vaziyette öylece durduk. Az önce dokunduğum yeri kontrol etti ve kafatasımda bir göçük olmadığına emin olduktan sonra okyanusa bakan dev küvete doğru ilerledi.

"Önce banyo, sonra da doğruca yatak," dedi musluğu açarken.

"Sen de bana katılacaksan kabul."

Omuzunun üzerinden bana bir bakış attı. Yüzünde şimdiye dek gördüğüm en utangaç gülümseme vardı. "Peki."

Az önce aramızda ne olduğundan emin değildim ama her neyse, hoşuma gitmişti.

On Altı

MADDOX

"İçecek bir şeyler alacağım. Sen de ister misin?" diye sordum.

Ashley üzerinde benim tişörtümle yatağa uzanmıştı, ne giymek isteyeceğini bilemediğimden ona kendi giysilerimden birini vermiştim. Çıplak gezmesi daha çok işime gelirdi ama giyecek bir şeyler istemişti, ben de söylediğini yapmıştım.

Hâlâ başında sarılı duran havluya dokundu.

Yüzünde uykulu bir tebessüm vardı. Tatmin olmuş ve mutlu görünüyordu.

"İstemiyorum," dedi esneyerek.

"Peki. Hemen dönerim."

Başını onaylar gibi sallarken gözkapakları ağırlaşıyordu.

Basamakları inip mutfağa yöneldim, ayaklarım karoları dövüyordu.

Tezgâhın birkaç saat önce oturduğum yerinden geçtiğimde yüzümde bir sırıtış belirdi. Duraksayıp aletimi ağzına aldığı noktaya baktım.

Ashley Thompson aletimi ağzına aldı.

Bu manzarayı hayatım boyunca unutmayacağım. Şaşkınla güldüm. *Tadını da. Bütün gecemi bacaklarının arasında geçirebilirim.*

Vücudu tapılmak için yaratılmıştı ve ben de bu şerefe nail olmuş şanslı bir piçtim. Çok garipti ama kimsenin ona hak ettiği ilgiyi göstermediğinden şüpheleniyordum.

Ama ben göstereceğim. O şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz kadın ve bana izin verdiği sürece ona nasıl biri olduğunu göstereceğim.

Ninova

Elimi aletime götürüp kabarıklığı düzelttim. Neredeyse yine sertleşecekti.

Etrafıma bakınıp neden mutfağa geldiğimi hatırlamaya çalıştım. *Atıştıracak bir şeyler. Bir şeyler içip birkaç atıştırmalık bulmak için geldim.*

Her ihtimale karşı iki bardak hazırladıktan sonra yiyeceklere bir göz attım. Garip krakerler, tuzsuz patlamış mısır ve tahıl karışımından başka bir şey yoktu.

Ne biçim atıştırmalık bunlar?

Buzdolabını karıştırınca biraz çiğ pepperoni buldum. *Sanırım bununla idare edeceğiz.* Pepperoniyi ve krakerleri çıkarıp içeceklerin yanma koydum ve telefonumu bulmak için etrafı turladım. Sonunda yemek masasının üzerinde durduğunu gördüm. *Oraya nasıl geldi?*

Saatin sandığım kadar geç olmadığını görünce şaşırdım. E-postalarımı açıp şöyle bir göz gezdirdim. Ofis dışından gelen e-postalar Tati'ye yönlendiriliyordu, ona izne çıkacağımı söyleyip işlerle ilgilenmesini istediğimde sevinçten havalara uçmuştu. Gün içinde hallettiği işlerin listesini bana göndererek harika bir eleman olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı.

Her şeyin yolunda olduğunu görmek kafamı biraz daha rahatlatmıştı.

Yukarı dönmeden önce mesajlarıma da bir göz atmaya karar verdim... ve bir kahkaha patlattım.

Moss: Bugün evime senin için bir paket gelmiş.

Moss: Düzeltiyorum, adres senin ama paket Banks'in adına. Yerinde olsam endişelenirdim.

Moss: Tekrar düzeltiyorum, ben endişeleniyorum. Banks gelip kargoyu aldı ama yüzü kireç gibiydi. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Bir işler karıştırıyor. Siktir. Neden artık

sürekli tetikte olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum? Ayrıca neden paketi ona vermeden içine bakmadım ki?

Banks: Postacı çıkartmaları Moss'a bırakmış. Paketi aldım ve şüphelendiğini sanmıyorum ama hazırlıklı ol. Göründüğünü kadar aptal değil.

Paige: Lütfen artık evine dön. Abilerin beni çıldırtıyor.
Paige: Ayrıca umarım çok eğleniyorsundur. Seni seviyorum.

Babam: Jess bugün ofisine uğrayıp Padawon dosyasını aldı. Sanırım onu hâlâ istiyorum. Eve döndüğünde konuşalım. Kendine iyi bak, evlat.

Annem: Evine girdim. Geçen hafta bıraktığım koca tencere çorbayı dışarıda bırakmışsın. Hepsini döktüm ve tencerimi geri aldım. Daha dikkatli olmazsan her yeri hamamböcekleri saracak.

Bilinmeyen Numara: Flamingoların dışkısı pembe değildir.

"Bu da ne be?" Bir kahkaha patlatıp mutfağa döndüm. "Ortalık yine karışmış."

Telefonumu kapatıp tezgâhın üzerine bıraktım. Yatağımda beni bekleyen güzeller güzeli bir kadın vardı. Hayatımdaki herkes ve her şey bekleyebilirdi.

İçecekleri ve krakerle pepperoniyi alarak üst kata çıktım. Atıştırmalıkları komodinin üzerine bırakıp balkon kapılarına doğru ilerlediğimde Ashley daha yeni uyanıyordu. Geceleri usul usul kıyıya çarpan dalgaları dinlemek gibisi yoktu.

Ashley uykulu sesiyle, "Bana da içecek bir şeyler getirdin mi?" diye sordu.

Ninova

"Hayır."

"Tüh."

Kapıyı açmamla okyanusun sesi içeriyi doldurdu.

"İstemediğini söylemiştin," dedim yatağa otururken.

"İyi de o ne derse desin bir kıza daima içecek bir şeyler ve atıştırmalık getirmelisin. Ahırda falan mı büyüdün?"

Sözlerine kıkırdarken banyo ışığını açık bırakmış olmamıza şükrettim, sayesinde yüzünü görebiliyordum. "Sana da bir şeyler getirdim."

"Öyle mi?" Kısa bir mücadelenin ardından doğrulmayı başardı. "Beni giderek daha çok etkiliyorsun."

Onun için hazırladığım bardağı uzattım. "Bir içecek az önceki her şeyi silip atacaksa daha çok çaba göstermeliyim."

"Lütfen gösterme." Bardağını alıp komodinin üzerine bıraktı. "Başım ağrıyor."

Ellerimi kucağıma indirip gözlerimi ona diktim.

Onu incitmeme bilerek izin verdiyse bunu bir daha asla yapmayacaktım. Bana gerçeği söyleyeceğine asla güvenemezdim.

"*O kadar da kötü değil.*" Daha rahat oturabilmek için yastığını düzeltti. "Gösterişli topuklu ayakkabılar giyiyormuşum gibi düşün. Bazen biraz acı çekmeye değer. Ve inan bana, az önce yaptıklarımız buna kesinlikle değdi." Yatak başlığına yaslandı. "Şimdi, atıştırmalıklarım nerede?"

Genzimden bir hırıltı çıkararak güldüm. "Bu arada bu atıştırmalıkları kim seçtiyse belli ki ağzının tadını bilmiyor. Hiçbiri yatak atıştırmalığı değil."

"Yatak atıştırmalığı mı?"

"Evet." Krakerin üzerine bir parça pepperoni koyarak ona uzattım. "Sırf yatakta yemek için aldığın atıştırmalıklar. Benim için bunlar kaju, Devil's Food kurabiyeleri ve Chex Mix. Günün geri kalanında aklıma bile gelmezler ama gecenin bir yarısı uyandığımda canım sadece bunları çeker."

"Ah..." Gözlerini kaçırdı. "Eton yatakta yemek yemeyi sevmediğinden odada öyle şeyler yok."

Yüzümü buruşturdum.

"*Aynen.*" Ağzına bir kraker attı. "Bunun varoş bir davranış olduğunu, yemek yemek istiyorsan bir tabak alıp mutfakta oturabileceğini düşünüyordu."

Pinti, kontrolcü, sadakatsiz ve çok sıkıcı. Liste gittikçe uzuyor.

"Bu herifi nereden buldun?"

"Bir resim galerisinde tanıştık."

Kendime pepperonili bir kraker hazırladım. "İlk hatan buymuş."

"Sayısız hatadan biri. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, yatakta *hiçbir şey* yemedi."

Kaşımı kaldırdım. "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey."

Yok artık. Sik kafalının çekici özellikleri listesine bir de bencillik eklendi. Göt herif.

Krakeri ağzıma attıktan sonra bu sefer ikimize de birer tane hazırlamaya başladım.

Ashley fiziksel yakınlıktan hoşlanan bir kadındı. Bu gece hem aldığı zevkten hem de bana zevk vermekten büyük keyif almıştı. Aramızdaki bağ, özgüveni ve onu ne kadar arzuladığımı bilmek ona iyi gelmişti.

Bunca zamandır bunlardan mahrum mu kalmış?

"İki yıldır birlikteydiniz ve bir kez bile yüzünü bacaklarının arasına gömmedi mi yani?"

"Ben de onu diyorum ya." Pepperoninin ucundan bir ısırık aldı. "İlişkimizin fiziksel bir yanı yoktu. Kırk yılın başı sevişirdik." Bir an duraksadı. "Sözlerimi geri alıyorum. Bu geceden sonra Eton'la yaptığımız şeye sevişmek diyemem. Artık ne olduğundan emin olamıyorum."

Çenemi hafifçe kaldırdım. *Egom bunu duyduğuna sevindi.*

Ninova

"Ben öylece uzanırdım, o da üzerime çıkıp işini hallederdi," dedi.

"Bunu sorun etmiyor muydun peki?" diye sordum, ona göz ucuyla bakarak.

Elini uzatınca avucuna bir kraker daha bıraktım. "İlişkimiz sırasında pek de kendim gibi davranmıyordum. Kendimi, her şeyi sorguladığım kötü zamanlarımda karşıma çıkmıştı. Acı çekiyordum. Şimdi dönüp baktığımda tam da *bu yüzden* beni seçtiğini görebiliyorum." Omuz silkti. "Bir ilişki değil, güç gösterisi peşindeydi. Ben zayıftım, o da beni kontrol etmekten zevk alıyordu."

"Siktir et o herifi," dedim ağzımdaki krakeri gereğinden daha sertçe çiğneyerek.

"Ya sen?" Yanımı hafifçe dirsekledi. "Son kız arkadaşın kimdi?"

Paketi aramıza bırakıp iç geçirdim. "Hatırlamıyorum."

"Hadi ama, Mad."

"Gerçekten hatırlamıyorum."

"Amma da yalancısın. Ben sana Eton'a dair her şeyi anlatırken sen bana son sevgilinin kim olduğunu bile söylemeyecek misin? Ayıp ediyorsun."

Bir nefes verip ne yapacağımı düşündüm.

Bana inanmayacağını bile bile ona gerçeği mi söylemeliydim? Ama bunu yaparsam yalan söylediğimi düşünecekti. Öte yandan, bir şey uydurursam sandığının aksine önüme gelenle yatmadığımı öğrenmeyecekti.

"Söyle gitsin." Yanıma sokulduğunda kraker paketi hışırdadı. "Yoksa çok tuhaf kaçacak."

"İyi. Ciddi anlamda çıktığım –ne kadar çıkmak denirse işte– son kişi Sunnyvale'den bir kızdı. Noel zamanıydı ve tatil bitmeden ayrılmıştık ama üzerinden koca bir yıl geçti." *Ve hiç yatmadık. Aramızda bir kıvılcım yoktu.*

Bana şüpheci gözlerle baktı.

"Martie'yi de birkaç kez yemeğe çıkarmışlığım var. Onu hatırlıyor musun? Caddenin aşağısındaki bankada çalışıyor."

Başıyla onayladı.

"Bir de..." Düşünmek için duraksadım. "Sanırım hepsi bu. Yemin ederim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ciddiyim. Her gün başka bir kadınla yattığımı düşündüğünü biliyorum ama öyle değil."

"Neden?"

Güldüm. "Ne demek neden?"

"Neden her gün başka biriyle yatmıyorsun? Kendine bir bak. Telefonun hiç susmuyor olmalı."

"Eh, egomu şişirdiğin için teşekkür ederim. Hatırı sayılır miktarda teklif aldığımı reddetmiyorum ama bu onları kabul ettiğim anlamına gelmiyor."

Gözleri kısıldı. "Neden?"

Yastıklarımı indirip sırtüstü uzandım ve gözlerimi tavana diktim. "Belki de ben yalnızca kaçamakların adamıyımdır, Ash." Ona göz kırptım. "Bu işte oldukça iyi olduğumu inkâr edemezsin."

Kıkırdadı. "Evet, Bay Carmichael, artık haklı olduğunu biliyorum. Diğer yeteneklerini sergilemeni de dört gözle bekliyorum."

Sen mi ben mi?

İkimiz de güldük.

Sözlerim beni umursamaz biriymiş gibi gösterse de bunu enine boyuna düşünmüştüm *-sonuçta ortanca çocuktum-* ve Ashley'ye karşı dürüst olmak zorundaydım.

Bir nefes aldım. "Pekâlâ, nedenini bilmek mi istiyorsun? Buna uzun uzun kafa yorduğumu aklından çıkarma."

"Bilgeliğini benimle de paylaş, Usta Yoda."

Gözlerimi devirdim. "Ukala."

Ninova

Haklı olduğumu kabul edermişçesine omuzlarını silkti.

"Çoğu kadın -özellikle de bizim yaşımızdakiler- doğru kişinin peşinde," dedim bütün dürüstlüğümle. "En azından benim gördüğüm kadarıyla."

"Sen aramıyor musun peki?"

Sesi yumuşak ve temkinliydi. *Bu yüzden sana bakmıyorum.*

"Ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?" diye sordum.

"Elbette."

"Muhtemelen herkesin bir ruh eşi olduğunu düşünüyorum. Bunun o kadar çok örneğini gördüm ki doğru olmadığını iddia edemem. Annem ve babam. Moss ve Brooke. Hepsi yanlarında öteki yarıları olmadan eksik kalıyor."

İçeriye bir sessizlik çöktü.

"Fakat bunun için çok çaba harcamak gerekiyor," dedim. "Ödün vermek, kendinden önce başkasını düşünmek lazım. Ama tüm bunlar insanı kendi isteklerini ya da hayatta kalmak için yapman gerekenleri yapmaktan alıkoyuyor."

Başımı çevirip ona baktım. Beni izliyordu. Yüzündeki ifadeyi anlamlandıramasam da hafifçe sırıttım. *Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum.*

"Sonra bir bakmışsın artık yatakta bir şeyler yiyemiyorsun, seksten zevk almıyorsun ya da karşındaki kişi pislik çıkardığı için balayında istediğin geziye çıkamıyorsun."

Başını belli belirsiz sallayarak onayladı.

Omuz silktim. "Dediğim gibi, bence hepimizin bir ruh eşi var ve bazen işler yolunda gidiyor. Moss ve Brooke ya da annemle babam buna iyi birer örnek. Ama *çoğu zaman işler sarpa sarar.* Ya da yürüyormuş gibi görünür ama iki taraf da içten içe mutsuzdur. Akşam yemeğinde ne yiyeceğiniz bile kavga konusu olur ve bir taraf ötekini seks yapmamakla cezalandırır. Karşındakini mutlu etme sorumluluğu senin omuzlarına yüklenir. Bunun adil olduğunu düşünmüyorum."

"Evet."

"İlişkiler, iyi bir şeyi mahvetmenin en harika yoludur, gayet iyi anlaşan iki insan göz açıp kapayıncaya kadar hayatlarındaki iyi şeyleri alıp götürdükleri için birbirinden nefret etmeye başlar."

Söylediklerimi düşünürken kaşları çatıldı.

"Pekâlâ. Haklısın," dedi. "Ama bir şey gerçekten iyiyse ve sen sana böyle hissettiren kişiyle birlikte değilsen her şeyin iyi gitmeye devam etmesini nasıl sağlayabilirsin?"

"*Haklısın.*" İç geçirdim. "Sanırım... sanırım işler sarpa sarana kadar –başkasının mutluluğunun sorumluluğu fazla gelene kadar– durumun tadını çıkarırsın. Sonra da birbirinden nefret etmeye başlamadan önce arkanı dönüp gidersin."

O seni bırakmadan sen onu bırakabilirsin. Ashley bunu herkesten daha iyi biliyor.

Hem neden bu kadar ilişki meraklısı ki? Peki ya ben son derece sağlam bir evliliğin meyvesiyken bundan neden bu kadar korkuyorum?

Ruhumu görmeye çalışıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Ne gözümü kırpmaya ne de başımı çevirmeye yeltendim. İstediğini görmesine müsaade ettim. Söz konusu o olduğunda, her şey hâlâ iyi giderken aramızdaki bu şeyin tadını çıkaracaktım. Ama *yine söz konusu o olduğunda* işlerin sarpa sarmasına fırsat vermeden arkamı dönüp gidecektim. İlişkimizin mahvolmasına izin veremezdim.

"Eh," dedi ve krakerle pepperoniyi komodine koyup yataktan çıktı. "Kulağa absürt gelse de haklısın."

Banyoya girerek gözden kayboldu.

"Bu durumdan hoşlandığımı söylemedim," dedim arkasından. "Sadece gördüklerimden çıkardığım sonucu anlattım."

Etrafı karıştırırken çıkan sesleri dinledim. *Ne yapıyor?*

"Hımm," dedi. Hâlâ odaya dönmemişti.

Güldüm. "Ne yapıyorsun?"

Ninova

Işığı kapayıp yatak odasına geri döndü. Yatağın diğer tarafına ilerlemek yerine üzerime tırmandı.

Bacaklarını iki yanıma sarkıtıp kucağıma otururken kalçalarını kavradım. Aletim saniyeler içinde sertleşmişti.

Açık balkon kapısından süzülen ay ışığı onu arkasından aydınlatıyordu. Havludan kurtulmuş saçları omuzlarının hemen altına dökülüyordu.

Tanrım, melek gibi görünüyor.

Öne doğru eğilerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Doğrulduğunda kadınlığı aletime sürtündü. Vücudundan yayılan sıcaklığı ve kucağımda bıraktığı ıslaklığı hissedebiliyordum.

"Ciddi konuları bir kenara bırakalım. Seninle sadece birkaç günüm var," diye fısıldadı. "Vaktimi boşa harcamak istemiyorum."

Onu daha sıkı kavradım. "Nasıl istersen."

Üzerimden kalktı. İçerideki sessizliği bozan tek şey yırtılan prezervatif ambalajıydı. Aletimi avucunun içine alıp lateksi üzerine geçirdi.

Bu şansı hak edecek ne yaptım?

Onu tekrar kucağıma aldım. Kalçasını kaldırınca aletimin başını ıslaklığına yasladım.

Ağır ağır, santim santim beni içine aldı. İniltileri kulaklarımı dolduruyordu.

"Mükemmelsin," diye fısıldadım kalçasını usulca hareket ettirmeye başladığında. *Hiç acelesi yokmuş gibi.*

İçimde bir şeyler duruldu.

İkimiz de tek kelime etmedik.

Dizginleri eline almasına müsaade ettim. Aletimin üzerinde yükselip alçalan siluetini izledim. Başı yana düşünce yüzünün önüne dökülen saçları ifadesini gizledi.

Bu sevişmek değil, başka bir şeydi. Adını koyamadığım bir şey.

"Öp beni," dedi yüzümü yukarı kaldırarak.

Başını benimkine eğdi ve daha önce benim ona yaptığımı yaptı. *Söylemek istediği her şeyi bana bedeniyle anlattı.*

Her şey sona erene kadar birbirimize her şeyimizi vereceğiz.

On Yedi

ASHLEY

Ne kadar uyumuştum?

Gerindim ve gözlerimi kısıp hâlâ açık duran balkon kapılarından içeri süzülen ışığa baktım. Görünüşe göre saat pek de erken sayılmazdı.

Yatakta doğrularak Maddox'u aradım, çıkardığı sesleri duymak için kulaklarımı dört açtım. Yanımdaki örtüler karman çormandı ve yastıklardan biri yerde duruyordu. Gülümsemeden edemedim. Maddox'a dair öğrendiğim bir şey daha. *Ona dair yeni şeyler öğrenmeye bayılıyorum.*

Yataktan çıkıp hızlıca dişlerimi fırçaladım. Saçlarım geceki maceramızın ardından ölü gibi uyuduğumun kanıtı niteliğindeydi. *Buna alışabilirim.*

Yatışacaklarını umarak saçlarımı topuz yaptıktan sonra giyinmeye yeltendim ama son anda fikrimi değiştirdim. Onun tişörtüyle gezmek hoşuma gidiyordu.

Aşağı inerken kumaşı burnuma çektim. Parfümünün kokusunu belli belirsiz alabiliyordum. Dönmeden önce bu tişörtü bir şekilde bavuluma saklayıp saklayamayacağımı merak ettim. Kokusu ve sakladığım fotoğrafı, balayından giderek yaklaşan gerçek hayata dönüşümü kolaylaştırabilirdi.

"Günaydın." Kanepeye oturmuş, ayaklarını sehpaya uzatmıştı ve elinde bir kitap vardı. "Acıktın mı?"

Kaşımı kaldırdım. En ufak bir hareketinde ortaya çıkacak karın kaslarını belli belirsiz seçebiliyordum. Güçlü bacakları ve çıplak ayaklarıyla öylece karşımda duruyordu. *Şuracıkta öleceğim.*

Ninova

"Tam olarak neyi kastediyorsun?" diye sordum alaycı bir tavırla.

Gözleri karardı. Kitabını kapatıp ayağa kalktı. "Yemeği kastediyorum. Bir kadın sadece penis ve pepperoniyle hayatta kalamaz."

"Deneyip görmek isterim." *Seninkinden bahsediyorsak tabii.*

Kıçıma şaplak attı ve dudaklarıma sesli, sert bir öpücük kondurdu. "Gel hadi. Ben içine girmeden önce midene birkaç lokma girsin."

Son iki saat içinde üç kez birlikte olmamıza rağmen bedenim hâlâ nasıl bu adamı arzulayabiliyor, hâlâ nasıl onun için yanıp tutuşuyor anlamıyordum. *Ama durum bu.*

Maddox elimi tutup beni mutfağa götürdü. Arkasından yürürken sırtındaki çizgileri ve geniş omuzlarını hayran hayran izledim.

"James'ten bize kahvaltılık bir şeyler getirmesini istedim," dedi içeri girdiğimizde. "Gerçi bunu yapmak kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor."

"Neyi yapmak?"

"Pisliğin teki gibi onu arayıp, *Bize biraz meyve ve pastırma getirir misin?* diye sormak."

Sırıttım. "Sonuçta işi bu. Bunun için para alıyor."

"Yine de hoşuma gitmiyor. Uyanmış olsaydın çıkıp kendimiz alırdık." Arkasını dönüp beni kollarının arasına aldı ve kıçımı avuçladı. "*Belki.* Uyumuyor olsaydın başka şeylerle meşgul olabilirdim."

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Bir saniye bile oyalanmadan karşılık verdi.

Demek birinin seni arzulaması böyle bir şeymiş. Vay be.

Geri çekilerek beni tezgâhın üstüne oturttu. Ardından da yanımdaki tepsinin kapağını kaldırdı ve bir çatal alıp ananas parçalarından birine sapladı.

"Bugün ne yapmak istersin?" dedi.

"Bilmem. Sahile mi gitsek?"

Meyveyi bana uzattı. Ağzımı açtım ve dudaklarımı tatlı mı tatlı ananasın etrafma sardım. Ben çataldaki meyveyi ağır ağır çekerken Maddox'un gözleri genişledi.

"Uslu dur," dedi çatalı hafifçe burnuma dokundurarak.

Sırıttım.

"Bugün fırtına ihtimali varmış," dedi bu kez bir çilek alırken. "Otis'le buraya gelirken gördüğümüz dükkânları gezmek isteyebileceğini düşündüm."

"Beni kendi isteğinle alışverişe mi götüreceksin?"

"Balayımızdayız."

Sırıttım ve meyveyi almak için ağzımı kocaman açtım. Parmaklarını ağzımın içine gereğinden daha fazla sokarak oyunuma ayak uydurunca elini çekerken parmaklarını emdim.

"Seninle ne yapacağım ben?" Başını iki yana sallasa da bu hâlimden hoşlandığı belliydi. "Ee, gitmek istiyor musun istemiyor musun?"

"İstiyorum."

Ağzıma bir çilek daha bıraktı. "Pastırmamız da var. Sandviç ister misin?"

"*Asıl* kahve istiyorum."

Meyve tepsisini bana doğru ittirip mutfağın başka bir bölümüne ilerledi. "Flamingoların doğduklarında pembe olmadıklarını biliyor muydun?" Kıkırdadı.

"Bu flamingo düşkünlüğü de neyin nesi?"

"Flamingolarla ilgili garip bilgiler veren garip mesajlar alıp duruyorum. Her seferinde farklı bir numaradan geliyor ve kim olduğunu sorduğumda hiçbir cevap yazmıyor."

Pastırma tepsisine uzanıp bir parça çaldım. "Öfkeli bir eski kız arkadaş mı?"

Ninova

"Moss'a da benzer mesajlar geliyormuş ama onunkiler penguenler hakkındaymış."

"Aynı numaralar mı peki?" Pastırmanın ucundan bir ısırık aldım. "Hayvanlarla ilgili bir mesaj bültenine kaydolmamışsınızdır herhalde?"

Omuzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Kulağa tam da bizim yapacağımız bir şeymiş gibi geliyor."

Kıkırdadım. "O zaman ne düşündüğümü biliyorsun."

"Hayır." Makineden kahvenin hazır olduğunu belirten ses yükseldi. "Krema? Şeker?"

"Krema lütfen." Gülümsedim, bana böyle hizmet ettiğine inanamıyordum. "Kesin Banks'in işidir."

Buzdolabından aldığı kremayı bardağıma ekleyip geri kaldırdı. Bana doğru yürürken başını iki yana salladı. "Evet. Tabii ki onun işi. Neden aklıma gelmedi ki?"

"Bilmiyorum ama gün gibi ortada." Fincanımı aldım. "Her istediğimi böyle yerine getirmen çok hoşuma gidiyor."

"Başka ne yapacağım ki?"

Pastırmamdan bir ısırık daha aldım. "Bu arada, dün gece rüyamda o çirkin kapılı evi gördüm. Sanırım pek benlik değil."

"Daha gezmedin bile."

"İçime öyle doğuyor. Sanki gezersem satın alacakmışım, sonra da pişman olacakmışım gibi geliyor."

Bir çilek daha aldı. "Hepsini bir rüyadan mı anladın?"

"Evet." Kahvemden bir yudum aldım. Sıcacıktı ve vanilya aromasıyla dolup taşıyordu. "Kahve krema oranını çok iyi ayarlamışsın."

Bir elini yanıma yaslarken diğerinde çileği tutuyordu. Gözlerinde hınzırlık ve yaramazlık ışıltıları vardı.

Elimdeki meyveden bir ısırık aldım ve aklından geçenleri anlamaya çalışırken ucunu kemirdim. *Neden benim onun ne*

düşündüğünü anlamam onun benim ne düşündüğümü anlamasından daha zor? Hiç adil değil.

"Güzel miymiş?" diye sordu. Sözlerinin altındaki alaycılığın farkındaydım.

Bedenim birden ısındı. "Evet," dedim. Hâlâ ne yaptığından emin olamıyordum.

Sırıtarak elini bacaklarımda gezdirdi.

Sırf ona inat olsun diye meyvenin ucunu emdim. Ama üstünlük elbette ondaydı.

Elindeki çilek kasıklarıma değdi. Gözlerim fal taşı gibi açılırken bacaklarım istemsizce aralandı.

Meyveyi kadınlığımda gezdirip şişmiş çıkıntının üzerine sürttü. *Siktir.* Dokusu yumuşak ama sıkıydı. Pürüzsüz ama çıkıntılı. Çileğin arkasından gelen parmakları uzaklaşmadan önce klitorisime hafifçe vurdu.

"Sanırım ben de tadına bakacağım," dedi.

Maddox doğrulurken midem kasıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ama cevabı zaten biliyordum. Nihayet kafasından geçenleri anlamıştım, gerçi bu seferki pek de zor olmamıştı.

Meyveyi dudaklarına götürdü. "Bunun çok daha sulu olduğuna eminim."

"Maddox, onu yersen..."

Ağzına atıp ağır ağır çiğnemeye başladı.

Daha fazla dayanamayacağım. Elimi bacaklarımın arasına götürüp kendime dokunmaya başladım. Ansızın neden olduğu sızıyı dindirmem gerekiyordu. Elini benimkinin üzerine sararak beni durdurdu ve dudaklarıma yapıştı. Az önce yediği çileğin... ve biraz da kendimin tadını alabiliyordum. *Bu neden bu kadar ateşli?*

Yüzünü boynuma gömerken kollarımı ona dolayıp gözlerimi kapadım. Kulağımın arkasına bir öpücük bıraktıktan sonra çekildi.

Ninova

"Yetti mi?" diye sordu.

"Ne yetti mi?"

Dudakları seğirdi. "Yemek."

"Ah. Evet. Karnım doydu."

Kıkırdadı ve tezgâhtan inmeme yardım etti. "O zaman giyinelim de biraz alışveriş yapalım." Elimi tutup beni merdivene doğru götürdü.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. *Benimle dalga mı geçiyor? Az önce yaptıklarından sonra öylece alışverişe gideceğimizi mi sanıyor?*

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Endişelenme. Giyinmeden önce seni dört ayak üstünde becereceğim."

Gülümsedim. "Peki o zaman. Teşekkür ederim."

Basamakları çıkarken bir kahkaha atıp başını iki yana salladı.

***

"Şunlara bak."

Maddox girdiğimiz küçük dükkânın öteki ucundan bana döndü ve elimde tuttuğum küpeyle bilekliği inceledi. "I... güzelmiş?"

"Evet, *güzelmiş*," dedim pembe tonlarındaki mücevhere dönerek. "Becca için harika bir hediye olur. Böyle sallantılı küpelere bayılır, hem pembe de ona çok yakışıyor. Ayrıca bilekliğin iplerine deniz kabukları dizilmiş ve hep ip bilezikler takar."

"Tam onlukmuş gibi görünüyor."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde göz göze geldik. *Bu kez aklını okudum işte.* "Bugün güzellikler birbiri ardına geliyor."

Kıkırdayıp minyatür ahşap heykelleri incelemeye geri döndü.

"Yardımcı olmamı istediğiniz bir şey var mı?" Kır saçlı, ufak tefek bir adam kasanın ardmdan bana gülümsedi. "Takı arıyorsanız bir sürü çeşidimiz var."

"Bunları arkadaşıma beğendim," dedim. "Çok güzeller."

"Öyledirler. Yeni ürünlerimizden. Gelin de diğerlerine bir göz atın."

Dükkânın ön kısmına yürürken Maddox da bana katıldı. Birlikte adamın vitrinin üzerine çıkardığı siyah kadifeden standa yaklaştık.

"Bunlar yeni geldi," dedi adam bir kez daha. "Adanın öteki ucunda yaşayan bir kadın hepsini kendi elleriyle yapıyor."

Farklı şekillerdeki sayısız pembe yüzüğe, sedefli bileziklere ve dokunsam elimde kalacakmış gibi narin görünen saç tokalarına baktım.

"Çok hoşmuş," dedim.

Adam irkildi. "Evli misiniz?"

"Evli gibi mi görünüyoruz?" diye sordum gülerek.

"Evet. Birbirinize çok âşık gibisiniz. Birbirinize bakarken gözlerinizin içi parlıyor."

Maddox güldü. "Nasıl parlamasın? Büyüleyici bir kadın değil mi?" Başımın üzerine –dün akşam dolaba çarpmama neden olduğu noktanın tam ortasına– bir öpücük kondurdu.

Kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taştı. *Bu adam...*

"Öyle tabii," dedi adam. Bakışları elime kaydı. "Ama neden yüzük yok?"

Ah. Kahretsin.

"Ölçüsünü ayarlıyorlar," dedim hızla bir bahane bularak. "Florida'daki bir kuyumcuda. Geri döndüğümüzde alacağım."

"Ah, öyle olmaz ki." Büyük bir ciddiyetle Maddox'a döndü. "Başka bir adamın onu yüzüksüz görmesini istemezsiniz. Boş parmağıyla sahile gidecek ve..." Omuzlarını silkti. "Olacakları söylüyorum. Daha önce de gördüm. Kırk yıldır burayı işletiyorum, neler neler gördüm ben. Hem de kaç defa."

Bize bir şeyler satma çabasına güldüm.

"Haklısınız," dedi Maddox. "Bir yüzük seç, minik kuşum."

Dirseğimi karnına geçirdim.

Ninova

"Şuna ne dersiniz?" Dükkân sahibi son seçimim bile olmayacak kalp şekilli, abartılı, yüzük demeye bin şahit isteyen ucube bir şeyi işaret etti. "Çok zarif."

Göz ucuyla Maddox'un beni izlediğini fark ettim. Çok eğleniyormuş gibi bir hâli vardı.

"Biricik karım hangisini beğenir?" diye sordu bütün küstahlığıyla. "Ben şu kalp şekilli olanı sevdim."

Huzursuzca kıpırdanıp ağırlığımı bir ayağımdan ötekine geçirdim. "Ne kadar? Bunlar da parmağıma olmayabilir. O zaman takamadığım iki yüzüğüm olur."

"Güzel bir indirim yaparım."

"Şunu bir deneyelim." Maddox kalp şekilli yüzüğü alıp parmağıma taktı. "Aklıma yeminlerimizi ettiğimiz günü getiriyor."

Gülüp elimi havaya kaldırdım. Parmağıma tam olmuştu. *Tabii ki tam oldu.*

"Kader işte," dedi adam. "Bu kırk dolar."

Maddox cüzdanını çıkardı.

"Bırak ben ödeyeyim," dedim bunu gördüğü baskı yüzünden yapıyor olmasından utanarak. "Zaten Becca'ya aldıklarım da var."

Bana çenemi kapamamı söyleyen bir bakış attı ve arkadaşıma aldığım hediyeleri de elimden alıp kasaya döndü.

"Bunları da alıyoruz," dedi ve elinde tuttuğunu fark etmediğim birkaç küçük nesneyi benimkilerin yanma bıraktı.

Adam ona gülümsedi. "Güzel seçimler."

"Anneme bir şeyler aldım," dedi Maddox, bana dönerek. "Büyükannemin koleksiyonunu yaptığı küçük kum saatlerinden buldum, annem hepsini ofisinde sergiliyor da."

Ne tatlı bir düşünce. Tam da Maddox'un aklına gelecek türden bir şey.

Ah. Yaşadığım sayısız orgazm yüzünden böyle düşünüyor olmalıydım. Normalde hiçbir erkeğe ağzımın suyu akmazdı. *Ya da orgazm olurken... Maddox'un hanesine bir zafer daha.*

Daha mükemmel olması mümkün müydü?

Ödeme işlemi hızla tamamlandı. Adamla vedalaştıktan sonra kaldırıma döndük.

"Yüzüğü ya da Becca'nın hediyesini ödemek zorunda değildin," dedim.

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve güneş gözlüğünü gözlerine indirdi. "Çok konuşma."

"*Çok konuşma* diyerek beni susturabileceğini mi sanıyorsun? İstediğin buysa kendine çok yanlış bir eş seçmişsin."

"Gayet de kusursuz bir eş seçmişim. Baş başa olsaydık bu küçük laf dalaşı şu an sona ererdi ve beş dakika içinde çırılçıplak olurdun."

"Beni sırf seks için istiyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır. Seks evli değilken çok daha iyidir. Gerçi..." Başını eğip güneş gözlüğünün üzerinden beni süzdü. "Daha iyisi mümkün mü emin değilim."

Yüzümü buruşturdum.

"Bu ne?" Duraksayıp metal kuş heykellerinin durduğu bir tezgâhı işaret etti. Capcanlı renklerde ve son derece soyut olmalarına rağmen... çok sevimli görünüyorlardı. "Hemen sana bir tane alıyoruz."

"Kuş heykelini ne yapacağım?" Güldüm.

"Yeni evine koyarsın. Çirkin kapılıdan başka bir eve." Gözlerini devirdi. "Doğal olarak."

Ağzım kulaklarıma vardı. "Doğal olarak."

On Sekiz

ASHLEY

Kolumu korkulukların üzerinden sarkıtıp geceye baktım.

Karanlığa bürünmüş okyanus beni hep büyülerdi. Ay bulutların ardına girince su yepyeni bir kimliğe bürünürdü. Varlığı, enginliğinin takdir edilebildiği gündüz vaktinden çok daha güçlü olurdu. Günbatımının ardından görüş alanının hemen dışında gezinen görünmez bir deve dönüşürdü.

Tuzlu havayı iyice içime çekip nefesimi tuttum, ciğerlerimi iyice doldurmasına müsaade ettim.

Her şeyi uzun uzadıya düşündüğüm gecelerin -arabamın kapılarının kilitleyip kilitlemediğime ya da fırını açık unutup unutmadığıma dair endişelerimin ciddi kaygılara dönüştüğü vakitlerin- aksine zihnimi meşgul eden başka şeyler vardı.

Bu gece kalkıp fırının kapalı olduğunu kontrol ederek içimi rahatlatamazdım.

Bu gece hiçbir derdime deva olamazdım.

Hemen arkamdaki odada yatan Maddox'u uyandırmamak için usulca iç geçirdim.

Saatlerce yanında yatmış, ay ışığının yüzünde titreşmesini izlemiştim. Beni yakalayacağından korkmadan, dışarıdan bakıldığında karşısındaki adamdan bir gülümseme koparma umuduyla kirpiklerini kırpıştıran kızlardan biri gibi görünüp görünmediğimden endişelenmeden onu incelemiştim.

Yanaklarındaki her çili, gözlerinin etrafındaki her çizgiyi, alnının üst kısmındaki -saç çizgisinin hemen altındaki- beni zihnime kazımıştım.

Ninova

Omzunun eğimini. Sağ göğsündeki belli belirsiz doğum lekesini ve çenesindeki kirli sakalın arasına gizlenmiş tek bir gri teli.

Bu adama dair onca şeyi nasıl gözden kaçırdım? Aslında ne kadar nazik, ne kadar düşünceli ve sabırlı olduğunu nasıl fark etmedim?

Başımı aşağı eğip saçlarımın korkulukların üzerine dökülmesine izin verdim.

Bu düşünceler kafamı meşgul ediyor, esas meselelere kafa yormama engel oluyordu. Dikkatimi dağıtmaya çalıştığıma göre ortada bir sorun vardı.

Ona dair onca şeyi nasıl gözden kaçırdığımı, harika yanlarını neden göremediğimi biliyordum. Çekiciliğinin altında yatan güzelliği ya da şapşallığının ardındaki tatlılığı neden fark edemediğim pek de büyük bir gizem sayılmazdı.

Çünkü fark etmek istemedim.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Başımı yeniden karanlığa doğru kaldırıp iç geçirdim.

Maddox'la yirmi küsur yıldır devam eden ilişkimize, neredeyse *bunun* gibi anlara dönüp baktığımda her şey gözüme daha farklı görünüyordu.

Herkes keyfine bakarken şenlik ateşinin yanında baş başa oturup birbirimize yaşadıklarımızı anlattığımız geceler. Beni Publix'in önünde arabamda oturmuş, birkaç saat önceki kalp kırıklığımın gözyaşlarını silerken bulduğu gün. Yolcu koltuğuna oturmuş, arkada Toni Braxton'ın bir şarkısı çalarken beni terk eden bir pislik yüzünde hayatımın nasıl mahvolduğunu anlatmamı dinlediği zaman. İspanyolca dersinde katıla katıla gülüp bir türlü sakinleşemediğimiz için okuldan geç çıkmakla cezalandırıldığımız hafta. Okulun anneme gönderdiği ve *Bir aradalarken dersleri aksatıyorlar, ayrılmaları şart,* yazan mektup.

Elimize böyle olabileceğimiz sayısız fırsat geçmişti... ama hepsini geri çevirmiştik.

Arabamdan inip bana sıkıca sarılmış, sonra da gidişimi izlemişti. Defalarca kez teselliyi Maddox'un arkadaşlığında bulmuş, kendimi bildim bileli hep başka bir pislikle çıkmayacağıma yemin etmiştim. Annem sürekli kahkahalara boğulmamız konusunda bir şey yapamayınca derslerde birbirimizden uzakta oturmuştuk.

Defalarca kez dostluğumuzu bambaşka bir seviyeye taşımaya çok yaklaşmıştık. Bazen kendi isteğimizle, bazen de evrenin müdahalesiyle hep bunun kıyısından dönmüş ve bir noktada bunun en doğrusu olduğuna karar vermiştik.

Belki de nedeni kendi etrafıma ördüğüm duvarları indirip Maddox'u bütün çıplaklığıyla –tüm yönleri ve gerçekleriyle– görmenin yanlış olacağma inanmış olmamdı.

Ama o kadar doğru geliyor ki.

Fakat hiçbir şey değişmemişti. Her şey olduğu gibiydi. Belki de yanılıyordum ve gerçekten de zampara bir adam değildi. Belki de sırf işime geliyor diye kendimi bunun doğru olduğuna ikna etmiştim. Bilmiyordum. Ne var ki bunların hiçbir önemi yoktu, o sadece *bir kaçamak adamıydı.*

Bunu kendi ağzıyla söylemişti.

Öyleyse neden yanımda olduğunda kalbim ona duyduğum sevgiden patlayacakmış gibi hissediyor ya da neden aramızdaki bu şeyin bitmesinden şimdiden korkuyordum? Neden bir yanım buna bir son vermenin kendimi bir daha asla bulamayacağım bir şeyden mahrum etmek olduğunu düşünürken diğer yanım böyle olması gerektiğinden bu kadar emindi? *Kaçışı yok.* Kaçınılmaz son eninde sonunda gelecekti ve bu karmaşaya daha fazla alışmadan her şeye bir son vermek en iyisi olacaktı.

İpin ucunda mutluluğum vardı. Kendi mutlu sonum. Onunla geçirdiğim her ânın tadını dolu dolu çıkarabilirdim. Ama ardında hayatımın geri kalanını adayacağım bir ilişkiyi saklayan

kapıdan *gireceksem* bu kaçamağın bulunduğu kapıdan *çıkmam* gerektiğini unutmamalıydım.

İç geçirdim. *Maddox kadar uyumlu, eğlenceli, özverili ve nazik birini bulabilecek miyim?* Bu defteri kapatmanın en zor kısmı da muhtemelen buydu ya. Bu sorunun bir cevabı yoktu ve günün birinde kendimi başka bir yerde bulacaktım

Maddox kollarını belime dolayıp boynumla omzumun birleştiği noktaya usulca bir öpücük kondurdu.

"Yatağa dön," diye fısıldadı. Sesi kıyıyı döven dalgaların arasından zar zor duyuldu.

Gözlerimi kapayıp ânın tadını çıkardım. Bu hissi aklıma kazıdım.

Ona dönerek uykulu gözlerine baktım.

"Peki," dedim usulca. "Gidelim."

On Dokuz

ASHLEY

"Uyan hadi."

İnleyip sese arkamı döndüm.

"*Hadi ama, minik kuşum, uyan artık.*" Döşek ağırlığıyla çöktü. "Sana bir sürprizim var."

Yüzümü buruşturarak omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Işık çok parlaktı. "Sürprizleri öğleden sonraya sakla."

Maddox güldü ve beni öpmek için eğildi.

Başımı yastığa gömdüm. "Hayır. Daha dişlerimi fırçalamadım."

"Öp beni."

"Olmaz."

Bacaklarını iki yanıma sarkıtıp üzerime çıkınca ciyakladım. Kolunu rahatça belime doladı.

"Beni öpüp yataktan çıkmazsan –sırayı sakın karıştırma– domuzlarla yüzmeye gidemeyiz."

Ne? Ona döndüm, ağzım şaşkınlıkla aralanmıştı.

Domuzlarla yüzme sevdamdan vazgeçmiştim. Böyle bir geziyi son dakikada ayarlamak neredeyse imkânsızdı ve –dürüst olmak gerekirse– yarışma telaşından aklımdan çıkmıştı. Sonra bir de Maddox çıkıp gelince... gözüm ondan başka bir şey görmemişti.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedim.

Gözleri parıldıyordu.

"Sakın bu konuda şaka yapmaya kalkışma, Mad." Yatakta doğrulup yüzüme düşmüş saçlarımı ittirdim. "Ciddi misin?"

Ninova

"James iyi bir adammış." Bana doğru eğildi ve yüzümü buruşturmama aldırmadan beni öptü. "Kalk artık."

Elimi ağzıma götürüp bir nefes verdim ve kokladım.

"Ne yapıyorsun?" Güldü. "Nefesinin kokup kokmadığını mı kontrol ediyorsun?"

"Evet."

"Delisin sen."

Beni oyalamasına fırsat vermeden banyoya koştum. "Domuzlarla yüzmek konusunda yalan söylüyorsan..."

"Ne yapacaksın?" diye takıldı. Ağzından dökülen sözcükler neşe saçıyordu.

Diş fırçama bir parça macun sıkıp ağzıma soktum ve yanağıma yasladım. Başımı dışarı uzattığımda onu yatağın kenarında otururken buldum. "Hepsini beni yataktan kaldırmak için uydurduysan seninle bir daha asla balayına çıkmam."

Ne saçmaladım ama... Ne yapayım aklıma ilk bu geldi.

Sırıttı. "İyi ki yalan söylemiyorum o zaman."

Aptalın teki gibi görünmemek için kendime hâkim olmaya çalıştım ama nafileydi. "Yaa!"

Kıkırdadı. "Aşağı inip James'in piknik ıvır zıvırlarımızı getirip getirmediğine bakacağım."

"*Bir de piknik mi yapacağız?*" Sesim ağzımdaki diş fırçası yüzünden boğuk çıktı.

"Sana gelmiş geçmiş en harika balayım yaşatacağımı söylemiştim." Yataktan kalktı ve üzerindeki tişörtü düzeltti. "Elini çabuk tut. James yarım saat içinde bizi almaya gelecek."

İnlerken diş macununun bir kısmını yuttum. "Neden beni uyandırmak için hep son saniyeye kadar bekliyorsun?"

Yanıma geldi ve biraz ötemde durdu. Beni süzüp gülümsedi. "Çünkü seni erkenden uyandırırsam oyalanacak vaktimiz olur. Oyalanırsak da tekneye yetişemeyiz."

Dün gecenin –Maddox'un balkonda arkama geçip beni becermesinin– anıları zihnime doluştu. Ağzımın suyunu toplamak için yutkundum.

"Aynen öyle." Sırıtışına bakılırsa ne düşündüğümü gayet iyi biliyordu. "Giyin hadi. Aşağıda seni bekliyorum."

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra merdivene yönelip gözden kayboldu.

***

"Adım Kaptan Jimmy. Tekneye hoş geldiniz."

"Günaydın," dedim temkinli adımlarla güverteye çıkarken.

Maddox da hemen arkamdan geliyordu. "Ben Maddox, bu da Ashley. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kaptan Jimmy, Maddox'un elini sıktı. "Ben de öyle. Yeni mi evlendiniz?"

"Evet," dedim Maddox'un yanına sokularak. *Tanrım, buna ne ara bu kadar alıştım?*

"Tebrik ederim," dedi gülümseyerek. "Özel bir tur istediğiniz için bugün sadece üçümüz olacağız. Hava durumu yüzünden sadece bir yerde duracağız. Fırtına dinerse başka bir yere daha yanaşabiliriz ama özellikle yapmak istediğiniz bir şey varsa lütfen söyleyin."

"Eşim domuzlarla yüzmek istiyor," dedi Maddox.

Heyecandan midemde kelebekler uçuyordu. *Nihayet hayalimi gerçekleştirebileceğim.*

"İnanır mısınız bilmem ama herkes domuzlarla yüzmek istiyor," dedi Kaptan Jimmy. "Rahatınıza bakın lütfen. İçecekler şuradaki soğutucuda." Kırmızı, kare şekilli soğutucuyu ayağıyla dürttü. "Birazdan yola çıkacağız."

Maddox teknenin önünde mi yoksa arka tarafında mı oturmak istediğime karar vermemi bekledi. Kaptan Jimmy güverte-

nin ortasındaki dümenin başına geçtiğinden biraz daha mahremiyetimiz olacağını düşünerek arkayı seçtim.

"Güneş kremini sürdün mü?" diye sordum.

"Evet. Biraz daha sürmene yardım etmemi ister misin? Ellerimi her yerinde seve seve gezdiririm."

"İnsan içinde seks yapmaktan tutuklanmak istemiyorsan hayır."

Kıkırdayıp banka oturdu.

Kaptan Jimmy'nin bağırarak tam duyamadığım bir şeyler söylemesinin ardından motorlar çalıştı. Denize açıldığımız anda hemen Maddox'un yanına yerleştim.

Üzerimizdeki gökyüzü masmavi olsa da uzaklarda toplanmış fırtına bulutlarını görebiliyordum. Endişelenmeden edemedim. Suya baktım ve tek bir dalga bile göremediğime inanamadım. Cam gibiydi. Bakışlarımı nihayet soluma çevirdiğimde de bu kez kocamın ne kadar harika göründüğüne hayret ettim.

Yeşil mayosu gözlerini daha da büyüleyici gösteriyordu. Üzerindeki beyaz tişört tüm hatlarını ortaya çıkarıyordu. Ama hiçbiri yüzündeki kocaman gülümsemenin, *benim için bir şey yaptığında bütün yüzünü ele geçiren o gülümsemenin* yerini tutamazdı.

"Daha önce söylemiş miydim bilmiyorum ama harika birisin," dedim koluna tutunurken.

"Söylememiştin ama sık sık tekrarlamaktan hiç çekinme."

Ona bakıp gülümsedim. "Harika öpüşüyorsun."

Kaşları bunu duymaktan çok hoşlanmış gibi havalandı.

"Yatakta harikasın," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Güldüm. "Alışverişte bile harikaydın. Bütün gün dayanıp ağzını bile açmadın."

"Daima gerektiği kadar dayanırım."

Kıkırdadım. "Doğru söze ne denir?"

Tekne hızlanıp suyun üzerinde kayarcasına ilerlemeye başladı. Başımı Maddox'un omzuna yasladığımda kolunu belime doladı.

Gözlerimi kapadım ve gölgeliğin üzerindeki güneşin sıcaklığının, düne nazaran daha serin havanın ve sahte kocamın yanında olmanın huzurunu yaşadım.

"Yarın eve dönecek olmaktan nefret ediyorum," dedi kulağıma doğru eğilerek. Parmakları belimi daha sıkı kavradı. Öteki elini şortumun altına sokmuş, bikinimin ipiyle oynuyordu. "Birlikte geçirdiğimiz bu birkaç gün mükemmeldi."

Kalbim önce ona duyduğum sevgiyle dolup taştı, ardından da sızladı.

Ona bakıp gözlerinin ardında saklı duyguları görmek istiyordum ama yapmadım. Ne anlamı vardı ki? Öyle ya da böyle yarın gerçek hayatlarımıza dönecektik.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedim. Söylediklerimi duyabilmek için bana doğru eğildi. Elimi yüzüne yasladım. "Ne gelmek ne de Sara'nın aptal oyununa katılmak zorundaydın ama yaptın."

Dudaklarını kulağıma yasladı. "Senin içindi. Senin için *her şeyi* yaparım."

Sözleri kafamın içinde yankılanırken bütün vücudum pelte gibi oldu. *Senin için.*

"Belki tekrar geliriz," dedi başını benimkine yaslayarak. "Sonuçta bir seyahat danışmanısın. Belki bu sefer bütün bir hafta için yer ayırtırsın." Gülümsediğini hissettim. "Yedi gün boyunca yapacaklarımızı bir düşünsene."

Kıkırdadım ama nedenini asla öğrenmeyecekti.

Eton işini ancak bu kadar bırakabileceği için dört gün, üç gecelik bir konaklama ayarlamıştım. Gerçi artık çevirdiği dolapların hepsini öğrendiğimden altında yatan başka bir neden olduğuna emindim. Fakat o zamanlar söylediklerini mantıklı

bulmuştum ve balayımın bu kadar kısa sürecek olmasına üzülsem de elime geçen fırsatı değerlendirmiştim.

Önüme attığı her kırıntıya tamah edip bir mazeret bulmuştum. İlgisizliğine. Sadakatsizliğine. Beni umursamamasına. Aramızda ne bir kıvılcım ne de bir dostluk olmasına. *Ne aptalmışım.*

Nasıl bu kadar kördüm?

Aynı şeyi bir daha asla yapmayacağım.

Ancak Maddox burada daha fazla kalmamızı istiyordu. Evli olmadığımız hâlde bu adam bile benimle daha fazla vakit geçirebilmeyi diliyordu. *"Belki bütün bir hafta için yer ayırtırsın."* Aralarındaki fark beni hayrete düşürüyordu.

Ona eve döndüğümüzde ne olacağını sormak istiyordum. Arada sırada görüşen iki arkadaş olmaya devam mı edecektik? Ayrılmadan önceki gibi birbiriyle flört eden iki dost mu olacaktık? Sadece cinsellik üzerine kurulu bir ilişkiyi yürütebilir miydim? Peki o böyle bir şey ister miydi?

Bu ilişkimizi bozar mıydı? Bu hâlimiz o kadar doğru geliyordu ki. Yine de bunu Kismet Beach'te sürdürebilir miydik? Şansımızı denemeli miydik?

Kafamda dört dönen soruların hepsini kendime sakladım çünkü cevapları öğrenmek istemiyordum. *Hâlâ fırsatın varken ânın tadını çıkar ve gerisini sonra düşün. Bunu sorman her şeyi mahvetmekten başka bir işe yaramayacak.*

Yolculuk beklediğimden uzun sürdü. Tekne yavaşlamaya başladığında dalgalar ve Maddox'un kolumu nazikçe okşayışı yüzünden neredeyse uyumak üzereydim. Arada bir elimi tutuyor ve bana aldığı yüzükle oynuyordu.

Ona her dokunuşunda gülümsemeden edemiyordum.

"Keyfiniz yerinde mi?" diye sordu Kaptan Jimmy.

"Gayet iyiyiz," diye yanıtladı Maddox.

Başımı omzundan kaldırdım.

"Şuradaki adaya gidiyoruz," dedi Kaptan Jimmy parmağını ileri doğrultarak.

Tekne daha da yavaşlayınca Maddox'la ayağa kalktık.

"Domuzlar buraya nasıl gelmiş?" diye sordu Maddox.

"Buna dair bir sürü söylenti var. Bazıları korsanların ya da kâşiflerin onları asırlar önce getirip adaya bıraktığını söylüyor. Diğerleriyse mezbahalara ya da satılmaya götürülürken taşındıkları gemi batınca bazılarının sağ kurtulduğunu iddia ediyor. Hatta komşu adadaki yerlilerin domuzların kokusundan bıktığını ve burayı bir çiftlik gibi kullandıklarını söyleyenler bile var. Teknelerle gelip onları beslediklerini, gerektiğinde birkaçını yanlarında götürdüklerini anlatırlar."

Kaşlarımı çattım. "Benim yanımda korsanlardan kurtuldukları söylentisine inanacağız, tamam mı?"

Maddox güldü.

"Motorun sesini duyunca bize doğru yüzmeye başlayacaklar," dedi Kaptan Jimmy. "Teknenin ön tarafındaki soğutucuda birkaç elma dilimi ve biraz ekmek var. Suya girip onları beslemek istiyorsanız yanınıza çubuklara takılı olan elmalardan alın. İnsanlara alışık olsalar da sonuçta hayvanlar. Parmaklarınızı yemekle ağızları arasından uzak tutun."

"Resmen Banks'i tarif etti," dedi Maddox sırıtarak.

Güldüm. "Haksız sayılmazsın."

Bana döndü. "Demek bu şeylerle yüzmek istiyorsun."

"Evet." Omzunun üzerinden arkasına baktım. "Baksana! Geliyorlar."

Suyun sığlaşmasıyla Kaptan Jimmy motoru kapattı. Sahile doğru sürüklenmeye devam edip domuzlara yaklaştık.

Kalbim sevinçten yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Teknenin önüne koşup elmaları bulduk.

"Suya atın gitsin," dedi Kaptan Jimmy.

Teknemizin etrafında yüzen domuzları izleyip güldüm. Attığımız meyveleri sevinçle ciyaklayarak mideye indiriyorlardı.

"Harika değiller mi?" diye sordum. "Baksana. Çevrelerine uyum sağlayıp yüzmeyi öğrenmek için neler yaptıklarını bir düşün. Domuzlar normal şartlarda yüzemez."

Maddox büyük, siyah bir domuza bir parça ekmek attı. "Görünüşe göre yüzebiliyorlarmış."

Neredeyse karaya vurana kadar sürüklendik.

"Şanlıymışsınız," dedi Kaptan Jimmy. "Etrafta bizden başka tekne yok. Genelde en az dört beş tane olur."

"Onlarla yüzebilir miyiz?" diye sorarken yüreğim ağzımda atıyordu.

"Elbette. Keyfinize bakın. Dönme vakti gelince size haber veririm."

Teknenin arkasına geri döndük. Maddox tişörtünü ve güneş gözlüğünü, ben de şortumu ve kolsuz tişörtümü çıkardım.

"Bunu giymek zorunda mıydın?" diye homurdandı Maddox.

"Alt tarafı bir bikini," dedim gülerek.

Bana doğru eğildi. "Suya girdiğimde mayomun içine bir muz tıktığımı düşünecekler."

Ağzımı kapatarak Maddox'un kendine hâkim olma mücadelesine dikkat çekmemeye çalıştım.

"Arkanızda domuzlarla fotoğrafınızı çekmemi ister misiniz?" diye sordu Kaptan Jimmy. "Güzel bir hatıra olur."

"Evet, çok güzel olur," dedim telefonumu alıp ona uzatırken.

Maddox kolunu etrafıma dolayıp beni kendine çekti. Ben de kollarımı beline sararak parmak uçlarımı mayosunun belinin altına soktum.

"Ellerine hâkim ol," diye mırıldandı usulca.

"Gülümseyin," dedi Kaptan Jimmy.

Birkaç fotoğrafın ardından Maddox son pozlarımız için beni önüne çekti. Aletini kıçımda hissedebiliyordum.

"Teşekkürler," deyip telefonumu geri aldım.

Maddox arkasını dönüp suya atladı. Bense kıkırdamakla meşguldüm. Peşinden okyanusa dalmadan önce hızlıca bir selfie çektim –göğüs dekoltemin iyice göründüğünden emin oldum– ve telefonumu kaldırdım.

"Gelsene," diye seslendi Maddox suyun içinden.

Kaptan Jimmy'ye gülümseyip teknenin kenarına ilerledim. Domuzlar suyun içinde neşeyle dolanıyor, Maddox'un etrafında yüzüyordu.

Tüm bunların ne kadar inanılmaz olduğunu düşündükçe boğazımda bir yumru oluştu. Bahamalar'daydım ama tatili birlikte geçireceğimi sandığım adam yanımda değildi. Aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim bir adamla, Maddox'la birlikteydim. Birlikte haftalar önce artık imkânsız olduğunu düşünüp ümidi kestiğim şeyi yapıyor, domuzlarla yüzüyorduk. Mutluydum. *Hayal edemeyeceğim kadar mutluyum.*

Bir an bile tereddüt etmeden suya atladım.

Yüzeye çıktığımda Maddox hemen önümde duruyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Pekâlâ," dedi gülerek. "Bunun dünyanın en saçma şeyi olacağını düşünmüştüm ama o kadar da kötü değilmiş."

İki yavru domuz yüzerek yanımıza geldi. Etraflarında dolanıp suyun altına dalarak küçük toynaklarını çırpışlarını izledik.

"Şuna baksana," dedim vücudunda uzun, beyaz benekler olan siyah bir domuzu işaret ederek. "Zebraya benziyor."

"Ben en çok şunu sevdim." Bir gözünün etrafında siyah bir daire olan açık pembe hayvanı gösterdi. "Bir kavgaya karışmış da kazanmış gibi görünüyor."

Güldüm.

Daha sığ bir tarafa doğru yüzüp okyanusun kenarına oturduk. Domuzlar ikimize bir gösteri sunar gibi çırpınıp oynarken üzerimize su sıçratıyordu. Gülümsediklerine yemin edebilirdim.

Ninova

"Sence de çok beklenmedik değil mi?" diye sordum, Maddox'un dövüşçü domuzuna sarılmasını izlerken. "Bu manzara, dünyanın en güzel, en el değmemiş sahillerinden birinde oturmamız, etrafımızın domuzlarla sarılı olması. Aklım almıyor."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl yani?"

Omuzlarını silkti. "Domuzların etrafında yüzdüğünü görmek, saydığın onca şeyin birleşimi... Sana kendini nasıl hissettiriyor?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"Biraz düşünüp sana döneceğim."

Maddox yeniden suya girip tekneye doğru yüzmeye başladı. Jimmy'ye bir şeyler söyledi ve kaptan eşyalarımızın arasından bir şey alıp ona uzatınca kıyıya geri döndü.

Domuzu yanma gelene kadar öylece dikildi. Kabul etse de etmese de onu çok sevmişti.

Su geçirmez kılıfa koyduğu telefonunu alarak ayağa kalktım ve o yeni arkadaşını severken birkaç fotoğrafını çektim.

"Ee?" diye sordu.

Tekrar yanma oturdum ve yüzümü gökyüzüne çevirdim. "Sanırım beni büyü diye bir şeyin olduğuna inandırıyor. Evrenin büyüsünden bahsediyorum, bir büyücününkinden değil."

"Anlıyorum."

"Sahiden mi?"

Bana cevap vermeyince omzumun üzerinden ona baktım. Bir yandan domuzunu seviyor bir yandan da beni izliyordu.

"Siz çifte kumrularla bir fotoğraf çekilebilir miyim?" diye sordum.

Güldü. "Çekil bakalım."

Telefonu kaldırıp ikimizin ve Dövüşçü'nün birkaç fotoğrafını çektim. Ardından Maddox beni bacaklarının arasına alıp arkama geçtiğinde birkaç tane daha.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. *Şak!*

Boynuma bir öpücük kondurdu. *Şak!*

Memelerimi avuçladı. *Şak!*

Yüzümün yanını yaladı. *Şak!*

Son birkaç karede Dövüşçü bizi –ya da daha doğrusu Maddox'un kucağından beni– itmeye çalışıyordu.

Tekneye dönmeden önce kumsalda oynayıp hâlâ aylak aylak etrafta dolaşan domuzları çubuklardaki elmalarla besledik. Gökyüzü kararmaya başlayınca Kaptan Jimmy gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Güverteye önce ben çıktım. Maddox da hemen arkamdaydı. Havlularımıza sarındık ve yerlerimize geçip yine birbirimize sarıldık.

Asla unutmayacağım adadan uzaklaşırken Maddox dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Domuzlar azmi ve cesareti temsil ediyor," dedi usulca. "Hiç beklemediğin bir yerde bile karşına çıkan güzelliği. Mucizeyi. İhtimali."

İçim eridi.

"Onlara bakınca bunları görüyorsun," diye fısıldadı.

Onu başımla onayladım.

"Ben de sana bakınca bunları görüyorum."

Ona bakamıyordum, yoksa gözyaşlarımı görecekti. Bu yüzden bana doladığı kollarına tutunup sözlerini asla unutmamak için zihnimde tekrarladım.

"Azim ve cesaret. Hiç beklemediğin yerde karşına çıkan güzellik. Mucize. İhtimal."

"Sana bakınca bunları görüyorum."

Hakkımda böyle düşünen biriyle arkadaş kalmaya nasıl dönebilirdim?

Yirmi

ASHLEY

"Güneşin tekrar ortaya çıkmaya karar vermesine sevindim," dedim ayak parmaklarımı gererek. "Son günümüzü havuz kenarında geçirmek çok güzel."

Maddox uzandığı şezlongunda bana döndü ve gizlemeye hiç gerek duymadan vücudumu süzdü. Onu kendi silahıyla vurmak için yüzüstü yattığım yerimde ağırlığımı karnıma verdim ve kıçımı hafifçe havaya kaldırdım.

Üzerinde teknede giydiği mayosundan başka bir şey yoktu. Daha enfes görünmesi mümkün değildi.

"Ne okuyorsun?" diye sorarken bakışları hâlâ kıçımdaydı.

"*Sway* diye bir kitap."

"En çok hangi karakteri sevdin?"

"Zor soru. Barrett isimli bir politikacı hakkında ama kardeşi Lincoln daha ilgi çekici."

"Küçük kardeşlerin hepsinin canı cehenneme."

Güldüm. "Gözünün önüne Banks'in yaptıkları mı geliyor?"

Gözlerini devirdi. "Kaçıncı bölümdesin?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum." Bölümün başladığı sayfayı çevirdim. "On yediymiş."

Gözleri karardı. "Okumaya devam et. On sekizinci bölüm çok güzeldir."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona meraklı bir bakış attım. Bana sırıtıp telefonuna geri döndü.

"O ne demek şimdi? Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Uyuyan Güzel dün kafasını bir türlü kaldıramadı, ben de

Ninova

onu rahatsız etmemek için yataktan çıkmak zorunda kaldım. Belki de kitabı sehpanın üzerinde görüp biraz okumuşumdur."

Ne? Pekâlâ... "Beğendin mi?"

"Fena değildi. Barrett'ın yaptıklarını, kızın peşinde koşmasını takdir ettim. Biraz ona benzediğimi düşünüyorum." Göz kırptı. "Ama şu Lincoln denen herifin haddini bilmesi gerek."

Kahkaha attım.

"On sekizinci bölüme gel de sonra konuşalım," dedi.

Neden bahsediyor bu?

"*Sikerler.*" Ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Sakın kıpırdama."

Kitabımı yere bırakıp dirseklerimi indirdim ve yeniden yüzüstü yatmaya başladım. Maddox da telefonunu kitabımın yanma koydu.

Elindeki güneş kremini fark edince, "Geldiğimizde sürmüştüm zaten," dedim.

"Sırtını atladın."

"Hayır, sırtıma da sürdüm."

Bikini üstümün ipini çözdü ve eline biraz güneş kremi sıktı. Şezlongun arkasına çıkıp bacaklarını iki yanıma yerleştirdi.

"Sonra da on sekizinci bölümden bahsettin –daha doğrusu ben bahsettim– yani artık sana dokunmaktan başka çarem yok."

"*Ah,*" dedim elleri sırtımda gezinmeye başladığında. "Sanırım romantik kitaplar okuman hoşuma gitti. Seni bir kitap kutusuna abone mi etsem?"

Telefonu çaldı ama duymazdan geldi. "Kutudan ne çıkıyor?"

"Kitap."

"Hadi canım."

Kıkırdadım. "Karton kapaklı kopyalar, ücretsiz elektronik kitaplar, kalem, çıkartma ya da buzdolabı mıknatısı gibi ıvır zıvırlar. Bardak kılıfları. Öyle şeyler işte. İstersen içinden tişört ya da kulplu bardaklar çıkan başka kutular da var. Hatta bir tanesi gelirin tamamını bir hayır kurumuna bağışlıyor."

"Onu al bana." Omuzlarımı kavrayıp başparmaklarını enseme yasladı. "Kitapları senin evine getiririm, sen de bana teker teker okursun."

Kafatasımın hemen altındaki o sürekli ağrıyan noktayı ovmaya başlayınca inledim. "Okumayı bilmiyor musun? Hem neden sende yapmıyoruz? Benim bir evim yok, unuttun mu?"

"Okumayı biliyorum ama sen okurken başka şeylerle meşgul olma niyetindeyim. Ayrıca bana gidemeyiz, Banks sürekli benim evimde."

Kıkırdadım. "Onu sepetleyemez misin?"

"Sepetleyebilirim ama içeride çıplak olduğunu anlarsa pencereden seni gözetleyeceğinden şüpheleniyorum. O zaman onu gebertmek zorunda kalırım."

Sırtımı ve göğüslerimi avuçlayabilmek için yanlarımı ovdu, ardından da kıçıma ilerledi. Son birkaç günde fazlasıyla aşina olduğum sıcaklık içimi kavurdu.

"Evinde çıplak olacağımı kim söyledi?" dedim. "Oraya sana kitap okumaya geliyorum."

"Sanki o kapıdan içeri girdiğinde kıyafetlerin on dakikadan fazla üzerinde kalacakmış gibi. Sen öyle san."

Bu eve döndüğümüzde de görüşmek istediği anlamına mı geliyor? Göğsümde umut tohumları filizlendi.

"O zaman bir erotika seçeyim," dedim ve bikini altımı çıkarırken kalçalarımı kaldırdım. "Konuyu kim ne yapsın?"

Telefonu bir kez daha çaldı ama Maddox yine aldırmadı.

Hiç acele etmeden kıçımı sıktı. Güçlü elleri, parmaklarının her baskısı bacaklarımın arasındaki sızıyı şiddetlendiriyordu.

"Ne tür erotikalar okuyorsun?" diye sordu sesini alçaltarak. "Farklı türleri var mı?"

"Canım öyle bir şey okumak istiyorsa tabu konuları olan ve uzatmadan konuya giren bir tane seçerim. Biraz boğmaya ya da döllemeye..."

Ninova

"Ne?"

Güldüm. "Duydun işte. Amaç kadını hamile bırakmak."

"*Ah.*" Boğazını temizledi. "Pek benlik olduğunu sanmıyorum."

"Belki harem seversin? Bir erkek ve bir sürü kadın?"

"Öneri için teşekkürler ama ben tek eşli bir adamım."

Yüzümü şezlonga gömüp sırıttım.

Telefonu yine çalınca iç geçirdi. "Kimin aradığını görebiliyor musun?"

"Bakmamı mı istiyorsun?"

"Evet, ekranı görebiliyorsan tabii."

Görebiliyorsam.

Eton kendine dair daima o kadar çok şey saklamış, özel aile meselelerini öyle gizli tutmuştu ki bir şey sormaya kalktığımda kendimi aptal gibi hissederdim. Fakat Maddox'un her şeyi ortadaydı.

Azim ve cesaret. Güzellik. Şimdi de dürüstlük.

Bu adamı sevmeme şaşmamalı.

Başımı şezlongdan hafifçe kaldırıp telefonuna baktım. "Annenmiş."

"Kaç kere aramış?"

"Sanırım üç."

"Açsana."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım, aklını kaçırmış olmalıydı. "Hayatta olmaz."

"Aç gitsin. Muhtemelen öldüğümü düşünüyordur. Neredeyse otuzuma geliyor olmamı umursamıyor. Biraz aşırıya kaçtığını biliyorum ama ona ağzımı açıp hiçbir şey söylemem."

Ona bön bön bakmaya devam ederken bir çağrı sesi daha duyuldu.

Maddox ellerini havaya kaldırdı. "Her tarafım güneş kremi içinde. Aç işte."

Telefonuna uzanırken inledim. *Ona ne söyleyeceğim ki? Publix'te gezmiyoruz ya. Oğluyla düşüp kalktığım gün gibi ortada. Dahası, bahsi geçen bu oğul ellerini bütün vücudumda gezdirirken önünde çırılçıplak yatıyorum.*

Tanrım...

"Alo?" dedim yüzümü buruşturarak.

Maddox ellerini kalçalarımda gezdirmeye geri döndü.

"Ashley?" dedi annesi neşeyle. "*Merhaba.* Nasılsın, canım?"

Telefonu benim açmama sevindi mi? Sesimi nasıl tanıdı? Benimle olduğunu... Banks elbette. Sadece adının bile bir sürü sorunun cevabı olması ne komik.

"İyiyim, Damaris. Sen nasılsın?"

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Neden bilmiyorum ama Maddox'un bugün döneceğini sanıyordum, eve gelmeden önce ofise uğrayıp bana gelen paketi almasını isteyecektim. Daytona Beach'teyim ve ofise gidip onca yolu çekmek istememiştim."

"Yarın dönüyor. Uçağımız saat ikide."

Kalbim sızladı. Bunu düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Maddox'un vücuduma masaj yapan elleri de acı gerçeği duyunca yavaşladı.

"İyi vakit geçiriyor musunuz?" diye sordu.

"Evet." Maddox'un parmakları bacaklarımın iç kısmında kayınca sesimi sabit tutmakta zorlandım. "Bugün domuzlarla yüzdük."

"Biliyor musun, bunu yapmayı ben de hep çok istemişimdir. Kix'le sürekli yıldönümümüz için Bahamalar'a gideceğimizi söylüyoruz ama hâlâ gidemedik."

Ne güzel. Kapatıyorum o zaman.

"Şu sıralar onu yeni bir kanepe almaya ikna etmeye çalışıyorum ama ani bir kararla seyahat ayarlayabilirim. Bakalım buna ne diyecek?" Güldü. "Sanırım pes etmek üzere. Çoktan bir ka-

Ninova

nepe beğenip sipariş ettiğimi ve üretimde olduğunu bilmiyor tabii. Fikrini değiştirince onu Sunnyvale'deki Swayze'ye gönderip kanepemi aldıracağım."

Güldüm. "Çok zekice. Tarzına bayıldım."

Maddox ayağa kalkıp beni de kaldırdı. Anadan üryan gezdiğimden içeri gireceğimizi sanmıştım ama eğilip şezlongun arkalığını kaldırdıktan sonra uzandı.

"*Ne yapıyorsun?*" diye sordum ağzımı oynatarak.

"Evlilik çok eğlencelidir," dedi Damaris. "Kix'in annesinden küçük bir numara öğrenmiştim. Sana da anlatmamı ister misin?"

"Tabii."

Maddox elimi tutarak beni kendine çekti. Planı kafama dank ettiğinde vücudum kasıldı.

"*Hayır,*" dedim ağzımı oynatarak, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Ama ağzım hayır dese de bedenim evet diye haykırıyordu.

Belimi kavrayıp parmaklarını neredeyse canımı yakacak kadar sertçe kalçalarıma geçirdi ve beni yüzünün üzerine çekti. Dizlerimi şezlonga yasladım, dili kadınlığımın hemen altındaydı.

Vücudum henüz bana dokunmamış olmasına rağmen karıncalanmaya başlamıştı bile. Damaris'i ne yapacaktım? Annesiyle telefondaydım! Konuşmamızı kabalık etmeden nasıl sonlandırabilirdim? Telefonu oğluna verip yapmak üzere olduğu şeyi durdurmam da mümkün değildi.

"Her şeyi duyma demişti," dedi Damaris, oğlu ıslık kıvrımlarıma üflerken. "Çünkü kocan da aynısını yapacak."

Maddox kalçalarımı çekiştirip beni yüzüne oturttu. Boştaki elimle şezlongun sırtını kavrayıp dengemi sağladım. Dilini tenimde gezdirip şişmiş klitorisimi nazikçe emmeye başladı.

Ahizeyi kulağımdan uzaklaştırırken tısladım. Buna bir son vermek için geri çekilmeye yeltendiğimde belimi sıkıca kavrayıp beni yerime sabitledi.

"Ashley? Hâlâ orada mısın, canım?"

İçimi kaplayan ürpertiyle tepeden tırnağa titredim.

"Buradayım," dedim sakin kalmak için mücadele ederek. "Sanırım telefon çekmiyor. Fırtına... vardı da..."

Maddox ellerini kullanmamaya özen gösteriyor, beni sadece diliyle beceriyordu. Her darbesiyle vücudum bir zevk dalgasının esiri oluyordu.

"Peki. Oğluma aradığımı söylersin. Duşta mı demiştin?"

Hayır. "Evet!" İşin içinde ıslak bir şeyler olduğundan tam olarak yalan sayılmazdı. *Söz konusu ıslak şey şimdilik benim.*

Siktir... Diliyle klitorisime işkence ediyor, ağır ama sert darbelerle üzerinde daireler çiziyordu. Elimi saçlarına geçirip çekiştirdim ama bacaklarımın arasına kıkırdayınca bunun bir hata olduğunu anladım.

"Pekâlâ, aradığımı ama önemli bir şey olmadığını ona iletirsin. Seninle konuşmak çok güzeldi, Ashley. Umarım yakında görüşürüz."

"Seninle de öyle, Damaris," dedim ama adını söylemeyi güçlükle başarmıştım. "Hoşça kal."

"Görüşürüz."

Derin bir nefes verip kendimi Maddox'un ağzına bastırdım. Telefonu kapadım ve çağrının sonlanıp sonlanmadığını iki kez kontrol ettim. "İki saniye içinde boşalacağım."

Kıçımı kavrayıp beni *sertçe* kendine çekti.

"Siktir, Mad!" Dudaklarımdan bir inilti dökülürken başım geriye düştü.

Kasılmalarım sona erene kadar yüzüne sürtünmeye devam ettim. Tamamen tatmin olmuş vaziyette uzunca bir süre üzerinde hareketsiz kalıp başını kendime yasladım.

Neden hep böyle olamıyoruz?

Gerçi çekilip kendimi kucağına bıraktım. Yüzü zevk sularımdan sırılsıklam olmuştu. Dudaklarını yaladı.

"Bir daha telefonda annenle konuşurken bunu yaparsan..."

"Ne? Boşalacak mısın?"

Gülerek elimi altıma uzatıp aletini mayosundan çıkardım. Ona tek kelime etme fırsatı vermeden üzerine oturdum.

Başı en derinlerime ulaşırken dudaklarından bir hırıltı döküldü. Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Üzerinde ileri geri gittim, bana tattırdığı hazzı onun da yaşamasını istiyordum. Öpücüğümüzü bozmadan sırıttı.

"Kendi tadını alıyor musun?" diye sordu usulca. "Bu çok ateşli bir şey."

Kızardım. "Prezervatifin yok."

Tempomuzu yavaşlatıp gözlerini benimkilere dikti. "Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Hiçbir hastalığım yok. Bana inanmak zorunda değilsin, inanmazsan gücenmem."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. "Eton'ın beni aldattığından şüphelendiğim gibi test yaptırdım. Her şeyi net olarak *öğrenmemden birkaç hafta önceydi.* Sonrasında hiç birlikte olmadık. Bir şeyim yok. Ayrıca doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Bakışları hâlâ benimkilere kenetlenmişti. "Emin misin? Ânın heyecanıyla yanlış bir karar verme."

Sanırım bu adamı çok seviyorum. "Aynısı senin için de geçerli." Aleti içimde kasılırken alnına bir öpücük kondurdum.

Maddox'u, bunu sorun etmediğimi kesin bir dille ifade etmezsem duracağını bilecek kadar iyi tanıyordum. O böyle bir adamdı. İyi bir insandı.

"Mad?" Kalçamı oynattım. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Ne istersen." Duraksadı. "Eh, ne istersen değil ama şu an söyleyeceğin her şeyi yapmaya meyilliyim."

Güldüm. "İçime boşalır mısın?"

Gözleri irileşirken kaşları çatıldı.

"Bir kez olsun seni her şeyinle içimde hissetmek istiyorum. Yarın eve dönmeden önce."

"Tanrı aşkına, kadın."

"Bir daha böyle bir şey istemeyeceğim," dedim.

Bana bakıp sırıttı. "Lütfen iste."

O yeniden hareket etmeye başlarken öpüştük. Bile isteye, yarın evdeki yatağıma girdiğimde muhtemelen her şeyin sona ereceğini bile bile kendimi onda kaybettim.

Fakat bu gece her şeyiyle benimdi. *Ve birlikte geçireceğimiz her saniyenin tadını çıkaracağım.*

Yirmi Bir

MADDOX

Ateşle oynadım ve artık bedelini ödemek üzereyim.

Elimi bile sürmediğim meyve suyum önümdeki bardakta duruyordu. James bir saat kadar önce kahvaltımızı getirmişti ama bir lokma bile yememiştim.

Hazırlanmaya başlaması için Ash'i uyandırmalıydım. *Ona yarım saatten daha fazla vakit bırak.* Anılar aklıma doluşurken gülümsedim.

Sabaha kadar uyumamıştık. İkimiz de birlikte geçireceğimiz son geceyi boşa harcamak istememiştik. Havuzun kenarında sevişmiştik. Güneşin altında parıldayan tatlı, çıplak bedeni cennetten yeryüzüne inmiş bir lütuftan farksızdı. *Ashley cennetten inmiş bir lütuf.* Ardından yatağımıza girip bir daha sevişmiş ama bu kez odamızı dolduran ay ışığının altında hiç acele etmeden, dışarıdaki okyanustan gelen dalga seslerinin eşliğinde birbirimiz vücudunun ve sesinin tadını çıkarmıştık.

Bir sürü şey konuşmuştuk ama kafamızı meşgul eden o tek düşünceyi hiç dillendirmemiştik. *Eve dönmek.*

Ayağa kalkıp süiti boydan boya geçerek arka verandaya doğru yürüdüm.

Kendimi bildim bileli Ashley'yi unutamayacağımın farkındaydım. Birinci sınıfta saçına dolanmış sakızı kesmemin ardından mont askılarının orada bana küçük gözlerini kırpıştırdığında vurulmuştum ona. Ama benim için fazla güzeldi, fazla akıllı ve komikti. Yaşımız ilerledikçe onunla gülüp eğlenmeye başlasam da böyle bir şeye kalkışamayacağımı biliyordum. Ashley Thompson'a layık bir adam değildim.

Ninova

Liseden mezun olup hayatımı düzene sokunca ona layık olduğumu fark etmiştim. Ama kadın-erkek ilişkilerinin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar deneyim edinmiş, duyguları ve arkadaşlığı kurtarmanın tek yolunun her şey sarpa sarmadan önce karşı taraftan ayrılmak olduğunu öğrenmiştim.

Bunu Ashley'ye yapamayacağımı biliyordum.

"Kısacası aptalın tekiyim," dedim yüksek sesle.

Kaybedilecek çok şey vardı. Florida'ya geri dönüp her şey küçük bir tatil kaçamağından ibaretmiş gibi yaparsak onu her gördüğümde benim olduğunu düşünmemeyi becerebilir miyim bilmiyordum. Onu barda elin adamıyla görmeyi nasıl kaldırabilirdim? Sadece düşüp kalktığı bir adam olamazdım. *Sikerler.* Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Böyle devam edip bir ilişkiye başlarsak ondan ayrılamazdım. İşler kötüye giderse ne olacaktı? Sonuna kadar gidip ikimizin de perişan olmasını mı izleyecektim? Yoksa her şeyi bitirip Ashley'yle bir daha hiç konuşmayacak, onu hayatımdan sonsuza dek çıkaracak mıydım? Gözlerindeki hüznün sebebi olduğumu, onu hayal kırıklığına uğrattığımı, son birkaç gündür yaptığım gibi onu mutluluktan havalara uçurmak yerine mahvettiğimi bilmeye dayanamazdım.

Ne yapacağım?

Buraya hiç gelmemeliydim.

Ama o zaman başka birisi gelirdi. Yaptığımız her şeyi başka bir adamla yapardı.

Dudaklarımdan öfkeli bir hırıltı döküldü.

Bunun bedelini bir noktada, bir şekilde ödeyecektik. Asıl soru nasıl ve ne zaman olacağıydı.

Telefonum cebimde titreyince çıkarıp gelen mesaja baktım.

Banks: Moss'a haklı olduğumu söyler misin lütfen?

Moss: Gördün mü, Banksy? Saçmaladığını zaten biliyor.

Kardeşlerimi özlemiştim.

Ben: Ne oluyor?

Banks: Scooby-Doo'daki minibüsün markası ve modeli ne?

Kahkaha attım.

Ben: Neden bahsediyorsun? Öğrenip ne yapacaksın?

Moss: Soruya cevap ver.

Ben: Minibüs işte. Çocuk aklımla üzerinde herhangi bir marka gördüğümü hatırlamıyorum, gerçi üzerinden uzun zaman geçti.

Banks: CEVAP GÜN GİBİ ORTADA.

Moss: Evet. 60 model Chevy G-body panelvan.

Banks: Aptalın önde gidenisin, Moss.

Moss: Bunu parmağındaki yarayı bana yapıştırıcıyla kapattıran adam mı söylüyor?

Tanrı'ya şükür orada değildim.

Ben: Neden bunu tartışıyoruz?

Banks: Uzun hikâye. Markasını ve modelini söyle de yanıldığını kabullensin, senin aptal olmadığını biliyorum.

Banks: Lütfen beni haksız çıkarma.

Moss: Söyledi ya. "Minibüs işte."

Ben: Sen ne olduğunu düşünüyorsun, Banks?

Banks: Dodge A100 olduğunu BİLİYORUM. İki kelime: Yuvarlak farlar.

Ben: Doğru bir noktaya değindi.

Moss: Annemle babam ikinizden sonra dibe vurduklarını anlayıp daha fazla çocuk yapmaktan vazgeçti.

Ben: Çok komik.

Ninova

Banks: Eve ne zaman dönüyorsun?

Ben: Birkaç saat içinde.

Banks: Kahretsin.

Moss: Akşam görüşürüz o hâlde.

Ben: Neden kahretsin dedin?

Banks: Öylesine. Akşam görüşürüz.

Ben: Banks...

Bir süre bekledim ama hiçbir yanıt gelmedi.

"Aptal herifler," dedim telefonumu cebime geri sokarken.

Derin bir nefes aldım. *Vakit geldi.* Ashley'yi kaldırıp yolculuk hazırlıklarına başlamalıydım.

Daha önce hiç hissetmediğim muazzam bir korkuyla odamıza çıkan basamakları tırmandım. Sahanlığa adımımı atar atmaz açık balkon kapısından gelen esintiyi hissettim.

Ashley yatakta yüzü bana dönük vaziyette yan yatıyordu. Hâlâ uyuyordu. Çıplak omuzları gevşemişti ve hiç görmediğim kadar huzurluydu.

Yatağın kenarına oturdum. "Günaydın."

Kıpırdansa da gözlerini açmadı. *Eh, onu suçlayamam.*

"Günaydın, minik kuşum," dedim daha yüksek sesle.

Gözleri titreşerek aralandı. Dudakları bir sırıtışla ağır ağır kıvrıldı. "Günaydın."

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de uyanıp hazırlanmaya başlasan iyi olacak."

Başının üzerine bir yastık çekti.

Seni çok iyi anlıyorum.

Yanma sokulup onu kendime çektim. Yanağı göğsüme yaslanırken kolunu belime attı.

"İstersen burada yaşayabiliriz," diyerek onu gülümsettim. "Nasıl avlanılır pek bilmem ama bir tekne alıp balık tutabiliriz. Turistleri domuzlara götürüp para kazanırız."

"Bir domuz gezgini olabilirim."

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ben yaparsam olur."

Parmaklarımı kollarında gezdirdim. "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. İnsanlar sırf seninle zaman geçirmek için bile para vermeye razı olur."

"Sana indirim yaparım."

"*Bak sen,*" dedim gücenmiş gibi yaparak. "Bu senaryoda ortağın olacağım. Benden para alamazsın. Bu işte birlikteyiz."

Kıkırdadı.

"Sana kahvaltı söyledim. Bu kez çileğimiz yok. James yumurtalı ekmek ve yabanmersini önerdi. Artık en yakın dostum o, ona güveniyorum."

"Kâhyamızla bu kadar iyi anlaşmanıza çok sevindim."

"*Kâhya,*" dedim korkunç bir İngiliz aksanıyla. "Kâhyası olan bir adam olduğumu hayal bile edemiyorum. Kendimi hayatta ciddiye alamazdım."

Güldü. Vücudunu daha da yakınıma çektim.

"Bunun bitmesini istemediğimi itiraf etmem kötü bir şey mi?" dedim.

Kollarımın arasında donakaldı. "Ben de istemiyorum, Mad."

Gözlerimi tavana diktim, göğsüm sızlıyordu. *Neden bu kadar zor geliyor?*

İç geçirdi. "İnsanların sırf küçük bir kaçamak için sana geldiğini düşündüğünü biliyorum. Ama neden bizim kaçamağımız burada bitmek zorunda ki? Biraz daha devam etsek... olmaz mı?"

Kulağa muhteşem bir fikir gibi geliyor. "Bu doğru olur mu?" *Şu an kendimden nefret ediyorum.*

"Neden olmasın?"

Omuzlarımı silktim. "Birbirimizden nefret edelim istemiyorum. Seni buna dayanamayacak kadar çok seviyorum."

Ninova

Boğazım sıkıştı. Vücudum donakaldı.

Ashley derin, titrek bir nefes aldı. "Biz iki arkadaşız. Birbirimizi hep sevdik. Aksinin mümkün olabileceğini sanmıyorum."

Gözlerimi kapadım. *Kıçımı kurtardığın için teşekkürler, Ash.*

"Söz ver," dedim.

"Ne sözü?"

"Bana karşı daima dürüst olacağına söz ver. Sırf böyle başladık diye buna katlanmaktansa çekip gideceğine." Bir nefes aldım. "Hiçbir şey yolunda değilken bile sineye çektiğin o dallama gibi olmayacağız."

"Peki. Ama *sen* de *bana* gerçek bir şeylere emek harcamak istemediğin için herkesten kaçtığın gibi benden kaçmayacağına söz vereceksin."

Yüzümü buruşturdum. "Hiç de öyle yapmıyorum."

"Bal gibi de yapıyorsun. Hayatına seninle arasında bir şey olsun isteyen bir sürü kadın girdi ama sen bir şans bile vermeden hepsini kendinden uzaklaştırdın."

Yutkundum. *Hayır, öyle değil. Onları kendimden uzaklaştırıyorum çünkü hiçbiri sen değilsin.*

Birden üzerime çöken farkındalık o kadar açık ve netti ki kusmak istedim.

Bu düşüncenin kafamda belirmesiyle sanki zihnimdeki bulutlar dağılmıştı. Her şey çok uzun zamandır gözümün önündeydi ama ben onu görmemek için elimden geleni yapmıştım.

Gerçek buydu. Başından beri öyleydi. Başından beri istediğim tek kişi oydu. Birinci sınıfta başını belaya sokacağından korktuğu için titreyen küçük dudaklarını gördüğüm andan beri onu seviyordum. Dürüst olmak gerekirse kalbimi o gün çalmıştı.

Bu yüzden birini bulup durulamamıştım. Bu yüzden başka hiç kimseye karşı bir şey hissetmemiştim. Bu yüzden kendimi hiçbir zaman evli ve çocuklu bir adam olarak hayal etmemiştim çünkü yanımdaki kadın asla o olmayacaktı.

Kardeşlerimin düşündüğünün aksine bu hiçbir zaman çocuksu bir aşk olmamıştı. Kalbim... başından beri onundu. Benim için yaratıldığını bildiğim, yüzünde güller açtığını görmek ve her gün kollarımın arasına alıp mutlulukla dolmak istediğim, kalbinin bana ait olmasını arzulamaktan hiç vazgeçmeyeceğim o kadınındı.

Onu sonsuza dek istiyorum.

Ancak ona böyle bağlanmak, bu sorumluluğun altına girmek dehşet verici bir düşünceydi. Ya günün birinde bana ihtiyacı olursa ve ben ona ihtiyaç duyduğu şeyi veremezsem? Ya onu koruyamazsam? Ya onu hayal kırıklığına uğratırsam?

Hayatıma devam edemezdim.

"Söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

"Veriyorum."

Göğsüme doğru gülümsedi.

"Yola çıkmadan önce bir posta daha tatil seksi ister misin?" diye sordum.

"Soru mu bu?" Üzerindeki örtüleri fırlatıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Ama kucağıma oturmaya fırsat bulamadan telefonundan bir bildirim sesi yükseldi. "Kim ki şimdi bu?"

"Ben nereden bileyim?"

Yatağın üzerine emekledi, telefonuna uzanırken çıplak kıçı havaya kalktı. Oturup ekranı kaydırdı. Kaşları çatılmıştı.

"Kimmiş?" diye sordum.

"Banka."

"Her şey yolunda mı?"

Telefonunu kucağına bırakıp bana baktı. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek."

"Peki. Yapabileceğim bir şey var mı? Ne olmuş?"

"Balayı için ödediğim para kartıma iade edilmiş," dedi kaşlarını çatarak. "Rezervasyon dosyasına sadece onu koymuştum, anlamıyorum. Ödemeyi haftalar önce halletmiştim, geldiğimizde hiçbir sorun çıkmadı. Sonuçta bir aksilik olsa söylerlerdi."

Kahretsin.

Daha fazla vaktimiz olacağını sanmıştım. Daha doğrusu işlem gerçekleştiğinde yanımda olmayacağını ummuştum.

İç geçirip yataktan çıktı. "Birkaç müşteri hizmetleri numarası bulmam lazım."

Elimi bacağına koydum. "Bekle."

"Ne oldu?"

"Şey..." Gergince yutkundum. "Arkadaşım James'ten ödemeni iade etmesini ve benim kartımdan çekmesini istemiş olabilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, öyle ki bir an yerlerinden fırlayacaklar sandım.

"Ben... Yapamazdım..." Omuzlarımı silktim.

Dönüp bana baktı. Gözlerindeki o şey öfke mi, şaşkınlık mı, mutluluk mu, yoksa hayret mi emin olamıyordum.

Yüzümü buruşturdum.

"Maddox..."

"Bak, belki başka adamlar," dedim eski nişanlısının adını anmayı reddederek, "her şeyi ödemene göz yumabilir ama ben öyle biri değilim. Balayımızın masraflarını karıma ödetmem."

Dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. "Evli olmadığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Dönüş uçağımız havalimanına inene kadar öyleyiz." Eh, madem foyam ortaya çıkmıştı bunu da öğrenmesinden zarar gelmezdi. "First class yolculuk yapacağımız uçağımız."

Bir şaşkınlık nidası koyuverdi. "Bir de bileti mi yükselttin?"

"Sara sağ olsun havalimanına geç kaldım. Bir de balayına benimle gideceğini öğrenince kızacağından endişelenmiştim, o yüzden her ihtimale karşı keyfini yerine getirmek istedim."

Göğsüme hafifçe vurduğunda onu kucağıma çektim.

"Bu benim tatilimdi," dedi. "Çıkıp tüm masrafları ödemeni istemedim."

"Haklısın. Öyle bir şey istemedin, senin dediğini yapsaydım uçaktan iner inmez kendime bir dönüş bileti alırdım." Eğilip onu öptüm. "Bu *bizim* tatilimizdi. Ben de en az senin kadar – hayır, muhtemelen senden daha çok– iyi vakit geçirdim."

"Domuzlarla yüzdüm."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Çıkardığın sonuç bu mu? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?"

Kıkırdadı, gözleri ışıl ışıldı.

"Seni becerdim, karnını doyurdum, alışverişe çıkardım ve kırk dolarlık güzel bir yüzük aldım," dedim elini kaldırarak. "Sense kalkmış domuzlarla yüzdüm diyorsun."

Yüzümü avuçlarının arasma alıp gülümsedi. "Seninle birlikte domuzlarla yüzdüm. Oldu mu?"

"Eh."

Güldü. "Bana domuzları unutturman için sana bir şans daha vereceğim ama elini çabuk tutman gerek, yoksa uça– *ah!*"

Teklifini kabul edip onu sırtüstü çevirdim. Kim bilir, belki şansım yaver gider ve gelecekte elime bunu yapmak için sandığımdan daha fazla fırsat geçerdi.

Öyle olacağını umuyordum.

Yirmi İki

ASHLEY

"Ben geldim!"

Sara'ya özenip kapıyı ayağımla kapadım ama onun aksine ayağımda süslü topuklu ayakkabılar değil, bir çift parmak arası terlik vardı.

Rebecca ve Sara bir tabak dolusu Doritos'u yere dökerek ayağa fırladı ve girişte üzerime atladı. Eve dönmek her ne kadar ödümü koparsa da onları gördüğüme çok mutluydum.

Çantalarımı pat diye yere bıraktım. "Alt tarafı birkaç gündür yoktum." Kollarını etrafıma sarıp beni bir grup kucaklaşmasına aldıklarında güldüm.

"Ne kadar detay varsa istiyoruz," dedi Rebecca geri çekilirken.

"Yatak odasında olanlarla başla." Sara oturma odasına yöneldi. "Suyun ve plajların harika olmasına çok sevindim ama asıl seks meselelerini duymak istiyorum."

Çantamı karıştırıp iki küçük kutu çıkardım ve peşlerinden gittim.

"Yatak odasından başlayabilirim," dedim ve kutulardan birini Sara'nın, diğerini ise Rebecca'nm kucağına bıraktım. "Ama asıl olanlar havuzda, banyo zemininde, pencerelerde, mutfak tezgâhında ve –ki biraz garipti ama *hararetle* tavsiye ediyorum– merdivende oldu."

"Sonuncusundan başla," dedi Becca fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

Sara güldü ve kutusunu açmaya koyuldu. "Güzel vakit geçirdin yani."

Ninova

Güzel mi? Hah.

Kanepenin bir ucuna yerleştim ve zihnimin muhtemelen bundan sonra her fırsata yapacağını bildiğim şeyi yapmasına izin verdim: Maddox'u düşündüm.

Süitten ayrılıp Florida'daki havalimanına bıraktığım arabamın yanına gelene kadar bana öyle ya da böyle sürekli dokunmuştu. Elimi tutmuş, bacağıma dokunmuş, omzunu benimkine değdirmiş, bir şekilde her an temas ettiğimizden emin olmuştu. Bunu kasten yapıp yapmadığından emin değildim ama bir şikâyetim yoktu.

Yanaklarım kızardı. "Önce bütün alçakgönüllüğümle size en içten teşekkürlerimi sunmam gerekiyor."

"O kadar mı iyiydi?" Sara bana kirpiklerinin altından bir bakış attı ve kutusuna geri döndü. "Ah, bu neymiş?"

Boncuklarla süslenmiş, klipsli bozuk para cüzdanını çıkarırken sırıttım. "Mad bana metalden bir kuş heykeli –sakın sormayın– almak için beni küçük bir dükkâna götürdü. Cüzdanları görünce de aklıma sen ve arabanın dört bir yanından çıkan bozuk paralar geldi."

"Ne iyi bir fikir, ayrıca *ne kadar güzelmiş*." Cüzdanı göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim."

Becca'nın dudaklarından şaşkın bir ciyaklama döküldü. "Ash..."

Sara'yla ona döndük. Küpeleri ve bilekliği kutusundan çıkarırken gözleri ardında açılmış, yaşlarla dolmuştu.

"Görür görmez tam senlik olduklarını düşündüm," dedim. Tepkisi beni de duygulandırmıştı. "Küpeler çok hoş ama asıl bileklikleri beğeneceğini düşündüm, kordonu ve deniz kabuklarını. Böyle şeyleri sevdiğini biliyorum."

Burnunu çekip ikisini de nazikçe kutularına geri koydu. Sara'ya bir bakış attığımda onun da duygusallaştığını, arkadaşımıza usul usul gülümsediğini gördüm.

"Beğendim. Hem de çok beğendim," dedi. "Benim için ne kadar değerli olduklarını tahmin bile edemezsin."

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Sara ürpermiş gibi yaparak. "Hediyeler için teşekkür ederiz. İkimiz de bayıldık. Hiç gereği yoktu ama hediyeyi asla geri çevirmeyiz. Ağlayıp sızlamak istiyorsanız gitmemi bekleyin. Beni bozmanızı istemiyorum."

Kıkırdadım.

"Parmağındaki ne?" Sara sol elimi işaret etti. "Biraz şüpheli görünüyor."

"Ah, bu mu?" Parmağımı havada salladım. "Alyansım."

"Ne?" Becca güldü.

"Mad şaka olsun diye aldı. Hâlâ parmağımda olduğu aklımdan çıkmış."

Sara'nın gözleri ardına kadar açıldı ve manidar bir tavırla başını salladı. "Anlıyorum."

"Ne anlıyorsun?" dedim.

"Ben de anlıyorum." Becca sırıttı. "Haklı çıktık, Sara. Acaba nedime olacak mıyız?"

"*Ne saçmalıyorsunuz?*"

Sara sandalyesinin ucuna kaydı. "Şimdiden anlaşalım, ikimiz de başnedime olabiliriz ama bekârlığa veda partisini ben planlayacağım. Ayrıca hayatta mavi bir şey giymem. Soğuk tonlar tenime hiç gitmiyor."

Bir kahkaha patlattım. "Sakin ol, peri anne. Sevgili bile değiliz, kendinizi hemen kaptırmayın."

Yüzüme sakin bir gülümseme kondursam da içim içimi yiyordu.

"Bana karşı daima dürüst olacağına, sırf böyle başladık diye buna katlanmaktansa çekip gideceğine söz ver."

Bunun *ne* anlama geldiğine kafa yormamak için elimden geleni yapmıştım. Artık eve döndüğümüze göre eski hâlimize geri mi dönecektik? Hayır. Becca'nın evine vardığımda ona ha-

Ninova

ber vermemi söylemiş, gönderdiğim mesaja öpücük attığı bir fotoğrafla cevap vermişti. Peki *o anlamda* birlikte miydik? Pek sanmıyordum. Bana kalırsa aramızdakileri küçük bir kaçamak olarak görüyordu.

Nasıl gördüğünün ne önemi vardı ki? Bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi biliyor, bakışlarının ardında saklı duyguları görebiliyordum. *"Birbirimizden nefret edelim istemiyorum. Seni buna dayanamayacak kadar çok seviyorum."*

Sorun değildi. Aramızdaki bu şey hâlâ gerçekti.

Kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taştı.

"Gayet de sevgilisiniz," dedi Sara.

"Yani..."

Rebecca gülümsedi. "Balayı hakkında konuşmak için onunla Shade House'ta buluştuğumuzdaki hâlini görmeliydin. O kadar tatlıydı ki."

"İnanılmaz seksi görünüyordu. Tatlı der miydim? Evet. Gamzeleri çok hoştu ve hakkında çok güzel şeyler söyledi. Ne var ki kapıdan içeri girmesiyle etrafına yaşattığı orgazmları gizlemeye yetecek kadar tatlı değil."

Dudaklarım edepsiz bir sırıtışla kıvrıldı. Hepsi, sayesinde olduğum orgazmların suçuydu.

Ardı arkası kesilmeyen orgazmların...

"İşte." Sara kusursuz manikürlü parmaklarından birini bana doğrulttu. "Tam da bunu diyorum. Dökül hemen."

"Ne söyleyeyim?" dedim. "Yatakta harika olduğunu biliyorsunuz."

"Eh, teknik olarak bilmiyoruz. Ama tahmin edebiliyorum."

Bedenimin yanıp kavrulduğunu hissettim. *Maddox burada olsaydı bir an önce soyunup içime girmesi için çabucak Becca'yla Sara'yı başımdan savmanın bir yolunu bulurdum.*

"Yorulmak nedir bilmiyordu. Neredeyse *sürekli* sertleşmiş hâlde geziyordu." Kendimden geçmiş gibiydim. "Öpüşmeye ve

sarılmaya bayılıyor, ağzını kullanmayı da çok iyi biliyor. Bir an sert ve hızlı, sonra yavaş ve tatlı. Süitin her köşesinde seviştik; hem içeride hem dışarıda. Havuzun yanında annesiyle telefonda konuşurken beni *yüzüne oturttu.*"

Rebecca'nın çenesi zemine çarpacak gibiydi.

Sara ellerini çırptı, etkilenmişe benziyordu. "Vay canına. Seninle gurur duyuyorum."

"Neden? Teşhirciliğim için mi? Yoksa kanepelerden bahsederken iniltilerimi duyduğundan feci hâlde kuşkulandığım Damaris'in yüzüne bir daha asla bakamayacağım için mi?"

"Hepsi için." Yüzündeki kocaman sırıtışla başını salladı. "İşte benim kızım."

Alaycı bir ses çıkararak güldüm.

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordu Becca. "Maddox'la aranızda bir şeyler olduğu ortada. Ne yapacaksın? Onun evine mi taşınacaksın yoks–"

"*Hayır.*"

Nabzım hızlandı. Arkadaşlarımın bunu olduğundan daha büyük bir şeymiş gibi görmelerini istemiyordum... her ne kadar kendim de öyle olduğunu düşünsem bile. Hayatlarımızı bu şekilde birleştirmekten bahsetmek için daha çok erkendi. Duruma alışmak için zamana ihtiyacım vardı. Ondan uzak kaldığım birkaç saati kendimi ne denli *mutlu* hissettiğime hayret ederek geçirmiştim. Öte yandan yalnız geçirdiğim her saniye midemdeki endişe baloncuğu giderek büyüyordu.

Her şey yoluna girecek. Umutsuzluğa kapılma.

Boğazımı temizledim. "Kendime hâlâ bir ev alma niyetindeyim. Mad'le aramızda ne geçerse geçsin önüme bakmaya kararlıyım. Her şeyi çözeceğiz."

Becca ve Sara bakıştılar.

"Ne?" dedim.

Ninova

Becca yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Bunu konuşacağımızı düşünmemiştim. Maddox'tan, Bahamalar'dan ve orgazm suratından sıra gelmez demiştim... ama kira kontratım bitince Teksas'a döneceğim."

"*Ne?* Neden? Bunu yapmak istediğinden emin misin, Bec?"

Üzülmek, kalması için ona yalvarmak istiyordum ama Rebecca'nın eksik bir parçasının, buraya geldiğinden beri sızlayan, asla kapanmamış bir yarası olduğunun farkındaydım. Keşke ne olduğunu da bilseydim. Belki de eve dönme kararı bununla ilgiliydi ve önüne bakma çabasının bir parçasıydı. *Onu o kadar çok özleyeceğim ki.*

"Geri dönmem gerek," dedi. "Vakti geldi."

"Konuşmak ister misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Fikrini değiştirirsen buradayım," dedim. "Sara da ben de yanındayız. Rahatsız olacağın için ısrar etmek istemiyoruz ama seni sevdiğimizi sakın aklmdan çıkarma, tamam mı? Seni seviyoruz ve daima yanındayız."

Becca gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Benden bu kadar," dedi Sara ayaklanarak. "Konuşmak istersen seni seve seve dinlerim. Gerekirse bir ceset gömmene yardım ederim. Ama lütfen düzgün bir ayakkabı giyebilmem için önceden haber ver. Hatta, bundan ne kadar nefret etsem de kanepeye kıvrılıp üzgün olduğunda açtığın o ağlak filmleri bile izlerim. İste yeter."

Güldüm. "Çok fedakârsın, Sara."

"Katılmam gereken bir toplantı var, bu yüzden gitmeliyim. Döndüğünde burada olmak istemiştim."

"Hey," dediğimde adımları duraksadı. İçim bir özgürlük duygusuyla dolup taşıyor, hayatıma dair muazzam bir rahatlama hissi iliklerime kadar işliyordu. "Şu boşanma partisini hayata geçirmek ister misin?"

Sara'nın gözleri parladı. "İstemez miyim? Yarın akşam Mega Pint ikinize de uyar mı?"

"Bir işim yok," dedim.

"Ben de izinliyim," dedi Rebecca.

"Güzel. Saat dokuzda buluşalım o zaman. Dans ayakkabılarınızı unutmayın, hanımlar." İkimize de el salladı. "Yarın görüşürüz."

Kapı kapanırken arkasından, "Görüşürüz," diye bağırdık.

Rebecca'yla aynı anda iç geçirince güldük.

"Tam bir kasırga," dedi Rebecca. "Benim de işe gitmem gerek. Akşam vardiyası aldım, yirmi dakika içinde orada olmalıyım. Muhtemelen geç dönerim."

"Geldiğinde görüşürüz o hâlde."

Yerinden kalktı ve üzerindeki Smokey tişörtünü düzeltti. "Tatile gitmene ve iyi vakit geçirmene çok sevindim. Bu hâlin içimi umutla doldurdu."

Kaşlarımı çattım ama yüzündeki ifade beni neden bahsettiğini sormaktan alıkoydu.

"Akşam görüşürüz," dedi ve kapıya yöneldi.

"Hoşça kal, Bec."

Böylece hafta başından beri ilk kez tek başıma kaldım.

Birkaç dakika öylece oturup sessizliğin tadını çıkardım. Vaktimi son birkaç günü zihnimde canlandırıp ruhumu saran huzurun keyfini çıkararak değerlendirdim.

Sonra onu özlediğimi fark ettim.

Tatilimiz sırasmda çekildiğimiz fotoğraflara baktım. Parmağımda alyansımla çekildiklerimizi, arkamızda domuzlarla teknede verdiğimiz pozları inceledim. Havuzda, balkonda ve sahildeki yürüyüşlerimizde öylesine çekildiğimiz *selfie*'leri kaydırdım.

Kendimi hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Yüzümde böyle güller açtığına hiç şahit olmamıştım. Resmen etrafıma neşe

Ninova

saçıyordum -bunu kendim bile görebiliyordum- ve onun da benden pek bir farkı olmadığından şüpheleniyordum.

Sırıtıp rehberden adını buldum.

Ben: James'i özlüyorum.

Cevap saniyesinde geldi.

Maddox: Bu kadar unutulmaz olmasına sevindim.

Ben: Seni de özledim.

Maddox: Yolda ofise uğrayıp yokluğumda her şeyin altüst olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey olmamış. Bu ne anlama geliyor biliyor musun?

Ben: Hayır.

Maddox: Bir seyahat danışmanı tanıyorsan kesinlikle bir tatile daha gitmemiz gerektiği anlamına geliyor.

Yanaklarım gülümsemekten sızlamaya başladı.

Ben: Aslında öyle birini tanıyor olabilirim. Ne zaman bir yerlere kaçmak istersen bana haber var, her şeyi hallederim.

Maddox: Önümüzdeki ayın sonunda bir haftalık bir seyahate ne dersin? Tati'nin çocukları okulda olacak, işleri daha kolay idare eder.

Sırtımı yastıklara dayayıp bir kahkaha patlattım. *Dalga mı geçiyor?*

Ben: Aklında özel bir yer var mı?

Maddox: Sıcak bir yer olsun, böylece dışarıda çıplak gezebilirsin. Siktir, o akşamüzeri hayatımın en harika anlarından biriydi.

Benim de.

Maddox: Birazdan ofisten çıkıp eve döneceğim. İlerleyen saatlerde telefon seksi yapmak ister misin?

Güldüm.

Ben: Tabii. Sesli mi görüntülü mü?

Maddox: GÖRÜNTÜLÜ. Tatilde benim için giydiğin mor iç çamaşırlarını giy.

Ben: Peki. *sırıtan emoji*

Maddox: Bana gel derdim ama halletmem gereken bir ton iş olduğuna eminim ve ailemin çat kapı gelmeyeceğine söz veremem. Sanırım Banks ve aptal çıkartmalarıyla uğraşacağım.

Ben: *gülen emoji*

Maddox: *göz deviren emoji*

Ben: Benim de yapılacak çok işim var zaten. O hâlde işimizi telefonda görüyoruz. Ne zaman ararsın?

Maddox: Mesaj atarım. On gibi olur mu?

Ben: Harika olur. Hazırlanıp seni bekleyeceğim.

Maddox: *öpücük atan emoji*

Ben: *öpücük atan emoji*

Tam telefonumu bir kenara bırakacaktım ki aklıma bir fikir geldi. Aradığım kareyi bulana kadar albümümdeki fotoğrafları kaydırdım.

Ekrana birkaç dokunuşun ardından teknede çektiğim selfie –memelerimin ve vücudumun bütün netliğiyle göründüğü bikinili fotoğrafım– Maddox'un telefonuna gönderildi.

Aradan bir saniye bile geçmeden bildirim sesi duyuldu.

Maddox: O taş gibi vücudunun her bir santimine dokunduğumu, her yerini yaladığımı düşünüyorum da *ateş emojisi* ne şanslı herifim.

Gözlerimi tavana dikip öylece duydum. *Ne şanslı kadınım.*

Tam mesajına bir cevap yazmaya başladığımda telefonumdan başka bir bildirim sesi yükseldi. Fakat bu seferki mesaj her zerremin gerilmesine neden oldu.

Eton: Saçmalıkların bitti mi? Her şeyi ispatladın mı?

Ona kızmak, kafamı karıştırmasına ya da beni üzmesine müsaade etmek -hatta mesajının üzerine bir saniye düşünmek- yerine bir kahkaha attım.

Domuzlarla çekildiğim fotoğraflardan birini ona attım.

Ben: Siktir git.

Telefonumu kapadım ve çantalarımı boşaltmaya gittim.

Yirmi Üç

MADDOX

Evim güzel... *Siktir.*

Çantalarımı bırakıp kapıyı arkamdan kapattım. *Burada savaş mı çıktı?*

Işıklar açıktı. *Hepsi.* Hiç kullanmadığım portmantodaki lamba bile. Banks'in botları ve çorapları girişin dört bir yanına dağılmış vaziyetteydi. Ne çorapları ayakkabıların içindeydi ne de ayakkabıları bir aradaydı.

Yokluğumu fırsat bilip benim evime mi taşındı?

Parmak uçlarımda yürüyerek mutfağa girdim. Katıksız bir felaketle karşılaşmayı bekliyordum. İyi ki kendimi görecekleri-me önceden hazırlamıştım.

Mutfak adasının üzerinde ağzı açık bir mısır gevreği kutusu duruyordu. *Fruity Pebbles* taneleri etrafına saçılmıştı. Dolabın yanında boş olduğunu tahmin ettiğim bir şişe süt bırakılmıştı ve mikrodalga fırının kapağı ardına kadar açıktı. Tezgâh mikrodalgada pişirilen mac and cheese paketlerinden çıkan peynir tozu olduğunu varsaydığım ince, sarı renkli bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Onu geberteceğim.

Beni daha nelerin beklediğinden korkarak oturma odasına yönelmiştim ki ön kapı çarparak kapandı. Banks mutfağa girdi ve ağzımı açama fırsat vermeden beni kollarının arasına aldı.

"*Nihayet evine döndün,*" dedi ve sırtıma hafifçe vurup geri çekildi. "Sensiz etraf çok sessizdi."

"Eh..."

Ninova

"Sütün kalmadı, bir de aldığın kolay mac and cheese pek de kolay değilmiş. Gerçi bir şekilde hallettim." Adanın etrafından dolandı. "Markete gittim ve süt hariç tüm eksikleri tamamladım. Her şeyi hatırlamak ne kadar zor. Paige'i dinleyip bir liste bile yaptım ama süt yine de aklımdan çıktı. İnanabiliyor musun?"

"Evet, sen..."

"Garaj kapını tamir ettim. Gıcırtısıyla bütün mahalleyi inletiyordu. Nasıl öyle yaşıyordun? Moss gelip yerine oturtmama yardım etti ama minnettarlığını sadece *bana* ilet."

Bu kez bir şey söylemeye bile kalkışmadım. Zaten nereden başlayacağımı bile bilmiyordum?

Banks kendini beğenmiş tavırlarıyla taburelerden birine oturdu. "Ekmek kızartma makinesinin yanında bir hamamböceği gördüm ve annem ilaçlama şirketini aradı, haftaya geleceklermiş. Buna gerek olmadığını, kendi başıma halledebileceğimi söyledim ama Laguna Homes'ta fare gördüğüne dair bir şeyler anlattı. Bilmiyorum. *Ha,* bir de dışarıda unuttuğun çorbanın suçunu üstlenmeye çalıştım ama bence pek inanmadı. Çok garip değil mi? Normalde her şeyin benim suçum olduğunu düşünür."

Nefes alıyor mu?

"Brooke hamile olabilirmiş ama benden duymadın. Moss'u bir yerlere götürüp haberi kutlarız diye düşündüm. Yani birini kasten hamile bıraktığında böyle yaparsın, değil mi?" Kaşları çatıldı. "Gerçi sana söyleyip söylemeyeceğimi görmek için bana tuzak kurmuş da olabilir. O yüzden hamileliğe dair söylediğim her şeyi unut."

Kıkırdamadan edemedim, elimde değildi. *Çekilecek gibi değil ama iyi niyetli.* "Hepsi ben yokken mi oldu?"

"Evet. Hepsiyle bizzat ilgilendim. Eve döndüğünde sen Ashley'yle meşgulken kaleyi idare ettiğimi bilmeni istedim." Sırıttı. "*Ondan* bahsetmek ister misin?"

Beni deli eden mısır gevreğini görmezden gelerek kardeşimin yanına oturdum.

"Sanırım başım dertte, Banksy."

Sırıttı.

"Ne yaptım ben?" dedim.

"Her ne yaptıysan hakkını verdiğini umuyorum."

Gülünce göğsüm titreşti.

"Tamam, ciddiyetimi takınıyorum," dedi. "Harika vakit geçirdiğini biliyorum, sonuçta Ashley harika biri ve sen de idare edersin. Yani bir ben değilsin tabii ama Jess gibi de değilsin. Ortalarda bir yerlerdesin işte."

Ona bir bakış atıp tekrar güldüm. *Tam bir çatlak.*

"O uçağa binerken berbat hâlde döneceğini akıl edemediysen başını bile isteye kuma gömmüşsün demektir," dedi ellerini önünde kaldırıp omuz silkerek.

Bunu itiraf etmekten nefret etsem de haksız değildi. Kendimi neye bulaştırdığımın farkında olmama rağmen fırsata balıklama atlamıştım. *Kendime bununla başa çıkabileceğimi söyledim mi? Ash'in yatacak birini bulmak isteyeceğine dair Jess'in aptalca yorumlarını bahane ettim mi?* Evet, ikisini de yapmıştım. *Peki içten içe bunun Ashley'yi elde etme fırsatı olduğunu düşündün mü?* Cevap yine evetti.

Ne var ki bunların hiçbirini itiraf etmek istemiyordum. Neyse ki karşımda Banks vardı ve ona hiçbir şey açıklamak zorunda değildim. Zaten hepsini biliyordu.

Banks pembe kâsemden bir bozuk para alıp tezgâha vurmaya başladı. "Ashley seni daha çocukluğumuzda avucuna almıştı."

"Hiç de bile."

Gözlerini devirdi.

"Bahamalar'da o kadar mükemmeldik ki. Dünyadan uzakta, o süitte bir kozada gibiydik. Gerçek aşkla gerçek hayat arasındaki o ideal noktadaydık."

Ninova

"Gerçek aşk, ha?"

"Lafın gelişi diyorum."

"*Peki.*" Suratıma gülmemeye çalışıyordu. "Gerçek aşk olmayan, sadece lafın gelişi söylediğin o ideal nokta bitmek zorunda mı ve neden?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bitmeyeceğini umuyorum."

"Hiç böyle bir şey yaşamadım ama Moss'un kafayı Brooke'la bozmasını izleyip kendime notlar aldım. Ondan bir şeyler öğrenebileceğimi, hepimizin acı çekmesine gerek olmadığını düşündüm. Anladığım kadarıyla bir şeylerin bitmesini istemediğin bir ruh hâline büründüğünde ve *gözlerinde o bakış belirdiğinde*" –parmağını bana doğrulttu– "işin bitmiş demektir. Bu yaklaşan şeylerin habercisi demektir."

"Bunu da kuryenden mi öğrendin?"

"Markette karşılaştığım bir kadından. Ama fark ettiğin için teşekkür ederim." Başını kaldırdı. "Demem o ki, mazeretler fikirler gibidir, herkeste bir tane vardır."

Genzimden alaycı bir ses çıkardım. "Salt-N-Pepa'nın o şarkısı gibi konuştun. Hatırlıyor musun? Lisedeyken bütün yaz onu dinlemek zorunda kalmıştık. Sözleri beynime kazınmıştı."

"O şarkıda fikirleri göt deliklerine benzetiyordu. Her neyse, konuyu değiştirme." Bana bir bakış attı. "Ashley Thompson senin. Bu konuya dair bir şey yapıp yapmamak sana kalmış. Ama yapmazsan kendine sonsuza dek işkence etmeye ve Ashley'nin ona senin kadar değer vermeyecek ama ona benim deme cesareti gösterecek başka bir adamla birlikte olmasını izlemeye hazır ol."

Ona dik dik baktım.

Omuzlarını silkti. "Kuralları ben koymuyorum. Oyunun bir parçası bile değilim. Yedek kulübesinde öylece oturuyorum. Sadece nasıl işlediğini biliyorum."

"Banks, dört yaşında bir çocukmuş gibi daha döktüğün mısır gevreğini temizleyemezken kalkıp nasıl böyle tavsiyeler veriyorsun?"

"Çok basit. Vaktimi küçük şeylerle harcamıyorum." Sırıttı. "Bu arada *Jess bu gece Tampa'da.*"

"*Eyvah.*"

"Babam bir iş için onu göndermiş, beni ilgilendirmediği bahanesiyle geri çevirdiğim bir iş için. Bu da demek oluyor ki evi bomboş duruyor."

Vücudumdaki her kas ağrıyordu. Çantalarımı boşaltmam, gelen postaları incelemem ve etrafı temizlemem gerekiyordu. "Hayır. Bu gece olmaz."

"Çoktan başladım bile."

"*Banks.*"

"Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Sanırım geriye dört yaprak çıkartmam kaldı. Ani bir kararla çekmecesindeki her prezervatif paketine bir tane yapıştırmaya karar verdim. Görüşüne göre o paketlerde bir sürü oluyormuş, hem vaktimi hem de zulamın büyük bir kısmını yedi. Ama ne zaman bir kadınla yatacak olsa yüzümle karşılaşacak olması fikri çok hoşuma gitti."

"Seni öldürecek."

"Eh..."

Cennete geri dönmek istiyorum. "Evinde kamera olduğunu biliyorsun, değil mi? Sen kapıdan çıkmaya fırsat bulamadan içeri girdiğini öğrenecek."

"Evinin annemlere bakan tarafının kör nokta olduğunu biliyorum. Yani o kapıyı kullanırsak hiçbir şey olmaz."

Ona bakıp planından vazgeçmesi -ya da tek başına halletmesi- için sessizce dua ettim. Fakat karşısında oturdukça sadece kaçınılmazı ertelemeye çalıştığımdan daha da emin oluyordum.

Ninova

"Eve dönmeyeceğinden emin misin?" diye sordum.

"Evet. Babam laf arasında yarın döneceğini söyledi."

İç geçirerek kaderime teslim oldum. "İyi. Ama elimizi çabuk tutacağız. Ayrıca yakalanırsak –Jess ne bok yediğimizi öğrenirse– bütün suçu sen üstleneceksin. Beni karıştırmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Banks muzip bir gülümsemeyle bana baktı. "Öyle bir şey olmayacak. Her şey kontrolüm altında. Sakin ol biraz."

Tabii.

***

"Ömrünün son demlerinde olduğunun farkındasındır umarım."

Jess'in yatak odasında durmuş etrafımdaki manzarayı inceliyordum. Dört bir yanım Banks'in suratıyla doluydu.

Yastıklarının üzeri. Ayna. Yerde duran dambılların uçları.

Dolabındaki ayakkabıların tabanlarına, gömlek düğmelerine, hatta bazı kot pantolonların ceplerinin içine bile çıkartmalar yapıştırmıştı.

Başımı kaşıdım –şakaklarım zonklayamaya başlıyordu– ve yeniden koridora çıktım. Banks'in yüzü duvarlarda asılı resimlerden bana gülümsüyordu. Fotoğraflardaki her insan artık oydu.

"Alet edevatlarını, dolabındaki her dosyayı, abajurları ve cımbızlarının uçlarını hallettim," dedi kendisiyle gurur duyarcasına. "Sadece mutfak kaldı."

"Bunu yapmayı hiç istemiyorum," dedim. "Tekrar düşünmen için sana yalvarıyorum."

"Sikerler. Betsy'yi çaldı. Benden bir karşılık bekliyor."

Yüzümü sıvazladım.

"Her fayansın ortasına bir tane yapıştırayım diyorum," dedi. "Hem tezgâhın üstündekilere hem de zemindekilere. Bardak-

ların dibine, birkaç çatala ve kilerindeki erzaklara da yapıştırabiliriz."

İç geçirdim. "Bana kalırsa bunun için biraz fazla heyecanlısın."

Elime birkaç yaprak çıkartma tutuşturdu. "Hadi işe koyulalım. Madem bir şeye kalkıştık hakkını verelim."

Banks tezgâhın üzerindeki fayansları süslemeye başlamıştı bile. Adaya yaslanıp çıkartmaya yakından baktım. Bir arabanın önünde üstsüz vaziyette, pişmiş kelle gibi sırıtarak kaslarını gösteriyordu. *Umarım kolay çıkıyorlardır.*

"Neredeyse tutuklanmana neden olduğunu unutma," dedi Banks kaşını kaldırarak. "Yani tamam, ben de işin içindeydim ama her şeyi Jess başlatmıştı."

Doğru.

Banks'in suratını Jess'in kahve bardaklarının altlarına yapıştırmaya başladım. "Bir kadın bulup durulmak senden neler götürür acaba?"

"Benden mi?" diye sordu. "Bilmem ki."

"İki farklı şey arasında bir seçimmiş gibi geliyor. Hayatım gayet iyi. Ama belki daha iyi olabilir." *Muhtemelen. Şüphesiz.* "Ama..."

Banks duraksayıp omuzunun üzerinden bana baktı. Genelde yüzünden hiç eksik olmayan o laubali ifadeden eser yoktu. "Neden korkuyorsun, Mad?"

Açık sorusu ve dürüst bir cevap beklentisi karşısında afalladım.

Birkaç dakika boyunca öylece birbirimize baktık, Banks'in geri adım atmaya niyeti yoktu. Hızlı nefeslerimin, kulaklarımda uğuldayan nabzımın, terleyen avuç içlerimin farkındaydım.

Sorusuna vereceğim cevap konusunda belki de kasıtlı olarak kafamı karıştırıyordum. Yıllardır davranışlarıma sayısız bahane bulmuştum ama aslında tek bir gerçek, bana engel olan tek bir neden vardı.

"Bana ihtiyacı olduğunda yanında olamayacağımdan korkuyorum," dedim.

İtirafım aramızda asılı kaldı. Banks etrafa bir göz gezdirip bakışlarını benimkilere kenetledi.

"Böyle bir sorumluluğu üstlenme düşüncesi..." Bir nefes aldım. "Boğazım daralıyor. Düşününce bile nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum."

"İnsanların, hele de Ashley'nin kendisine göz kulak olabileceğini biliyorsun, değil mi?"

İç geçirdim. "Evet. Biliyorum. Anlıyorum. Ama öyle olmuyor işte."

"Nasıl oluyor peki?"

Gergin adımlarla mutfakta dolaşıp çıkartmaları önüme gelen yüzeye yapıştırmaya başladım. "Ona, kendime, benim olduğunu itiraf edersem *gerçekten benim olur.* Kendimi tanıyorum, Banks, nasıl hissedeceğimi biliyorum. Aramızdaki sınırı yeni yeni aşıyorum. Beni mahvedecek. *Ashley* beni mahvedecek. Onu mutlu etmek için kafayı yiyeceğim." Durdum ve ona baktım. "Ya işe yaramazsa?"

"Ya yararsa?"

Ellerimi hararetle havaya savurdum. "O bilgece tavsiyelerine ne oldu?"

"Burada işte. Bilgelik basitliktir." Fayanslara yüzünü yapıştırmaya geri döndü. "Olumsuz şeylere odaklanıp duruyorsun. Olumluları hiç düşündün mü? Ya onu mutlu edersen? Ya hayatın daha iyi bir hâle gelirse? Ya ona her sabah gözlerini açacak bir sebep verirsen, kendini güvende hissetmesini sağlarsan? Bana kalırsa bu onu mutluluktan havalara uçurur."

Ben de tam öyle olmasını istiyordum.

Banks zemindeki fayanslara geçti. Mutfağın diğer ucuna ilerleyip işleri hızlandırmak için ona katıldım. Buna tahammül edemeyecek kadar sabırsız ve gergindim.

Onu görmem gerekiyordu.

"Ya yararsa?"

Bu çok büyük bir risk, Banks. Çok büyük.

Zemindeki işimizi beklediğimden çok daha hızlı tamamladık. Sıra masanın altına gelmeden çıkartma stoğumuz tükendi.

Banks sırıttı. "Hiç değilse içerisi eskisinden çok daha iyi görünüyor."

Başının arkasına bir tokat patlattım. "Aptalın önde gidenisin. Bu maşan olacağım son maskaralık. Beni başka belaya bulaştırma."

"Söz veremem."

Yan kapıdan gizlice çıkıp kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için etrafı kontrol ettikten sonra evime doğru koştuk. Arka kapıma gelince Banks duş aşmak için kendi evine gideceğini söyledi. *Tanrı'ya şükür.*

İçeri adımımı atar atmaz telefonum titredi. Ekranımda yatağın üzerinde duran bir iç çamaşırı takımının fotoğrafı belirdi.

Mutfağa bir göz atıp etrafa çekidüzen vermenin ne kadar süreceğini kestirmeye çalıştım.

Elimi çabuk tutabilirim.

Ben: Müsait misin?

Ashley: Sana iç çamaşırı resmi gönderiyorum ve bana müsait olup olmadığımı mı soruyorsun? Bütün keyfim kaçtı.

Sırıttım.

Ben: Bana gelmek ister misin? İç çamaşırını getirmesen de olur, zaten yırtıp atacağım.

Ashley: Ah, telefon seksine ne oldu?

Ben: Yorucu bir geceydi. Seni kollarımın arasında istiyorum.

Ashley: Gerçekten gelmemi mi istiyorsun?

Ninova

Ben: Bana kalsa hep gel.

Ashley: On beş dakikaya oradayım.

Ben: İç çamaşırını siktir et.

Ashley: *başparmak emojisi*

Güldüm.

Evet. Onu seviyorum.

Ashley'yi seviyorum. Banks haklıydı, o benim kadınımdı.

"Ya onu mutlu edersen? Ya hayatın daha iyi bir hâle gelirse? Ya ona her sabah gözlerini açacak bir sebep verirsen, kendini güvende hissetmesini sağlarsan?"

Bunları yapabilir miyim? Yoksa başından beri haklı mıyım? Ben gerçekten de kaçamakların adamı mıyım?

Yirmi Dört

MADDOX

"Tatilinden sonra dinlenmek için tatile mi ihtiyacın var?" Tati ofis kapımın çerçevesine yaslanıp gülümsedi. "Çok... yakışıklı görünüyorsun. Biraz da yanmışsın. Ama yorgunluktan ölüyor gibisin, patron."

Sonuncusunun sebebi tatil değil, dün akşam, Tati.

Dikkatimin bir çırpıda dağılmasıyla sandalyemde arkama yaslandım ve Ashley'nin yanında uyanmanın, yatağımda olmasının nasıl bir his olduğunu düşündüm.

Bahamalar'da onun yanında uyanmaktan çok farklıydı. İçeriyi dolduran okyanus esintisi ya da kâhyanın hazırladığı, bizi bekleyen bir kahvaltı yoktu. Göz alabildiğine uzanan deniz manzarası ya da serinlemek için girebileceğimiz bir havuz da.

Yalnızca üzerinde benim tişörtümle çarşaflarımın arasına kıvrılmış Ashley ve banyomdaki bankonun üzerine bıraktığı diş fırçası vardı.

Bu kadar basitti işte. Normal hayatımın bir versiyonu gibi gelmişti. Ya da hayatımın nasıl olabileceğinin küçük bir ön gösterimi.

En garip yanıysa bunun hoşuma gitmiş olmasıydı. *Hem de çok.*

"Bahamalar'daki domuzların yüzebildiğini biliyor muydun?" diye sordum. "Ağzına kadar domuzlarla dolu bir ada var. Teknene doğru geliyorlar ve istersen onlara katılabiliyorsun. Akılalmaz bir şey."

Yüzünü buruşturdu. "Domuzlar yüzebiliyor mu?"

Ninova

"İnanılmaz, değil mi? Baksana, fotoğrafları bile var."

Ben tatil fotoğraflarımız için oluşturduğum albümü karıştırırken Tati masama yaklaştı. Hayvanlarla dolu kareyi bulup ona gösterdim.

"Şu en favorimdi," dedim ona gözünün etrafında siyah bir leke olan pembe domuzu göstererek.

"Bir domuza göre çok sevimliymiş." Karşıma oturdu. "Manzara harika görünüyor ama domuz kısmının bana göre olduğundan emin değilim."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Ashley onlarla yüzmeyi çok istiyordu. İlginç bir deneyim olduğu kesin. İnsana dünyayı çok da ciddiye almaması gerektiğini hatırlatıyor. Yani sonuçta, cennetten bir köşede yaşayan ve kraliyet ailesindenmiş gibi insanların elinden meyve yiyen domuzlardan bahsediyoruz. Tam bir saçmalık."

Tati bir bacağını ötekinin üzerine atıp beni meraklı gözlerle süzdü.

"Ne?" diye sordum.

"Patronumu adada bırakıp bırakmadığını düşünüyorum."

"O da ne demek?"

"Yüzünüzde güller açıyor, Bay Carmichael. Bana kalırsa aklın başından gitmiş ve bu hâline bayıldım."

Gözlerimi devirdim. "Kendi işine bak, Tati."

Güldü.

"İş demişken," dedim ve bilgisayarıma dönüp bir e-postayı yazdırdım. "Ben tatildeyken müşterilere gezdirdiğin şu çirkin kapılı ev için bir teklif aldım."

"Biliyordum. *Biliyordum.*" Bir zafer kazanmış gibi yumruğunu havaya kaldırdı. "Rakam iyi mi bari?"

"Fena değil. Satıcı elbette itiraz edecektir ama anlaşacaklarından eminim." Sandalyemde arkama yaslandım. "İyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim."

"Ben de son dakikada haber vermeme rağmen işleri çekip çevirdiğin için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Ofisten uzaktayken yaptıklarını değil, orası kesin." Ayağa kalkarken bana göz kırptı. "İyi vakit geçirmene sevindim. Geri döndüğüne de öyle. Artık aklını başına topla da gününü yeni kız arkadaşına dair hayaller kurarak geçirme."

Ona karşı çıkıp Ashley'nin kız arkadaşım olmadığını söylemeye yeltendim. Ama duraksadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Kapıyı kapatayım mı kalsın mı?"

"Kapat."

Çıkarken kapıyı arkasından kapadı.

Ashley'ye dair tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp bir saat boyunca işime odaklanmayı başardım. Bunu yapmak günün ilk saatlerinde ya da dün olduğundan çok daha kolay gelmişti. Daha kolaydı çünkü gerçeği kabullenmiştim.

Ona âşığım. Açık ve netti. Hissettiğim şey buydu. Gerçeği kabul eder etmez içimi kemiren panik bile yatışmıştı.

"Akışına bırak," dedim yüksek sesle, düşünmenin yanı sıra duymanın da bunu yapmama yardımcı olacağını umuyordum. "Hiçbir şey için acele etmeye gerek yok. Birlikte çok iyiyiz. Bir yolunu bulacağız."

Tam kendi sözlerimi başımla onaylayıp bilgisayarıma dönmüştüm ki telefonumdan bir mesaj sesi yükseldi.

Paige: Eve döndün mü, umutsuz âşık?

Ben: Harika vakit geçirdim, sorduğun için teşekkürler.

Paige: Sormadım.

Ben: Terbiyesizliğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Gözüme sokma.

Paige: Ashley'yi Noel'de hediye alınacaklar listesine ekleyeyim mi yoksa biraz daha bekleyeyim mi?

Sorusuna bön bön baktım. *Noel'e daha aylar var.*

Ben: Ekle. Romantik kitapları ve kuşları seviyor.

Paige: *gülen emoji*

Ben: Komik olan ne?

Paige: Böyle KÖRKÜTÜK âşık olmanı hiç beklemiyorum.

Ben: Hayatta inanmayacaksın ama kardeşin Banks dün gece kafamdaki bazı şeyleri çözmeme yardım etti.

Telefonum çalınca ekranda beliren isme baktım. *Ne?* "Neden arıyorsun? Bir sürü işim var, Paige."

"Sana söylemem gereken bir şey var ve mesajla halletmek istemedim."

Neden? "Söyle de işime döneyim o zaman."

"Sen yokken Banks beni aradı. *Mad yakında eve dönecek ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum*, diye başımın etini yedi."

Kaşlarım çatıldı. "Hangi konuda? Tezgâhıma döktüğü mısır gevreği mi? Yoksa peynir tozu mu? Ya da tuvalet kâğıtlarının konduğu şu zımbırtının misafir banyomdan neden kaybolduğuyla mı ilgili?"

"Ona anahtarını kendi ellerinle verdin."

"Hayır, yanılıyorsun. Ben vermedim." Yani öyle sanıyordum. "Şimdi sen söyleyince düşündüm de anahtarımı nereden bulduğunu hiç bilmiyorum."

"Sizden uzakta yaşadığıma sevinmemin altı milyonuncu nedeni."

"Ne yalancısın, küçük kardeşim," dedim gülerek. "Her neyse, Banks'e dönelim. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordu?"

"Açıkçası bana sorarsan senin kadar kendine de yardım etmeye çalışıyordu, huysuzluk yapıp çıkartma planlarını mahvedeceğinden korkuyordu."

İnledim. "Çıkartmalarını sikeyim."

"Her şeyin yolunda gittiğini duydum," dedi gülerek.

"Kime göre? Söylemedi deme ama bu işin sonu hiç iyi olmayacak. Mutfaktaki fayansların hepsine tek tek suratını yapıştırdı, Paige. Tüm prezervatif paketlerinin üzerine. Klozet kapağını bile çıkartmalarla kapladı.

Paige bir kahkaha patlattı. "Eve dönmeden bana birkaç fotoğraf yolladı. Mesajını okurken bile gerildim, sonuçta ileride ben de töhmet altında kalabilirim, değil mi?"

"Benim dışımda birini daha pisliğine sürüklemesine sevindim."

İç geçirdi. "Her neyse, Banksy'yle iyi bir dinleyici olmak hakkında uzun bir konuşma yaptık. Ona Ash konusunu senin açmana izin vermesini, sonra da sana sorular sorup çözüme kendi başına ulaşmana izin vermesini söyledim."

Kafam allak bullak oldu. *Tam da böyle yaptı.*

Bu Banks'in yetişkinliğe attığı ilk adım mı? Büyümeye mi çalışıyor? Fazlasıyla beklenmedik ama hoş bir sürprizdi.

"İşe yaramış gibi görünüyor," dedi.

"Sanırım yaradı." Hayatında bir kez olsun Banks de bir işe yaramıştı. Şaşkınlığımı tarif etmeye kelimeler kifayetsiz kalırdı.

"Ona evlenme teklif etmeye karar verdiğinde *beni ara*. Kardeşlerinin hiçbirine sakın kulak *asma*. Anneme de söyleme, yoksa şatafatlı bir şeyler planlar ve muhtemelen çalıların arasına saklanıp sizi izlemeye kalkışır. Durumu tuhaflaştırma."

İç geçirdim, kız kardeşimle yaptığım bu garip ama tamamen normal gelen konuşma hoşuma gidiyordu.

"Yakın zamanda böyle bir planım yok," dedim.

"Göreceğiz."

"Evet, göreceğiz."

Esnedi. "Pekâlâ, git ve... bütün gün ne yapıyorsan onu yap. Nate bugün Troy'la çalışıyor, Ryder'la ben de hayvanat bahçesine gideceğiz sanırım."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Ninova

"Muhtemelen hiç de öyle olmayacak." Güldü. "Müsait olduğunda ara beni. Hiç aramıyorsun."

"Sen de beni aramıyorsun."

"Daha az önce aradım."

Gözlerimi devirsem de gülümsüyordum. "Gitmem gerek, Paige. Seni seviyorum."

"Ben de seni, Mad."

Bilgisayarıma ve cevaplamam gereken bir ton e-postaya baktım. Fakat işime dönmek yerine galerimi açtım. Ashley'yi bikinili fotoğrafını çekerken görmemiştim ama böyle bir şey yapıp bir de bana göndermesi çok hoşuma gitmişti. Sadece harika göründüğünden değil, aynı zamanda benim olduğuna dair bir kanıtım olduğu için.

Midem kasıldı ve nefes almak güçleşene kadar şiddetlenmeye devam etti.

Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim.

Ben: Selam.

Ashley: Selam.

Ben: Akşam yemeğe çıkmak ister misin?

Ashley: Çok isterdim ama anneme söz verdim, sonrasında da Mega Pint'te Sara ve Becca'yla buluşacağım.

Ah. Demek öyle.

Bana küvette çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. Bir sürü balonculuğun arasından dışarı fırlamış ayak parmaklarını görebiliyordum.

Ben: Evli bir kadın olduğunu unutma.

Ashley: Haha.

Ben: Hiç gülme.

Ashley: Evliliğimizin havalimanında bittiğini ve artık sadece küçük bir kaçamaktan ibaret olduğumuzu sanıyordum?

Bunu –bir bakıma– kendi ağzımla söylemiştim ve sözlerimde –büyük ölçüde– ciddiydim. Fakat şimdi, burada otururken, birinin ona asıldığını ve Ashley'nin aramızda bal gibi de bir şey olduğunu bilmediğini düşünmek canımı yakıyordu.

Ben: Hayır. Hâlâ evliyiz. Yüzüğü geri vermedin.

Ashley: Neden akşam bize katılmıyorsun? Hâlâ parmağımda olduğundan emin olursun.

Ben: Kız kıza bir buluşma değil mi?

Ashley: Öyle ama bir şey olmaz.

Ben: Eğlenmene bak. Bana ihtiyacın olursa ara.

Ashley: *öpücük atan emoji*

Ben: *öpücük atan emoji*

Öpücük atan emojiymiş. Hadi oradan.

Başka birine yan gözle bile bakmazdı. Ona sonuna kadar güveniyordum. Dahası, dürüst olmak gerekirse, bana hiçbir sadakat borcu yoktu.

Parmaklarımla çenemde ritim tuttum.

Böyle mi olacak yani? Bekâr bir kadın olarak arkadaşlarıyla dışarı mı çıkacak?

Elbette öyle olacak. Neden olmasın ki?

Ona onu sevdiğimi söylersem bunu düşünmek zorunda kalmazdım.

Ben: Akşam Mega Pint'e gitmek ister misin?

Banks: Olur. Saat dokuz gibi mutfağında buluşuruz.

İç geçirip işime döndüm.

Yirmi Beş

ASHLEY

"Çok ateşli olmuşsun," dedim Sara'ya.

"Teşekkür ederim. Sen de parlıyorsun, evlilik sana çok yaradı."

Becca'nın bize yetişebilmesi için duraksarken ona gözlerimi devirdim.

Küçük bir bar olan Mega Pint, turist tuzaklarından uzakta, bir bankayla berber dükkânı arasındaydı ve Kismet Beach'teki en sevdiğimiz bardı. Mekânın sahibi Gordie, zaman zaman sahneye canlı müzik ya da DJ çıkarsa da çoğu gece oldukça gurur duyduğu yeni dokunmatik ekranlı sisteminden seçtiği popüler şarkılar çalıyordu.

Becca arabasını kilitleyip bize katıldıktan sonra kaldırımdaki ortaokul yıllarımızdan beri onarılmamış devasa çatlağın üzerinden atlayarak karanlık binaya girdik.

İçerisi pek de kalabalık değildi, çoğunlukla müdavimler vardı. Kapının önüne toplanmış küçük kalabalığın arasından geçip bara doğru ilerledik.

"Üç amaretto sour lütfen," dedi Sara.

"Yüzüğüne bayılıyorum," dedi Rebecca sol elime dokunarak.

Sırıttım. "Maddox'a ilişkimizin küçük bir kaçamaktan ibaret olduğunu hatırlattığımda bana evlilik yüzüğümü takmam gerektiğini söyledi." Sara parasını öderken içkimi aldım. "Çıkıp gelecek mi merak ediyorum."

"Bu gece içerisi çok sakin," dedi Sara. "Becca'ya dönmeye karar verirsek ya da Sunnyvale'e gidersek bana gelirsiniz diye hesap açtırmadım."

Ninova

Rebecca arka köşedeki masayı işaret etti. "Hâlâ boşken kapalım."

Yerimize doğru yürürken Sara yanımızdan ayrıldı. Arada bir görüştüğü adamlardan biri –sanırım ona Alabamalı diyordu– yanından geçtiğimiz sırada dikkatini dağıtmıştı.

Rebecca ona imrenerek baktı. "Onun kadar özgüvenli olmayı dilerdim."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Ben de."

"Kimi kandırıyorsun? Gayet de özgüvenlisin. Seninle tanıştığımdan beri bir erkek arkadaşın ya da nişanlının olmadığı bir dönem geçirmedin."

Sözlerini düşünürken içkimden bir yudum aldım. "Öyle mi?"

"Evet. Hepsi birbiri ardına geldi."

Hadi ya?

Garip olsa da bunu hiç fark etmemiştim. Gerçi uzun süre bekâr kaldığımı hatırlamıyordum. *Peki bu bana dair ne söylüyor?*

"Son erkek arkadaşın kimdi, Bec?"

"Üzerinden çok uzun zaman geçti."

"Birkaç ay önce Benny Marjero'yla yemeğe çıkmıştın," dedim.

"Evet ama sadece birkaç kez bir şeyler yedik. Ciddi bir şey değildi."

Joan Jett'in bir şarkısı çalmaya başladı, Sara'nın kendini piste attığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

"Peki elle tutulur son ilişkin kiminleydi?" diye sordum ve kokteylimden bir yudum daha aldım.

Ona Bahamalar'dan aldığım bileklikle oynadı. "Çok tatlı bir adamdı. Nazik ve düşünceliydi, tatlı dilliydi."

"Neden ayrıldınız?"

"Öldü."

Bardağımı masaya bırakıp soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

Öldü mü? Becca'nın erkek arkadaşı mı öldü?

Gergin bir tebessümle bana baktıktan sonra dikkatini telefonuna çevirdi. Acısı yüzünden okunuyordu.

"Özür dilerim, Bec," dedim. "Bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun. Nereden bilecektin ki? Onun hakkında konuşmayı pek sevmiyorum."

"Evet, anlıyorum." *Kahretsin.*

Sara dans ederek masaya doğru geldi. "İşemem gerek. Gelen var mı?"

"Ben gelirim." Becca yerinden kalktı. "Hemen dönerim."

Kalbim sızlarken başımla onayladım.

Umarım onu üzmemişimdir. Neden sordum ki? Bilsem ağzımı bile açmazdım.

Zavallı, güzel arkadaşım.

Gözlerimi kapatıp uzun, derin bir nefes aldım. *Ben de kendi sorunlarımdan beteri yok sanıyorum.*

Karşımdaki sandalyeden yükselen gıcırtıyı duyunca Maddox'u görmeyi umarak gözlerimi açtım.

Ama gelen o değildi.

Eton bana kafamı koparmak istiyormuş gibi bakıyordu. *Yok artık. Burada ne işi var? Beni nasıl buldu?*

Midem panikle kasılırken telefonuma uzandım. Eton'ın bana zarar vereceğinden korkmasam da onunla yalnız kalmak istediğimi de söyleyemezdim.

Tuvalete doğru bir bakış attım ama arkadaşlarım görünürde yoktu.

"Bulması zor bir kadınsın," dedi Eton iliklerimi donduran buz gibi bir sesle.

"Karşımda oturduğuna göre o kadar da zor değilmiş. Arkadaşlarımı mı buldun? Seni engelleyeceğim. Şimdi müsaade edersen..."

Ninova

Yerimden kalkmaya yeltendiğimde Eton'ın devasa arkadaşı Jason'a tosladım.

Bakışlarım hızla eski nişanlıma çevrildi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Konuşmamız gerek."

"Hayır, Eton, konuşacak bir şey yok." Öfkeden köpürüyordum. "Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Güldü. Çıkan ses kara tahtaya sürtülen tırnakları andırıyordu.

Onu nasıl çekici buldum? Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi nasıl düşünebildim? Hep bu kadar kaba, kibirli, aşağılık biri miydi?

"Yardakçını yolumdan çek," dedim gözlerimi onunkilere dikerek.

"Arkadaşlarımla böyle konuşma lütfen. İçine ne kaçtı böyle? Bu varoş çöplüğe geri döndün diye hemen varoş tavırlar takınman gerekmez."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "En çok neye şaşırıyorum biliyor musun?"

Homurdandı.

"Bir saniyemi bile seninle heba etmiş olmama," dedim.

Şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Nezaketini takınıp bana nasıl davranman gerektiğini unutmadığını gösterirsen benimle medeniyete dönmene izin vermeyi düşünebilirim."

"Dünya alevler içinde kalsa ve tek güvenli tekne seninki olsa bile kılımı kıpırdatmam."

Gözlerini devirdi. "Tekne demişken, şu utanç verici küçük tatiline gittiğini gördüm. Bir başına kalmak çok acınası olmalı. Bundan bir ders çıkardın mı, Bayan Ben Kendi Ayaklarım Üzerinde Durabilirim?"

"*Evet,*" dedim sırıtarak. "Evet, *küçük tatilime* gittim ve hayatımın en güzel zamanını geçirdim. Hepsini bana eşlik eden adama borçluyum. Son derece... *orgazmik* bir tecrübe oldu."

Yüzü karardı. Eton pısırığın tekiydi. *Tam bir dallama.*

Sırıttım.

"Her açıdan o kadar unutulamazdı ki anlatamam," dedim onu kışkırtarak. "O kadar çok anı biriktirdim, o kadar çok şeyi ilk kez tecrübe ettim ki. Dinlemek ister misin?"

"İstemem."

"O zaman ikile," dedim gözlerimi kısarak.

"Doğru düzgün konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Sikerler. "Sence kaç defa boşalmışımdır, Eton? *Bir tahmin yürüt.*"

"*Ashley...*"

"Dört günde muhtemelen... on mu? On beş mi?" Parmaklarımı çeneme vurdum. "Ah, havuz başında yüzüne oturduğum seferi atladım."

Yumruğunu masaya vurdu. "Yeter!"

"*Siktir git.*"

"Benimle böyle konuşamazsın, aptal sürtük."

Bir kahkaha attım. Sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı ama umurumda değildi, çok iyi gelmişti. "Biriyle yatma sırasının *bana* gelmesi sinirlerini mi bozdu? Ama senin biz nişanlıyken başkalarıyla düşüp kalkman hiç sorun değildi, öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Demek istediğin bu mu? Ne sanmıştın, Eton? Kismet Beach'e dönüp hasretinle yanıp tutuşacağımı mı? *Aklıma bir kez bile gelmedin.*"

Öfkeyle dudaklarımdan dökülen sözcükler ruhumu arındırıyordu. Ayrıldığımızda bile onun kurallarına göre oynamıştık. Kendime hâkim olmuştum. Ama şimdi? Hiçbir şey umurumda değildi.

"Böyle ucuz ucuz konuşurken seni geri istememi nasıl beklersin?" Nefes alıp verişleri hızlanmış, burun delikleri genişlemişti. "Sen böyle biri değilsin."

Ninova

"Öyleyim. *Sana layık olmayacak kadar iyiyim.* Hayatımdan çık git, Eton ve bir daha da geri dönme. Anladın mı? Aramızdaki her şey... *Ah!*"

Avucu yanağıma çarpar çarpmaz gözlerim sulandı. Tenim daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetle sızlamaya, yanmaya başladı.

Elimi yavaşça yüzüme götürdüm, şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. *Bunu gerçekten yaptı mı? Bana vurdu mu?*

"Bir daha bana elini süreyim deme," diye bağırdım.

Karşısında sağlam durmaya çalışırken birbirine kenetlenen gözlerimizden nefret akıyordu.

Ellerimi masaya yaslayıp ayağa kalkmaya yeltendim –gerekirse kendimi üzerine atıp birinin dikkatini çekme niyetindeydim– ama bakışlarım başka birininkilere takıldı.

Maddox.

"Neler oluyor burada?" diye sordu. Gözleri benimkilerden Eton'a, ardından Jason'a kaydı ve yeniden bana döndü. "İyi misin?"

İçimi dolduran rahatlamanın etkisiyle gözyaşlarım yanaklarıma süzülürken onu başımla onayladım.

"Geri çekil," dedi Jason. Ondan daha uzun ve daha yapılıydı. "İkile."

"Gitmek istiyorum, Jason," dedim.

"Otur şuraya," dedi Eton öfkeyle. "Seninle işim daha bitmedi."

Maddox elini bana uzattı. "Gel hadi."

Tam eline uzandığım sırada Jason yumruğunu Maddox'a doğru savurdu.

"*Aa!*" diye bağırdım şaşkınlıkla. *Bu gerçek olamaz.*

Maddox eğilip kolayca kaçtı. Jason diğer taraftan Banks'in yumruğunu ona savurmak üzere olduğundan bihaberdi. Banks'in Jason'ın yanağına bir tane geçirmesiyle barın içinde kemik çıtırtıları yankılandı.

Müzik kesildi. Arkadaşlarımın kenarda durduğunu gördüm, Sara kolunu Rebecca'ya dolamıştı. Jason tekrar doğrulurken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Şu yaptığına bak," diye hırladı Eton. "Mutlu musun? İstediğin ilgiyi gördün mü?"

Ona cevap vermedim, Maddox'u izlemekle meşguldüm.

Jason ona bir yumruk daha savurdu. Maddox bu sefer geri çekildi ve Jason'ın suratına bir tane patlattı. Jason'ın başı geriye savruldu.

İri cüsse de bir yere kadar.

Bardan çıt çıkmıyordu, müşteriler masanın etrafına toplanmıştı. Jason yine Maddox'un üzerine atılırken havadaki gerilim elle tutulurdu.

Birlikte yere kapaklandıklarında olan biteni takip edemez oldum. Yumruklar havada uçuşuyordu. Maddox nihayet Jason'ın üzerine çıkmayı başardı. Güreşirken bunu yapmasını binlerce kez izlemiştim ama onu hiç *böyle* görmemiştim.

Banks elimi tutup beni masadan uzaklaştırdı. Bakışları hızlıca üzerimde gezindi.

"Bir şeyin var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Tam Maddox'un yanına dönmek üzereyken bakışları yanağıma takıldı. Yüzünde buz gibi bir ifade belirdi.

"Bu ne?" diye sordu, sesi öncekinden daha yüksekti.

"Önemli bir şey değil. Endişelenme. Maddox'a yardım et."

"Bu ne dedim, Ash!" Bakışlarını Eton'a dikti. "Ona vurdun mu?"

Eton belasını arıyordu. "Sana ne?"

Sara'ya doğru ilerledim. Tüm bu yaşananlar, ayağa kalktığında Maddox'un dudağından akan kan, Banks'in yüzündeki öfke, dışarıdan gelen siren sesleri... hepsi kalbimi sızlatıyordu.

Ninova

Fakat bir o kadar da sinirliydim. Öfkeden köpürüyordum. *Eton'a duyduğum öfkeyle. İşler buraya nasıl geldi?*

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Orospu çocuğu." Banks, Eton'ın gömleğini yumruklarının arasına almış, ben ne olduğunu bile anlayamadan onu masadan uzağa sürüklemeye başlamıştı. "İnsanlara vurmayı seviyorsun demek. Bana da vursana. Hadi, şerefsiz piç. *Vursana.*"

Öfkeden kararmış gözleriyle delirmiş gibi görünüyordu. "Ne duruyorsun, hayvan herif?"

Maddox kardeşinin arkasında belirince yerde yatan Jason'ı fark ettim.

"Ne?" diye sordu Maddox, bana hızlıca bir bakış atarak. "Ne olmuş?"

"Şansın varken bana vurmalıydın." Banks, Eton'a sırıttı. "Ash'e vurmuş."

Eton üzerine doğru uçan yumruğu göremedi bile. Tepki verecek fırsat bulamadı. Gerçi kaçsa bile kıçını kurtarmazdı.

Maddox, Eton'ın üzerine çıkmış suratına ardı arkası kesilmeyen yumruklar indiriyordu. "Piç kurusu," diye bağırdı Maddox. "Nasılmış? Hoşuna gitti mi?"

"Mad! Yeter! Mad!" Banks abisini omuzlarından tutup Eton'dan uzaklaştırmaya çalıştı.

Vücudunun yarısı yerde yarısı masanın üzerine duran Eton'la Maddox'un arasına girdi. Eton güç bela nefes almaya çalışırken Maddox onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Bir daha onunla konuşmayacaksın, yoksa seni kendi ellerimle parçalarım," dedi Maddox parmağını Eton'a doğrultarak. "Yemin ederim seni..."

"Yeter, dostum," dedi Banks, Maddox'un önüne geçerek. "Planlarımızın hepsini açık etme, belki birkaçını hayata geçirmemiz gerekir."

Banks sırıttı ama Maddox bana mısın demiyordu.

"Ash nerede?" Aklı başına gelen Maddox arkasını döndü ve duvarın yanında durduğumu fark etti. Ama yanıma gelmeye fırsat bulamadan içeri bir polis memuru daldı ve onu yakalayıp götürdü. *Hayır!*

Daha fazla polis içeri doluşup olan biteni anlamaya çalışırken ortalık iyice karıştı.

"Onlara olanları anlatmamam gerek," dedim. "Eton'ın bana vurduğunu söylemeliyim."

"Ne yaptığını?" diye sordu Sara tiz bir sesle. "Belli ki bir tane de ben geçire–"

"Yeter," dedim bluzunu tutup onu kendime doğru çekerek. "Yeterince yumruk yedi."

Maddox'la Banks okul arkadaşımız Skylar Schultz'la birlikte barın arka tarafındaydı. Eton ve nihayet kendine gelen Jason ise öteki uçta duruyordu.

Maddox'un bakışları her zamanki gibi kalabalığın arasından benimkileri buldu. Kaşını kaldırıp sözsüz bir soruyla iyi olup olmadığımı sordu. Başımla onayladım. Gözlerini bir an için kapatıp tekrar açtı ve dikkatini yeniden Skylar'a verdi.

Oraya gidip yanımda olduğu, *beni savunduğu* için ona teşekkür etmek istiyordum.

"Hanımefendi," dedi tanımadığım bir polis memuru. "Sizin de ifadenizi almamız gerekiyor."

Eton ve Jason'ın kelepçelenerek dışarı çıkarılmasını izlerken onu başımla onayladım.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Becca.

"Gerek yok." *Yani sanırım.*

Sonraki yarım saat ardı arkası kesilmeyen sorular, evraklar ve sağlık ekipleriyle geçti.

Şikâyetçi olmak istiyor muyum? Evet.

İlk kimin kime vurduğunu gördüm mü? Evet.

Maddox'un saldırdığı adamı tanıyor muyum? Evet.

Ninova

Skylar yanıma geldiğinde barmen Brittni'nin verdiği bir peçeteyle gözlerimdeki yaşları siliyordum.

"Selam," dedi.

"Ne oluyor? Gidebilir miyiz artık?" diye sordum Rebecca'nın omzuna yaslanarak.

Skylar yüzünü ekşitti. "Onları merkeze götürmem gerekiyor."

"*Ne?*" Başımı arkadaşımın omzundan kaldırdım, kalbim sıkıştı. "*Olmaz.*"

"Mecburum, Ashley, protokol böyle. Kefaletleri belirlendikten sonra birilerini arayabilecekler." Omuzuma hafifçe vurdu. "Eve git. Biraz dinlen. Yakında çıkarlar."

Maddox'la Banks'in kelepçelenerek dışarı çıkarılmasını Skylar'ın omzunun üzerinden izledim.

Bu manzarayı bir daha asla görmek istemiyordum.

Gözlerimden akan yaşlar şişmiş yanağımı yakarken kendimi Sara'nın kollarına bırakarak ağladım.

Yirmi Altı

MADDOX

Banks'in çaldığı ıslık hücre duvarlarında yankılanıyordu.

"Şunu keser misin?" dedim, beni kafamda dört dönen düşüncelerden kurtaracağı umarak saç diplerimi tırnaklarımla sertçe kaşırken.

"Hangi şarkıydı bu?"

"*Banks.*"

"Hadi ama. Biliyor musun?"

"Bunu şu an yapmasak olur mu? Tanrı aşkına, bir hücrede oturuyoruz."

"Cevap *Andy Griffith Show*'du." İç geçirdi. "Bilememiş olman beni hayal kırıklığına uğrattı."

Yerimden kalıp hücre boyunca volta atmaya başladım. İçerisi leş gibi sidik kokuyordu.

"Ash iyiydi, değil mi?" diye sordum. Endişeden ölecektim.

Mega Pint'e adım atmamdan Skylar'ın arabasının arka koltuğuna bindirildiğim âna kadar yaşanan her şey bulanıktı. Damarlarımı dolduran adrenalinin etkisi geçmeye başladığından çıldırmak üzereydim. Buradan hemen çıkmam gerekiyordu. *Dünkü cennetten bugünkü cehenneme nasıl düşmüştüm?*

Ne oldu böyle?

"İyiydi," dedi Banks. "Yanağı şişmiş ama başka bir şeyi yok."

Tam da öfkemin dinmeye başladığını düşünüyordum.

Eton'ı öldürmenin eşiğinden dönmüştüm. Banks beni üzerinden almasaydı ne zaman dururdum kestiremiyordum.

Asla aşmadığım keskin bir sınırım vardı. Daima zayıfların yanında olur ama kontrolümü kaybetmemeye çalışırdım. Gü-

Ninova

reş antrenmanındaki çocuğun babasıyla konuşmaya Banks'i göndermemin nedeni de buydu. Ancak bu gece ortada sınır mınır kalmamıştı. *Ödümü bokuma karıştıran da bu.*

Siktir. Yüzümü ovuşturdum.

Ashley'nin bara girdiğimdeki ifadesinden başka bir şey düşünemiyordum. Yıllar içinde yüzüne yansıyan sayısız duygu görmüştüm ama hiç bu kadar korktuğuna şahit olmamıştım. Evet, bir parça öfke de vardı ama ödü kopmuştu.

Hâlini görmemle kanım buz kesmişti.

Ona yaklaştıkça öfkem daha da körüklenmişti. Nedeni kadınımın yanında iki adam olması değil, kadınımın onları yanında istememesiydi. Kendini güvende hissetmiyordu. Savunmasızdı. Yalnızdı.

Gözümü kan bürümüştü.

Boğazım daraldı. *Ama Banks'e de aynısı oldu. Hem Ashley hem de benim için.*

"Teşekkür ederim," dedim nefes vererek. "Muhtemelen beni hapse düşmekten kurtardın."

Banks oturduğu banktan kalktı. "Bunun için buradayım. Arkanı daima kollayacağım, Mad."

Ona, baş belası küçük kardeşime baktım. Her gün sinirlerimi bozan, yemeğimi yiyen, yokluğumda evime yerleşen adama.

Beni... ya da kadınımı savunmak için her şeyi yapardı. Yapmıştı da. Araya girmişti. Ashley'ye el sürdüğünü öğrenir öğrenmez benden önce davranıp o piç kurusunun yakasına yapışmıştı.

Banks ahmağın teki olabilirdi ama gözü karaydı. Sadıktı. Olabilecek en iyi arkadaştı.

Kardeşimi kollarımın arasına aldım. Geri çekilmeden önce sırtıma hafifçe vurdu.

"Ashley'ye ne söyleyeceğim bilmiyorum," derken midem gerginlikle çalkalanıyordu. "Tüm bu olanlar hakkında ne düşünecek?"

Banks omuzlarını silkti.

"Sanki iki arkadaştan..." Etrafıma bakındım.

"İki suçluya mı döndünüz?"

"Göt herif," dedim başımı iki yana sallayarak.

Koridordan ayak sesleri geldi. Banks'le birlikte parmaklıklara yaslanıp gelenin kim olduğunu görmeyi bekledik. Sonunda Skylar görüş alanımıza girdi.

"Şanslıymışsınız," dedi. "Birkaç telefon görüşmesi yaptım. Evinize dönebilmeniz için ikinizi de bu gece hâkim karşısına çıkaracağız. Belki birilerini arayıp haber vermek istersiniz, kefaletiniz kişi başı sekiz yüz dolar olacak."

"Teşekkür ederiz, Skylar," dedim. "Bu iyiliğini unutmayacağız."

"Ne demek. Yaşananlar beni de üzdü. Ashley, Eldrigde'den şikâyetçi olacak, hayatı bir süreliğine çok eğlenceli geçecek."

Vücudum gerildi.

"Her neyse, bizi beş dakikalığına yanlarına sokabilir misin?" diye sordu Banks. "Söylemeyi unuttuğumuz bir şey var."

Skylar güldü. "Bir gece için yeterince kargaşa çıkarmadınız mı?"

"Neyle suçlanıyoruz?" diye sordum.

"Nihai evrakların gelmesini bekliyorum. Gordie'nin şikâyetçi olacağını sanmıyorum ama Ashley, Eldridge'in paçayı kurtarmasına izin vermeyecek. Görgü tanıklarının hepsi ilk yumruğu Eldridge'in arkadaşının attığını söyledi, siz de ona karşılık vermiş gibi görünüyorsunuz. Pek bir şey çıkacağını sanmıyorum ama belli olmaz."

Başımla onayladım.

Skylar iç geçirdi. "Kontrol etmem gereken birkaç şey var, sonra telefon görüşmeleriniz için geri döneceğim."

"Teşekkürler," diye seslendi Banks uzaklaşmaya başlayan Skylar'ın arkasından.

Birlikte banka oturduk ve yavaşça birbirimize döndük.

Ninova

"Ee," deyip dudağımı dişledim.

Banks başını iki yana salladı.

"Seçeneklerimiz neler?" diye sordum. "Moss ve Brooke şehir dışında. Annemi ya da babamı aramak söz konusu bile olamaz."

"Geriye Jess ve Foxx kalıyor ama açıkçası ikisiyle de uğraşasım yok."

"Çıkartma planının ne kadar aptalca olduğunu artık anlıyor musun? Jess dururken Foxx'u aramayı aklımın ucundan bile geçirmezdim ama suratını *binlerce kez* gördükten sonra ondan yardım istersek bizi çıkarıp otoparkta üzerimize saldırır ve gerisin geriye buraya döneriz."

Banks gözlerini devirdi. "Daha hepsini bulmadı."

Alnımı ovuşturdum.

"Foxx'u arayacağız," dedi Banks. "*Sen* arayacaksın. Ben sadece masum bir seyirciydim."

"Öyle miydin?"

"Senin kız arkadaşını savunuyorduk. Sonuçta ben de hâkim karşısına çıkıyorum, hiç değilse bununla senin uğraşman gerektiğini düşünüyorum. Benim yerime Foxx'u arayıp kefaletle serbest bırakılmamızı sen sağlayabilirsin."

"Taş, kâğıt, makasa ne dersin?" diye sordum.

"Olmaz."

Derin bir nefes aldım. "Gerçekten çıkıp geleceğinden emin olmamam beni kötü bir kardeş yapar mı?"

"Elbette gelecek. Önümüzdeki on yıl boyunca bunu başımıza kakma fırsatını hayatta tepmez."

Sessizce oturup Skylar'ın dönmesini bekledik. Zihnimi meşgul tutmaya, Ashley'yi düşünmemeye çalışıyordum.

Pek de başarılı olduğum söylenemezdi.

Onu nasıl düşünmezdim ki? Şişmiş yanağının, güzel yüzünden süzülen yaşların, ifadesindeki acının, *hayal kırıklığının* görüntüsü gözümün önünden nasıl gidebilirdi?

Onu hayal kırıklığına uğratan ben miydim? *Siktir.*

Beni bir daha görmek istemeyecek miydi?

"Biz iki arkadaşız. Birbirimizi hep sevdik. Aksinin mümkün olabileceğini sanmıyorum."

Muhtemelen isteyecekti, onun için en iyisi beni hayatından çıkarmak olsa bile.

"Mad," dedi Banks.

Ona baktım.

"Adamın üstüne çıktığında çok dengesiz duruyordun. O duruşa biraz çalışman gerek. Bir de birini fırlatırken kalçalarını çevir. Biraz daha..."

Banks konuşmaya devam ederken ellerimi başıma götürdüm.

Uzun bir gece beni bekliyordu.

Yirmi Yedi

MADDOX

"Beni neden aramadınız anlamıyorum," dedi Jess, hep birlikte Foxx'un kamyonetine binerken. "Hepimizi onunla uğraşma zulmünden kurtarırdınız."

Banks görülmemek için Jess'in koltuğunun arkasına doğru eğildi. "*Ne oluyor?*" diye sordu ağzını oynatarak.

Omuzlarımı silktim.

En küçük iki kardeşini hapisten çıkarmak için sabahın ikisinde yataktan çıkmak zorunda kalmaktan hiç de memnun olmadığı her hâlinden belli olan Foxx dikiz aynasından bize baktı.

"Nezaket iyidir, Foxx," dedi Banks. "İyilik yapmaktan zarar gelmez."

Ona sert bir bakış atarak çenesini kapamasını söyledim.

"Ne kadar akıllısın. Yumruğunu bir adamın göz çukurunun yarısına sokarken de böyle mi düşündün, Banks?" diye sordu Foxx.

"Banks'i savunmam gerekirse o herif bunu fazlasıyla hak etti," dedim.

Foxx park yerinden çıktı ve yola döndü.

Boğucu gece ve çiseleyen yağmur en az benim kadar kasvet doluydu. Jess telefonumu uzatınca Ashley'den mesaj gelip gelmediğini görmek için hemen açtım.

Ashley: Çıktığında haber ver, iyi olup olmadığını merak ediyorum. Senin için endişelenmekten kafayı yiyeceğim.

Ninova

Hızla cevap yazdım.

Ben: Uyandırdıysam özür dilerim. Az önce çıktım. Foxx'la Jess bizi aldı, yani hâlimizi tahmin edersin. Yarın seni ararım, olur mu?

Cevabı hemen geldi.

Ashley: Şükürler olsun. Öldüm öldüm dirildim. Her şey yolunda mı?

Ben: Evet. Yoluna girecek. Şikâyetçi olacağını söylediler.

Ashley: Tabii ki olacağım. Siktirsin gitsin.

İşte benim kızım.

Ashley: SEN iyi misin peki? Diğer her şeyi boş ver. Sen nasılsın?

Ben: İyiyim.

Ashley: Bu gece için, beni koruduğun için teşekkür ederim. Şu anda hislerimi anlatacak sözcükleri bulamıyorum ama teşekkür ederim.

Ben: Bana gelmek ister misin? Seni alabilirim?

Ashley: Çoktan yatağıma girdim ve yorgunluktan ölüyorum. Zaten hepinizin adrenalinin etkisinde olduğunuza eminim. Belki yarın uğrarım. Evde mi olacaksın yoksa ofise mi gideceksin?

Ben: Evdeyim.

Ashley: Yarın görüşürüz o hâlde. Biraz dinlen.

Ben: Sen de.

Ashley: Mad, bir de...

Ben: Evet?

Ashley: Tekrar teşekkür ederim. *kalp emojisi*

Ben: Lafı bile olmaz. *kalp emojisi*

Jess omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Karnınız aç mı? Foxx'un bir yerlerde durup size sandviç almasını ister misiniz?"

"*Hayır,*" diye karşı çıktı Foxx.

"*Evet,*" dedi Banks onunla aynı anda.

"Kamyonetimde hiçbir şey yiyemezsiniz," dedi Foxx.

"Açlıktan ölüyorum. Hapisten yeni çıktım. Biraz empati, lütfen."

"Sanki beni tanımıyorsun. Gerçekten hâline üzüleceğimi mi sandın?" diye sordu Foxx.

"Biraz üzülsen ölmezsin." Omuz silktim. "Şefkat ya da güzel sözler istemiyoruz."

Foxx ikimizi de duymazdan geldi.

"Elimden geleni yaptım, çocuklar," dedi Jess.

Yerimde kıpırdandım. "Neden bu gece bu kadar naziksin, Jess?"

"Neden olmayayım?"

Banks'e döndüm. Dehşete kapılmış görünüyordu.

"Bilmem," dedim. "Gecenin köründe buraya geldin ve hepimiz Foxx'un mutluluktan havalara uçmadığının farkındayız." Duraksadım. "Foxx'un geldiğini nasıl öğrendin?"

Foxx sırıttı mı yoksa? Yanılıyor olmalıyım. Bu ne anlama geliyor?

"Eve yeni gelmiştim," dedi Jess. "Trafik berbattı, bu yüzden duraksayıp... uzun hikâye. Foxx yanımdan geçtiğinde garaj yolundaydım, bir sorun mu var yoksa gece geç saatte bir gözetleme görevine mi çıkıyor diye merak edince ona bir işaret çaktım."

Kulağa mantıklı geliyordu. Ancak sözleri Banks'in endişesini körükleyecek mi dindirecek mi emin olamıyordum.

Ninova

Foxx evimin önüne yanaştı.

"Geldiğin için teşekkür ederiz," dedim. "Borcumuzu sabah hallederiz."

"Nakit ödemenizi tercih ederim," dedi Foxx.

"Sağ ol, Foxx. Görüşürüz, Jess." Banks kamyonetten indi, ayaklarım yere bastığında garaj yolumu yarılamıştı bile. "Kendi evime gidiyorum."

Güldüm. "Neden? Saklanacak mısın yoksa? Seni orada aramayı akıl edemeyecek mi?"

"Önce sana uğrar. Zaman kazanırım."

Alnımda biriken yağmur damlalarını sildim. "Sana bunu yapmamanı söylemiştim."

Geri geri yürüyerek bahçeyi aşmaya başladı. "Aynı günün gecesi hapse gireceğim aklıma gelmemişti. Bir gün içinde çok şey yaşadım."

Gülerek evinin arka kapısına koşmasını izledim. *Ahmak herif.*

Mutfağıma girdim. Eve son gelişimin üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Kendime içecek bir şey hazırladım.

Üzerime yorgunluk çökünce tezgâha yaslandım.

Ne biçim bir geceydi bu?

Gözlerimi yumdum.

Bu gece içgüdülerimle, bir an bile düşünmeden hareket etmiştim. Ashley'nin başının dertte olduğunu görünce hemen yardımına koşmuştum. Durumu ölçüp biçmemiştim, ki normalde *her zaman* öyle yapardım. Asla fevri davranmazdım. Kendime bunu öğretmiş, ölçülü tepkiler vermeye alıştırmıştım.

Ya da öyle sanıyordum. Belli ki bu zihniyeti tam olarak benimseyememiştim.

Hayatım göz açıp kapayıncaya kadar bitebilirdi. Banks yanımda olmasaydı dönüşü olmayan bir yola girmiş olabilirdim.

"Siktir," diye mırıldandım. Hâlâ yaşananları sindirmeye çalışıyordum.

Her şey nasıl bu kadar çabuk gelişti? Paige böyle körkütük âşık olmamı hiç beklemediğini söylemişti. Ne kadar da haklıymış!

Peki Ashley olanlardan nasıl etkilenmişti? Eski nişanlısı ona vurmuştu. *Siktir.*

Yanında kim vardı? *Becca. Belki Sara da oradadır. Annesini aramış mıdır?*

Keşke şu an yanında olabilseydim. *Onların yerinde ben olmalıydım.*

Mutfakta dolandım. Ashley'nin yanımda olmasını, ona sarılmayı, onun da bana sarılmasını diliyordum.

"Hiçbir şey yapamadım," dedim bardağımı tezgâha bırakırken. "Kendimi kaptırıp kontrolümü kaybettim."

Bir hafta sonra ne hâle geleceğim? Peki ya bir ay veya bir yıl sonra? Düşüncesi bile beni korkutuyordu. Ona karşı daha şimdiden o kadar güçlü duygular besliyordum ki artık sağlıklı düşünebildiğimden bile emin değildim.

Tam yatak odama gitmeye niyetlenmiştim ki kapım çalındı. *Bu da kim?* Girişe yürüyüp delikten dışarıya baktım.

Banks?

Kapıyı açtığım gibi kahkahalara boğuldum.

"Hiç komik değil," dedi. Ağzını açamadığından sesi boğuk çıkmıştı.

Gözlerimdeki yaşları sildim. "Ne oldu sana böyle?"

Verandamda tepeden tırnağa pembe simlerle kaplanmış hâlde duruyordu. Yağmur, saçlarındaki taneciklerin akıp kirpiklerinde toplanmasına neden oluyordu ve daha az önce siyah olan gömleğinin üzerine tek boynuzlu at sıçmış gibi görünüyordu.

Her yeri pembe sim içindeydi.

Alnına yapışmış, diğerlerinden daha parlak bir taneciği aldım. "Bu bir kalp mi?"

"Siktir git," diye mırıldandı.

Ninova

"Ne oldu? Bir tek boynuzlu at buldun ve onu becermeye mi kalkıştın?"

İçeri girmeye yeltenince yolunu kestim.

"Hayatta olmaz," dedim. "Evimi sim içinde bırakamazsın. Hiç kusura bakma."

"Mad..." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evime dönmeye korkuyorum."

Sırıttım. "Neden ki?"

"Ne zaman bir elektrik düğmesine bassam ya da bir kapıyı açsam kafamdan aşağı bir kova dolusu bu aptal şeyden dökülüyor. Evin hâlini görmen gerek."

Kahkahalarımı durduramıyordum. Cebimden telefonumu çıkarıp ekrana baktım.

Jess: *göz kırpan emoji*

"Demek bu yüzden sana o kadar kibar davranıyormuş," dedim nefes vererek. "Sana tuzak kurmuş."

"Çıkartmaları nasıl öğrendi ki? Bunu planladığına göre her şeyi çözmüş olmalı."

Omuzlarımı silktim. "Paige'den laf çıkmaz. Seni satmaz."

Banks nefes verince etrafa sim tanecikleri uçuştu. "Suratıma gülmeyi kes."

"Elimde değil." Kıkırdarken bana engel olmasına fırsat vermeden birkaç fotoğrafını çektim. İçlerinden birini Jess'e gönderdim. *Belki bana acır.* "Harika bir plan. Yıllarca evinin her köşesinden sim çıkarak."

"Hiç değilse içeri girip duş alamaz mıyım?"

"Hayır. Yağmur yağıyor. Git de bir oluğun altında falan dur."

İç geçirdi. "Daha birkaç saat önce onurun için hapishanelere düşmeme rağmen beni geri mi çeviriyorsun?"

"Sim kırmızı çizgimdir."

Banks'in omuzları yenilgiyle çöktü, başı düştü. "Abin Jess'e bunun savaş demek olduğunu söyle."

Bank bahçeyi geçerek uzaklaşırken gülmeye devam ettim. "Bana kalırsa savaşı çoktan başlattı, Banksy."

Bana ortaparmağını gösterip yürümeye devam etti.

Ben: Sen kazandın.

Jess: Biliyorum.

Ben: Nasıl öğrendin?

Jess: Moss. Bir bit yeniği olduğunu hissedip paketi açmış. Planını çözmek zor olmadı. Biz de babama şehirdışına gideceğim konusunda yalan söylettik, Banks'in bundan cesaret alacağını umuyorduk. Haklı olduğumu anlar anlamaz da hakkından geldim. Piç kurusu.

Ben: BEN HİÇBİR ŞEY YAPMADIM.

Jess: *omuz silken emoji*

Ben: Jesssssssss

Jess: *kahkaha atan emoji* Yatıyorum. İyi olmana sevindim.

Ben: İyi geceler.

Bir tatile çıkmaya ihtiyacım vardı.

Odama girip doğruca banyoya ilerledim. Yaşanan her şeyi üzerimden atmam gerekiyordu. Barın kokusu, hücrenin pisliği, yağmur, hepsi birbirine karışmıştı.

Duşa adımımı atar atmaz zihnim yine Ashley'nin "balayına" kaydı. Aramızdaki sıcaklığa, tutkuya, huzura.

Arsız laflarına. Utangaç gülümsemelerine. Nazik dokunuşlarına.

Alelacele bir duş alırken hâlâ Bahamalar'da olmayı diliyordum. Tatilimizin bitmiş olması sinirlerimi bozuyordu.

Her şeyin bitmiş olması ihtimali ödümü koparıyordu.

Ninova

Kurulanıp dişlerimi fırçaladıktan sonra kendimi yatağa attım. Yastıkları karıştırıp Ashley'nin yattığını buldum ve onu yakınıma çektim.

O yanımda değilken canım yanıyordu. Vücudum her an onunkini arıyordu. Bu gece yaşadıklarını düşünmek kalbimi sızlatıyordu.

Ya daha sonra gelseydim? Ya çok geç kalmış olsaydım?

Aşk böyle bir şey mi? İnsanın iliklerine kadar işleyen bu yoğun sevgi mi?

"Buna dayanabilir miyim bilmiyorum," dedim ve parfümünün belli belirsiz kokusunu içime çekerek uykuya daldım.

Ninova

Yirmi Sekiz

ASHLEY

"Selam," dedim kendimi Maddox'un kollarına atarak.

Beni kendine çekip tek vücutmuşuz gibi hareket ederek kapıyı arkamdan kapadı. Yüzünü saçlarıma gömerek başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Bense göğsüne sokulup kokusunu içime çektim. *Baharatlı vişne kokusunu.*

"Kendimi berbat hissediyorum," dedim.

"Neden?"

Geri çekildi ve yüzümü nazikçe çevirmeye başladı. Yanağımı her açıdan incelerken hareketsiz kalıp iyi olduğumu görmesine müsaade ettim.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu, sesi pürüzlüydü.

"Pek sayılmaz. Daha çok yanıyor gibi. Biraz da çenem sızlıyor."

Dişlerini sıktı.

Hâlâ yanmaya devam eden yerin ortasına bir öpücük kondurduktan sonra elimi tuttu ve beni oturma odasına götürdü.

"Neden kendini berbat hissediyorsun?" diye sordu bir kez daha.

"Ah, bilmem ki. Dün gece tutuklanmana neden olduğumdan mı acaba?"

"*Bu senin suçun değildi.* Biliyorsun, değil mi? Hepsi nişanlanma gafletinde bulunduğun o aptal piç yüzündendi."

"Evet, biliyorum. Yine de üzülüyorum." Kanepesinde yanına oturdum. "Dün gece hiç uyumadım."

"Bana gelmeliydin. Benim de gözüme uyku girmedi."

Ninova

Aramızdaki boşlukta duran parmakları benimkilerle oynuyordu. Yakınımda olması iyi geliyordu. Ama... tuhaflığı da inkâr edemezdim.

Belki de hâlâ şoktaydım. Eton'ın numarasını engellemiş, onu bana ulaşabileceği tüm uygulamalardan silmiştim. Beni takip mi etmişti acaba?

Dün gece bu düşünce aklıma gelince bütün gece uyuyamamıştım. Tabii çıkan kavgayı zihnimde tekrar tekrar oynatmam da pek yardımcı olmamıştı.

Maddox'un kendisinden en az beş santim uzun bir adamı alt etmek için hünerlerini sergilerkenki yüzü, Eton'a arka arkaya yumruklar indirirkenki vahşiliği şimdiye kadar ondan hiç görmediğim şeylerdi.

Bakışları Bahamalar'da bana aldığı küçük, pembe yüzüğe takıldı. Parmağıma taktığından beri hiç çıkarmamıştım. Ardında aptalca ama bir o kadar da eğlenceli bir hikâye yattığından onu her görüşümde gülümsemeden edemiyordum. Genellikle o da aynısını yapardı... ama şu an gülümsemiyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Yüzüğü düşünüyordum. Çok eğlenceli bir gündü."

"Evet, öyleydi."

"Oradayken her şey çok daha kolaydı."

Yutkundum. "Evet. Sence her şeye balıklama atladığımız için mi böyle oldu? Pek birbirimizi hissedecek vaktimiz olmadı."

"Ah, bana kalırsa seni fazlasıyla hissettim."

Güldüm. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Başıyla onayladı. "Biliyorum."

Yüzüğümle oynamasını izlerken göğsüm daraldı. Dün geceki kavgaya rağmen gayet iyi görünüyordu. O kadar yakışıklıydı ki kucağına tırmanmak istiyordum.

Ama bunu yapmadım.

Yerimde oturup onu izledim.

Ninova

"Mega Pint'e seni sevdiğimi söylemeye gelmiştim." Bakışlarını benimkilere dikti, gözleri cam gibiydi. "Seni seviyorum, Ash."

Gülümseyip dudağımı ısırdım. *Bu adam...*

"Ben de seni seviyorum."

Sesim titrek çıkmıştı, olması gerektiği gibi kendinden emin ya da neşeli değildi.

Nedeni belki itirafının beni şaşırtmamasıydı -beni sevdiğini zaten biliyordum- belki de kendimizi bu sabah hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun hissetmemizdi. Bilmiyordum. Ama birbirimize ilk kez *seni seviyorum* deyişimiz böyle olmamalıydı. Bundan emindim.

"Seni her şeyimle o kadar çok seviyorum ki... bu beni endişelendiriyor," dedi boynunu ovuşturarak. "Dün gece Eton'ı öldürebilirdim. O an ne yaptığımın bile farkında değildim. Sadece Banks'in o adamın sana vurduğunu söylediğini anımsıyorum."

Parmağımı elinden çektim.

"Sence bunu... olması gerektiği gibi mi yaptık?" diye sordu. "Çok mu hızlı ilerledik? Hiçbir şeyi dillendirmesek de olan buydu. En azından benim için."

Boğazıma nefes almamı bile güçleştiren bir yumru yerleşti. Hâlâ şokta mıydım, bunu beklemiyor muydum yoksa söyledikleri dün geceden beri kafamda dört dönen düşüncelerle örtüştüğünden miydi bilmiyordum.

Ona haklı olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Tek bir zerrem bile ona dün gece yatağıma uzanıp bardaki kavgayı zihnimde tekrar tekrar oynattığımı, Rebecca'nın beni hiç bekâr görmediğine dair söylediklerini düşünüp durduğumu söylemek istemiyordu.

Hayatım boyunca bir ilişkiden ötekine atlamıştım. Bunun altında muhtemelen terapide keşfetmem gereken bir neden yatıyordu. Fakat ilişkilerimin hiçbiri yürümemiş, hepsi ayrılıkla sonuçlanmıştı. Bunun nedeni kendimi bir ilişkide başarılı ola-

Ninova

cak kadar iyi tanımamam mıydı? Yoksa hiç düşünmeden *sonuna kadar* gittiğim ve bazı şeylerin kendiliğinden ilerlemesine fırsat vermediğim için miydi?

Bunu düşünmek bile ödümü koparıyor, midemi bulandırıyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Maddox ve benim için ne anlama geliyordu? Aramızdaki bu şeyin yürümeyeceği, diğer ilişkilerimle aynı üzücü kaderi paylaşacağının bir işareti miydi? Maddox'un dediği gibi ikimiz için bir dönüm noktası mıydı?

"Sanırım... sanırım işler sarpa sarana kadar durumun tadını çıkarırsın. Sonra da birbirinden nefret etmeye başlamadan önce arkanı dönüp gidersin."

Sonumuz böyle mi olacaktı? *Elbette hayır. Belki de başından beri biliyordun. Belki de onu asla elinde tutamayacağının, böylesi bir mutluluğun sonsuza dek senin olmayacağının farkındaydın.*

Dediklerini artık anlıyordum. İleride ona zarar vermektense şimdi ondan vazgeçmeyi tercih ederdim.

Yüzüne -güzel, duygu dolu gözlerine ve küçücük öpücüklerle bile bana kendimi dünyanın en değerli şeyiymişim gibi hissettiren dudaklarına- baktım ve bize bir şans verme riskini göze alamadığımı fark ettim. Maddox Carmichael'ı seviyordum. Onu bütün kalbimle seviyor ve benim için doğru kişi olduğuna yürekten inanıyordum.

Fakat belki de böyle konularda zorla güzellik olmuyordu. Belki her şey bir tencere çorba gibiydi ve tatların birbirine karışması için kaynamasına izin vermek gerekiyordu. Bir süre buzdolabında beklerse daha iyi olurdu. *Bir süre rafa kalksa.*

Midem öyle kasıldı ki kucağım sandım.

"Ash?"

"Bilmiyorum," dedim. Sanki bu sözleri edecek cesareti zar zor bulmuşum gibi fısıldadım. "Belki de her şeye düşünmeden atladım. Uçakta seni görür görmez her şeyimi ortaya koydum."

"Dürüst müyüz?"

"Her zaman."

"Bunun tek şansım olmasından korkuyorum... Hayır. Senin tek şansım olduğunu *biliyorum*. Kendimi hayatımın en önemli sınavına –sana göz kulak olup olamayacağımı ve seni ihtiyacın olduğu şekilde sevip sevemeyeceğimi göreceğim bir sınava– girmişim de yeterince hazırlanmamışım gibi hissediyorum. Hazır değilmişim gibi."

Tepkimi beklerken altdudağını dişledi.

Gözyaşlarımı tutmak, ona hiçbir şey belli etmemek için elimden geleni yaptım.

İnledi ve ellerini saçlarının arasına geçirerek ayağa kalktı. "Bunu bitirmeye çalışan tüm içgüdülerimle savaşıyorum." Bakışlarını bana çevirdi. "Hep aynısını yapıyorum. İşlerin zorlaştığı kısmın gelmesini bekliyor, sonra da çekip gidiyorum. Haklıydın. Bunu neden yaptığıma dair sana milyonlarca bahane sayabilirim ama hepsi özünde tek bir şeye dayanıyor: *Hiçbirinin sen olmamasına.* Uğruna mücadele etmeye değmeyecek olmalarına."

Daha fazla dayanamadım, gözyaşlarım akmaya başladı.

"Ama kalkmış senin için ciddi ciddi mücadele ediyorum." İroni karşısında güldü. "Aynı şeyle bin kere karşılaşsam her seferinde aynı şeyi yapardım. Bunu bilmeni istiyorum."

Söz verdiğinin aksine benden uzaklaşmasını izliyordum. Ama ben de sırf böyle başladık diye buna katlanmayacağıma dair ona söz vermiştim.

"Ne yapıyoruz biz, Ashley? Anlamama yardım et."

Bana bakışlarını, gözlerindeki saygıyı görebiliyordum. Etrafına yaydığı sevgiyi daha önce hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordum. Maddox Carmichael iyi bir adamdı ve zor kısmı tam da bu yüzden yapmalıydık. Günün birinde iyi kısma erişme umudu için.

Ninova

Ayağa kalıp acımı, ıstırabımı içime gömdüm. Böyle olmaması gerekiyordu. Birbirimize sarılıp huzur dolmalıydık.

Yine de hissettiğim aksine son derece özgüvenli bir insanmışım gibi yüzümü sildim ve başımı kaldırdım.

"Bu konulardaki geçmişim hiç de iç açıcı değil. Benimle balayıma gelmen de şimdi bu durumda olmamız da bu yüzden ya," dedim.

Hüzünle gülümsedi. Olacakları biliyordu.

"Düşünmek için birbirimize biraz zaman tanımamız en iyisi olacak," derken sesimin çatallanmaması için dua ettim. *Sakın bana ihanet etme.* "Belki de tatilin heyecanına kapıldık, kendimize geldiğimizde farklı hissedebiliriz."

"Ya da aynı şeyleri hissetmeye devam ederiz." *Ya da.*

"Bana kalırsa ikimiz de üzerine düşünmemiz gereken pek çok büyük olay yaşadık. *Bu konuşmayı* şimdi yapmak..." Telaşla ağzımı kapatarak boğazımdan yükselen hıçkırığı dudaklarımdan dökülmeden durdurmaya çalıştım, ağlamayacaktım.

Kollarını bedenime dolayıp bana öyle sıkı sarıldı ki neredeyse nefesim kesilecekti. Ama umurumda değildi, zaten onsuz nefes alamayacaktım.

"Seni seviyorum," dedi. "Bunu sakın aklından çıkarma. Konuyu seni sevmediğimden açmadım."

Başımı iki yana salladım. "Ben de seni seviyorum."

"Bir süre kafamızı toplayacağız."

"Evet. Bir süre kafamızı toplayacağız." *Umarım.*

Kollarının arasından çıktım. Direndiğinin, beni bırakmak istemediğinin farkındaydım. Benim de istemediğimi bildiğini umdum.

"Gitsem iyi olacak," dedim.

Gerçekler kafasına dank ederken gözleri panikle doldu.

"Evet... Sonra görüşürüz herhalde," dedim.

Elimden gelen en tatlı gülümsememle ona son bir bakış attıktan sonra hızla kapıya ilerledim.

"Ash!"

Kapıyı açana kadar durmadım. Sonra arkama döndüm.

İçimi dolduran korkunun aynısını ele veren gözleriyle mutfakta, pembe kâsesinin yanında duruyordu. Tereddüt ettiğini görebiliyordum. Ne yapacağını biliyordum. Geri adım atacaktı. Bu kısmın zorluğuna dayanamayıp bana gitmememi söyleyecekti.

Ancak ikimiz de kendimizi eninde sonunda bu noktada bulacağımızı biliyorduk. Şimdi ya da gelecekte olması hiçbir şey değiştirmeyecekti.

Ezici bir kalp kırıklığı dalgası beni boğmakla tehdit ederken gözlerim bir kez daha yaşlarla doldu.

Gözlerimi onunkilere diktim. *Seni seviyorum.*

"Turkuaz," diye fısıldadım.

Ne tepkisini görmek ne de ona beni durdurma fırsatı vermek için bekledim.

İkimiz için de en iyi olanı yapıp her şeye bir son vermiştim. Peki bu böyle ne kadar devam edecekti? Hiçbir fikrim yoktu. Ama hâlâ yapabiliyorken gitmem gerekiyordu.

Ninova

Yirmi Dokuz

ASHLEY

Kapıyı nazikçe tıklattım, sonra açtım. "Anne? Evde misin?"

"Mutfaktayım!"

İçeri girer girmez burnuma elma turtanın kokusu geldi. *Daha önce hiç elmalı turta yüzünden hüngür hüngür ağlamak istememiştim.*

"Geleceğinden haberim yoktu. *Ah, canım benim.*"

Elindeki bıçağı bırakıp yanıma geldi. Başımı omzuna koyduğum anda bastırdığım tüm duygularımı özgür bıraktım.

Gözyaşlarım hızla akmaya başladı. Yüzümden süzülüp tişörtüne damladıkça sarı kumaşı kahverengiye dönüştürdüler.

"Şşş," dedi başımın arkasını okşayarak. "Her şey yolunda, güzelim. Her şey yolunda."

Geri çekildim ve nafile bir çabayla şişmiş gözlerimi kurulamaya çalıştım.

"Sorun ne, Ashley?" Bana bir peçete uzattı. "Beni korkutuyorsun."

Gözyaşlarının görüşümü bulandırmasına rağmen masayı bulup oturdum.

Bütün hayatımın paramparça olduğunu hissederken her şeyi en başından anlatma düşüncesi katlanılmaz geliyordu. Ama buraya bu yüzden gelmiştim. Annemin tavsiyesine her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

"Nereden başlasam bilemiyorum," dedim.

"İnsanlar en başından anlat der ama bazen en mantıklısı o değildir. Bu yüzden konuşurken kendini en rahat hissedeceğin anı seç, hikâyenin kalanını da o ânın etrafında birlikte şekillendirelim."

Ninova

Rahatlayarak hüzünle gülümsedim.

"Yüzün neden kızardı?" Nazikçe çenemi tutup başımı bir o yana bir bu yana çevirdi. "Şişmiş mi o?"

"Muhtemelen."

Yüzü öfkeyle dolarken ayağa kalktı. "Neden?"

Gidip bir torbayı buzla doldurmasını izledim. Bir kurulama bezi alıp buz torbasının etrafına sardıktan sonra bana uzattı.

"Artık anlatır mısın, Ashley?"

"Eton dün gece Mega Pint'e geldi."

Donakaldı. "Ee?"

"Bana vurdu."

Birden mutfağa gidip tezgâhtan telefonunu aldı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum.

"Sara'yı."

"Neden ki?"

"Halletmemiz gereken bir işimiz var."

Güldüm. "Ne yapacaksınız? Cidden soruyorum, anne. Planınız ne?"

"Bu sinirle eminim bir şeyler bulurum. Sara çok yaratıcı bir kız. Hemen bir plan yaparız."

"Otur şuraya," dedim masaya hafifçe vurarak. "Telefonu bırak da yanıma gel. Eton'ın icabına bakıldı zaten."

Ekranda gezinen eli duraksadı. "Nasıl?"

Bıkkın bir nefes verdim. Çıkardığım sesi duymasıyla yanıma geldi.

"Tutuklandı ve ondan şikâyetçi oluyorum, bu birincisi."

Annem yavaşça karşıma yerleşti. "İkincisi ne?"

"Maddox'la Banks de bara geldi."

Ağlamadan söyleyebileceklerim bundan ibaretti. Gerçi daha fazlasını açıklamama *gerek* de yoktu.

Annem telefonunu bıraktı, sakinleşmiş görünüyordu.

"Onlar da tutuklandı," dedim. "Bu sabah karakolu aradım ama tabii ki hiçbir şey öğrenemedim. Mad'le Banks'in beni -ve kendilerini- korumaya çalıştığını anlamaları için elimden geleni yaptım."

"Kefaletle mi bırakıldılar?"

"Dün gece. Küçük bir kasabada yaşamanın faydaları sanırım."

Başıyla onaylarken kaşlarını çattı. "Doktora göründün mü? İyi misin? Bir yerin kırılmış mı?"

"Paramedikler baktı, bir şeyim yok."

Gözleri kısıldı. "Maddox seni suçlamadı, değil mi?"

"*Hayır,*" dedim üstüne basa basa. "Hiçbir şey söylemedi. Kendini berbat hisseden benim."

"*Senin bir suçun yok.*"

"Biliyorum. Ama o anda sanki öyleymiş gibi hissettim. Maddox da Eton da benim için oraya gelmişti, ortak noktaları bendim. Ama sonra, buraya gelirken, kafama dank etti. Olanların hiçbiri benim suçum değil. İlk tepkim neden kendimi suçlamaktı bilmiyorum."

Elimi avuçlarının arasma aldı. "Böyle bir şey yaşanmasına üzüldüğün ve kendini hepsinin tam ortasında hissettiğin için. Sanki bir tekerleğin bağlantı parçasıymışsın da bütün yükü sen çekiyormuşsun gibi."

"Evet," diye fısıldadım. "Ama mantıken bunun ne kadar saçma olduğunun farkındayım."

"Öyle. Kendini suçlamak, insana durumun kontrolü elindeymiş hissi verir. Kendini güvende hissetmeni sağlar. Suçu Eton'a atarsan beynin sana gücün onda olduğunu söyler. Bu korkutucudur. Gücün *onun* elinde olması bunu tekrar *yapabileceği* ve her şeyin senin kontrolün dışında olduğu anlamına gelir. Dolayısıyla da beynin kendini savunmasız hissetmemen için olayları çarpıtır. Bunu *sen* yapmış olursan hepsini pekâlâ *durdurabilirsin.* Tekrarlanıp tekrarlanmayacağını kontrol edebilirsin. Ama gerçeğin bu olmadığını da bilirsin."

Söylediklerini düşündüm ve her kelimesinde haklı olduğunu fark ettim. *Ne boktan bir durum bu böyle?* Annem –ve babamın yaptıklarından sonra onun tekrar ayağa kalkmasına yardımcı olan terapistler– amma da bilgeydi.

O da her şeyin kendi suçu olduğunu düşündü mü?

Yüzümü ellerimin arasına gömüp öylece oturdum. *Belki bunu günün birinde sorarım.*

Her şey o kadar boktandı ki sabah uyandığımda bir kâbus gördüğümü sanmıştım. *Tüm bunlar nasıl gerçek olabilir?*

"Sanırım şoktayım," dedim ellerimi yüzümden çekerek. "Bir an uyuşmuş gibiyken bir an sonra beynim saatte milyon kilometre hızla dört dönüyor. Hiçbir şeyi mantık çerçevesine sığdırmama yetecek kadar uzun süre sakin kalamıyorum."

Bacağıma hafifçe vurdu. "İhtiyacın olan buysa kendine biraz zaman ver. Hayatına bugün devam etmek istiyorsan hemen gidip ayakkabılarımı giyeyim ve sana katılayım. Kimse sana böyle travmalardan ne kadar etkilenmen gerektiğini ya da her şeyi sindirmenin ne kadar süreceğini dayatamaz."

Arkama yaslanıp anneme baktım. Travmalardan payına düşeni fazlasıyla almıştı. Bir an haklı olduğumu düşündüm, o da benim geçtiğim yollardan geçmişti.

Annem yaşananların insanları mahvedemediğinin bir kanıtı gibi bütün metanetiyle karşımda oturuyordu. İnsan insanın kurduydu. Ama o babamın onu yıkmasına müsaade etmemişti.

Beni de kimse yıkamayacaktı.

Yerimde biraz daha dik oturdum. "Maddox ve ben..." Doğru sözcüğü bulmakta zorlandım. "Ara verdik sanırım."

"Bu mesele yüzünden mi?"

Omuzlarımı silktim. "Belki. Ama değil galiba. Bilmiyorum. İçten içe zaten eninde sonunda böyle bir şey olacağını hissediyordum, Eton'ın saçmalığı süreci hızlandırdı."

"Neden öyle hissediyordun?"

"Çünkü her şey çok güzeldi. Çok mutluydum." *Biliyor. Beni dün gece, aşktan bulutların üzerinde uçarken gördü.* Ne var ki yirmi dört saat sonra, aynı yerde çok farklı bir ruh hâliyle oturuyordum.

Gözlerim yaşlarla doldu. "*Çok mutluyduk.* Aynı şeyi yüzlerce kez yaşadım. Her şey gerçek olamayacak kadar güzel olduğunda hemen sarpa sarıyor."

"Bu korkunç bir bakış açısı, canım."

"Ama olan bu. Hiç mutlu oldun ve... öyle kaldın mı?"

Annem dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayat denen yol tümseklerle, çukurlarla ve... ve yanardağlarla doludur."

Sessizce güldüm.

"Ama pes etmeden devam edersen eninde sonunda düzlüğe çıkarsın. Dünyanın düzeni böyledir, hayatım. Bir çukura düştün diye karalar bağlama. Doğan güneşi kaçırabilirsin."

Ayağa kalktım, o kadar gerilmiştim ki biraz hareket etmem gerekiyordu. Sözleri mantıklıydı. Ama aşk hayatım bir dizi çukurdan ibaretti. Sürekli düşüp duruyordum.

"Maddox ne düşünüyor?" diye sordu.

"Ah, ara vermeye can atıyordu. O hep öyle yapar zaten. İşler zorlaşınca kaçar. Bütün hayatı böyle geçti."

Annem de yerinden kalkıp mutfağa döndü. "Buraya kadar mıydı yani?"

"Bilmiyorum. Bir yanım öyle değilmiş gibi hissediyor. Ama diğer yanım..." Sinirle iç geçirdim. "Sorun çok hızlı ilerlemiş olmamız, anne. Bu sabah ona baktığımda ne düşündüğünü görür gibiydim. Bana söz vermesine rağmen benden uzaklaşıyordu. Şimdiden bizi sorgulamaya başlamıştı." Yutkunarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Belki ben de sorguluyordum."

Burada durmuş anneme ruhumu açarken o havadan sudan sohbet ediyormuşuz gibi elma doğruyordu.

"Bir krizin ortasındayım," dedim. "Biraz benimle mi ilgilensen?"

Ninova

Sırıtsa da bana dönmedi. "Ne dememi istiyorsun, Ashley? Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kalbim paramparça oldu ve tavsiyeye ihtiyacım var, *anne.* Ya da bir kucaklaşmaya. Belki de bana ne yapacağımı söylemene. Herhangi bir şeye. Seç birini. *Konuşurken kendini en rahat hissedeceğin ânı seç, hikâyenin kalanını da o ânın etrafında birlikte şekillendirelim.*"

Kıs kıs güldü.

"*Anne.*"

Bıçağı bir yığın elma diliminin yanına bırakıp iç geçirdi. Gözleri muzipçe parıldıyordu. "Kendine kulak veriyor musun?"

Ona pis pis baktım.

"Ashley..." İç geçirdi. "Son yirmi dört saatin çok zorlu geçti. Hatta hayır, son birkaç yılın çok zorlu geçti. Baban ve Eton'la olanlar, üstüne bir de benden uzağa taşınmak kabul etmesen de senin için zor olmuş olmalı, peşi sıra gelen bir sürü olayla boğuşmak zorunda kaldın."

Yani?

"Güneş çoktan doğdu, canım. Bazen ışınları o kadar parlak olur ki gözlerini bir anlığına kör eder. Onu göremediğin en bulutlu günlerde bile güneş hâlâ oradadır, tenini yakmakla meşguldür."

Öylece donakaldım.

Annemin gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Hayatımda iki kez çok korktum: babanla evlendiğimde ve seni doğurduğumda. Elbette başka zamanlar da oldu ama hiçbiri bu ikisiyle boy ölçüşemez. Üniversiteyi bırakmaktan, babanı terk etmekten, yıllarca ev hanımlığı yaptıktan sonra iş aramaktan korktum. Ama hepsini eninde sonunda çözeceğimi biliyordum." Tezgâha yaslandı. "Ama asıl evlenip seni doğurduğumda *korktum.* Ruhumu sarsan, dizlerimin bağını çözen, duşta hüngür hüngür ağlamama neden olan bir korkudan bahsediyorum."

"Babam söz konusu olunca tabii."

Başını iki yana salladı. "Hayır, onu seviyordum. Bir süre sonra ondan karşılık alamasam da kendi hislerimden emindim. Demem o ki beni başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar mahveden, hayatımı önemli ölçüde değiştiren bu iki andı. Ruhumu bir başkasınınkine bağladığım bu iki an. Kalbimin bir parçasını ikinize de vermeyi bile isteye kabul ettim. Sonra bir baktım her şeyi iki, üç katı hissetmeye başlamışım."

"Ne demek istiyorsun, anne?"

"Bazı şeyleri sorguladığını ve doğrusunun bu olduğunu söylüyorum. Sağlıklı olanı yapıyorsun. Akıllıca olanı. Elbette korkuyorsun. Âşık olduğun için korkuyorsun. Korkmasaydın sana önüne bakmanı, o adamın doğru kişi olmadığını söylerdim."

Gözlerim bir kez daha dolarken göğsüm sıkıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bir yolunu bulacaksın."

Kollarımı hararetle havaya kaldırdım. "Ne biçim bir cevap bu?"

"Dürüst bir cevap." Elmalarını doğramaya geri döndü. "Üçüncü sınıftaki doğum günü partine geldiğinden beri o çocukla birlikte olacağını biliyordum. Sana Barblieli şemsiye almıştı. Hatırlıyor musun?"

Sırıttım. "Evet. Sen söylene kadar unutmuştum."

"Daha o zamandan sana vurulmuştu."

"Ya bana geri dönmezse? Ya bu sorumluluğu istemediğine karar verirse?"

"Tam da öyle yürüyor. Onu geride bırakıp önüne bakıyorsun. Altı çocuklu bir ailede her olay bir felaket muamelesi göremez, yoksa sürekli diken üstünde olursun. O yüzden de ayağa kalkar, üstüne başına çekidüzen verir, yoluna devam edersin."

Titreyen parmaklarımı gösterişli alyansıma değdirdim.

"O zaman, bir tanem, aşka inanmayı bırakacaksın," dedi annem.

Ninova

Torbadan başka bir elma çıkarıp soymaya başladı. Hünerli elleriyle bıçağı kabuğun hemen altına geçirip tek hamlede uzun, pürüzsüz bir şerit hâlinde bir kenara attı.

Kafam allak bullak olmuştu, konuştuğumuz hiçbir şeyi anlamlandıramıyordum.

"Ben gidiyorum," dedim. "Sohbet için teşekkür ederim."

Başını kaldırıp gülümsedi. "Canının yandığını izlemek beni mahvediyor."

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü güneş benim üzerime vurmuyor. İnsanın alışmaya başladıkça onun sıcaklığını da hissettiğini biliyorum."

Her neyse. "Hoşça kal, Aristoteles."

Kapıya doğru ilerlerken arkamdan annemin kahkahaları geliyordu.

Otuz

MADDOX

"Neden bu kadar erkencisin?" Tati ofisimin önünde duraksadı. "Hiç benden önce geldiğin olmamıştı."

Çökmüş omuzlarımla oturduğum yerde ellerimin arasına gömdüğüm başımı kaldırıp ona baktım.

"*Ah.* Gelebilir miyim?" diye sordu.

"Birden izin istemeye mi karar verdin?"

"İyi yakaladın."

İçeri girip karşıma oturdu, fazlasıyla neşeli ve özenli görünüyordu. Bense iki gün önce karakoldan çıkıp eve döndükten sonra aldığım duştan beri yıkanmamıştım.

Ofise üç saat önce –çoğu elemanım henüz yataktan bile çıkmamışken– gelmiştim. Gözüme uyku girmemişti, Banks kanepede sızdığından evin içinde volta atmam da mümkün değildi.

Mekân değişikliğine ihtiyacım vardı. Ben de burada volta atmaya karar vermiştim. Farklı bir ortamda.

"Peki," dedi. "Dökül."

"Patron benim, unuttun mu?"

Gülümsermiş gibi yaptı. "Tutuklandığını biliyorum. Nedenini de. İşlerin böyle kontrolden çıkmasından hoşlanmadığına eminim ama olan oldu, bir kadını koruyordun. İçgüdülerinle hareket ediyordun."

"Evet."

"Dün arayıp sormak istemedim. Artık karşımda oturduğuna göre anlat hadi."

"Konuşmak istemiyorum."

Ninova

"Kulağa soru sormuşum gibi mi geldi? Çok garip. Ben hiç öyle hatırlamıyorum."

Ellerim masaya düşerken başımı kaldırdım. *Neden kafam gülle gibi?* "Belli ki her şeyi biliyorsun. Konuşulacak ne var?"

"Bu... *enkazı.*" Parmağını havaya kaldırarak yüzümün etrafında bir daire çizdi. "Konu kavgaya karışmış olman değil. Neden dün gece o tişörtle uyumuş gibi görünüyorsun?"

Başımı eğip kendime şöyle bir baktım. Üzerimdeki yeşil polo tişört kırış kırıştı. Gerçekten de böyle uyumuşum gibi görünüyordu.

"Banks ben yokken çamaşırlarımı yıkamaya yeltenmiş. Ütü yapacak hâlim yoktu."

Alaycı bir gülüşle karşılık verdi.

"Konu Ashley. Ara verdik," dedim.

"*Friends*'ten mi fırladın, Ross?"

Ne?

"Boş ver," dedi. "Ara verdiniz demek. Kendini daha iyi hissediyor musun peki?"

"Gördüğün gibi hayır."

"Durumdan pek de memnun değilsin yani?"

"Acması hâldeyim. Onsuz tek lokma yiyemiyorum. Gözüme bir damla uyku girmiyor. Yedi yirmi dört onun için endişeleniyorum. Dün akşam ona mesaj attım ama cevap vermedi."

Tati kaşlarını çattı. "Sana kızgın mı?"

Omuz silktim. "Sanmıyorum. Muhtemelen kızgındır ama evimden çıkarken öyle görünmüyordu. Büyük bir kavga falan etmedik. İlişkimiz bu yüzden bitmedi. İkimiz de böyle olması gerektiğini düşündük."

"Bir süre kafamızı toplayacağız."

"Evet. Bir süre kafamızı toplayacağız."

"Eh, bunun çözümü kolay," dedi. "Madem durumdan memnun değilsin neden kendine acı çektirmeye devam ediyorsun?"

Ashley'ye bunu yapmaması, memnun olmadığı bir şey varsa katlanmaması için söz verdirmemiş miydim? Ama ben de bu aradan memnun değilim. Ne yapacağım?

"Her şeyi bu kadar önemsizmiş gibi göstermenden nefret ediyorum," dedim.

"Sen de mantıklı hâle getir o zaman."

Sandalyemi geriye, kitaplığa doğru ittirerek ayağa kalktım. "Getiremem, Tati çünkü mantıklı olan tek şey Ashley'yle birlikte olmamız. Aptal ya da kör değilim."

"Hadi ya?"

Ona sert bir bakış attım. "Ona karşı duyduğum hisler nasıl şimdiden bu kadar yoğun olabilir? Şimdi böyleyse ileride nasıl olacak? Korkudan aklımı kaçıracağım."

"İşte şimdi bir yere varıyoruz."

"Bana ukalalık mı taslıyorsun sen?"

"Öyle mi yapıyorum?" Ayağa kalkarak sandalyesinin arkasına geçti. "Bazen çok istediğimiz bir şeye kavuşmak korkutucu gelir."

Ona boş boş baktım.

Haklı olduğu bir nokta vardı: İstediğim şey Ashley'ydi. İstediğim tek şey.

"Peki o çok istediğin şeye kavuştuğunda ne olur?" diye sordu. "Onu kaybetmekten başka ihtimal yoktur, değil mi? Bir şeyi, özellikle de kavuşmak için yıllarını harcadığın bir şeyi, nasıl ömür boyu koruyabilirsin ki?"

Kapa çeneni, Tati.

"Konu doğru olanı yapıp yapmadığını merak etmen ya da duygularının şimdiden bu kadar yoğun olmasından korkman değil. İşlerin yürümeyeceğini düşünmüyorsun çünkü cevabı zaten biliyorsun. Gerçek cevabı. Onu sevdiğini."

Başımla onayladım. *Konuyu nereye getirmeye çalışıyor?*

"Konu o istediğin şeye kavuşmuş olmanla ilgili, Maddox. Ola-

Ninova

sı riskler gözünü o kadar korkutuyor ki panikliyorsun. Henüz senin bile olmayan bir şeyi kaybetmekten endişeleniyorsun."

Yerime oturdum. *Onu kovmalı mıyım?*

"Korktuğun için kafanda bir sürü senaryo kuruyor, bir ton bahane uyduruyorsun. Kendini daha iyi hissetmeye çalışıyorsun ve bunu anlıyorum. Ben de her şeye bir bahane bulup dururum. Ama hangisi canını daha çok yakacak, patron? Onun senin olmasından duyduğun korku mu yoksa asla senin olmayacağını bilmek mi?"

Cuma günü. Cuma günü onu kovuyorum.

"Artık işime dönmem gerek. Birileri" –parmağını bana doğrulttu– "son zamanlarda fena kaytarıyor. Ben de burayı ayakta tutmaya çalışıyorum. Baktın mı bilmiyorum ama e-postanda Armitage'dan bir teklif duruyor. Keyfini biraz olsun yerine getirebilir."

Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Tati?"

"Efendim?" Omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

İç geçirdim. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Rica ederim. Artık aptallık etmeyi kes."

Koridorda ilerlerken gülüyordu.

Otuz Bir

ASHLEY

Kasvetli bulutların altındaki dalgalar sahili dövüyordu.

"Nefes alamıyorum," dedim bir elimi göğsüme yaslayarak. Ötekini de üzerine koyunca avucumda alyansımı hissettim. "Onu çok özlüyorum."

Becca başını benimkine yasladı. "O zaman yanına git. Ara. Mesaj at."

Maddox dün gece mesaj atmıştı ama kendimde ona cevap yazacak cesareti bulamamıştım. Ona ne söyleyeceğimi ya da açacağı herhangi bir konuya nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Ansızın onu sevdiğimi söyleyip beni tekrar kollarına alması için ona yalvarmaktan, ikimiz de hazır olmadan yeniden birlikte olmaktan korkuyordum.

"Ama önce bunu sırf uçakta kendini baskı altında hissettiğin için kabul etmediğini bilmem gerek. Buraya gelmemizden önce de arkadaşımdın, eve döndüğümüzde de arkadaşım olacaksın."

Ne demezsin, Mad.

Becca'nın hiç bekâr kalmadığıma dair söylediklerini uzun uzadıya düşünmüştüm. Bir sonraki ilişkimin beni mutlu edeceğini, kalbimi iyileştireceği sanıp durmuştum. Birinin beni istemesinin kendime yeterli olduğumu ispatlamaya yeteceğini düşünmüştüm.

Muhtemelen babamın beni istememesi ve çekip gitmesiyle ilgili bir şeydi.

Bunun ruhumda derin yaralar açtığının farkındaydım. Beni öyle bir manipüle etmişti ki kötü bir ilişkimiz olmasının

Ninova

benden kaynaklandığına kanaat getirmiştim. Onun gözünde anneme çok benziyordum, çok dik başlıydım. Ondan çok şey istemiş, fazla ilgi beklemiştim. "*Tam bir ilgi manyağısın, Ashley. Beni rahat bırak.*"

Fakat hiçbir ilişki kalbimi iyileştiremeyecekti. Hiçbir erkek hayatıma girip her şeyi daha iyi hâle getiremezdi ve bu konuda başka birine bağlamak aptallıktı.

Kendimden başka kimse beni mutlu edemezdi. Tanrı'nın da yardımıyla yavaş yavaş olsa da bunu başarıyordum. Babam ve Eton gibi adamların boktan şeyler yaptığını kabullenmek beni ruhuma ağır gelen yüklerin bir kısmından kurtarmıştı.

O yükleri taşıması gereken ben değildim.

Hayatımı beni neşeyle dolduran şeylerle geçirmeliydim. Ruhumu ne beslerdi? Beni en çok ne mutlu ederdi? Beni tamamlanmış, güzel ve güçlü hissettiren şeyler nelerdi? Bu soruların cevaplarını ve hepsinin bir parçası olacak kişiyi bulmalıydım.

Bekâr kalmama gerek yoktu. Kendimi sevmeye ve aşkı – bana kırıntıları layık gören başka bir adamı değil, gerçek aşkımı– bulmaya ihtiyacım vardı.

Maddox'unku gibi bir aşkı.

"Sana bir hikâye anlatabilir miyim?" dedi Becca.

"Tabii ki."

Gözlerini uzaklara dikti. "Teksas'ta büyüdüm ve ev hayatım her şeyiyle boktandı. Kaçıp gitmeye ve kimsenin adımı bile bilmediği bir yerde yepyeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacım vardı. Nasıl baktığına bağlı olarak hem iyiye hem de kötüye yorabileceğin bir dizi olayın ardından kendimi Indiana'nın Jackson isimli küçük bir kasabasında buldum."

"Peki sen yolunun oraya düşmesini iyiye mi kötüye mi yoruyorsun?"

"Cevap sürekli değişiyor."

Anlatmaya devam etmesini beklerken avucumu kumla doldurup parmaklarımın arasından akıp gitmesine müsaade ettim.

"O küçücük kasabaya âşık oldum," dedi. "Güzelliğine vuruldum. Meydanı her bayramda veya okul etkinliğinde çiçeklerle, bayraklarla donatırlardı. Eski zamanlardan fırlamış, The Fountain adında bir içecek standı vardı. Hayatımda içtiğim en iyi kolayı satardı."

Geçmişi yâd ederken dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı.

"Kasabalılar dürüst ve saygılıydı. Hepsi iyi insanlardı. Beni aralarına kabul etmiş, sevmiş, karnımı doyurup korumuşlardı. En önemlisi de bana kucak açmışlardı." İç geçirdi. "Etrafımda benimle ilgilenen, bana göz kulak olan insanların olması güzeldi. Tıpkı Sara'yla ikinizin yaptığı gibi."

"Sen de aynısını bizim için yapıyorsun." Omzumu hafifçe onunkine vurdum.

Bir deniz kabuğu alıp denize fırlattı. "Âşık olduğum o küçük kasabada *aşkı* da buldum. Körkütük, amansız bir aşktı. Daha önce tanıştığım kimseye benzemiyordu. Yeryüzüne inmiş bir melek gibiydi." Gözleri yaşardı. "Gülümsemesi görüp görebileceğin en tatlı gülümsemeydi. İnsanı rahatlatan nazik, sakin tavırları, kocaman bir kalbi vardı."

Sesi çatallandı ve gözyaşları dökülmeye başladı.

Daha önce Rebecca'nın ağladığını hiç görmemiştim. Hayatına dair bu kadar şey anlattığını da duymamıştım. Nedenini şimdi anlıyordum.

Kollarımı ona doladım. Başını omzuma dayayıp burnunu çekti.

"Cord eski usul randevulardan hoşlanırdı. Beni yemeğe çıkarırdı. Indiana ve Illinois'i ayıran nehrin kenarında piknik yapardık. Kayalıklara oturup suyu izler, sohbet ederek gülüşür,

Ninova

birbirimize hayatlarımızı anlatırdık. Kapıları benim için açardı, çok kibar biriydi. Gerçekten de eşi benzeri yoktu."

"Kulağa harika biriymiş gibi geliyor, Bec."

Uzun bir nefes aldı. "Çıkmaya başlayalı çok olmamasına rağmen gelecek hakkında konuşmaya başlamıştık. Birbirimize küçük imalarda bulunuyorduk. İkimiz de o kadar temkinliydik, geçmişte canımız o kadar çok yanmıştı ki bir ilişkinin kaçtığımız yerlerin en kötü yanlarını aldığımızı kanıtlayacağından korkuyorduk."

Kalbim sızladı. *Güzeller güzeli arkadaşım neler yaşamış böyle?*

"Her gün daha iyi biri olmak için elinden geleni yapardı, sanki daha harika olması mümkünmüş gibi."

Başını kaldırınca yüzünden süzülen gözyaşlarını gördüm. Bana döndüğünde gözlerindeki ıstırap ve acı benim de gözlerimin dolmasına neden oldu.

"Kafamdaki en ufak tereddüdü bile... O zamana geri dönebilseydim bir an bile düşünmezdim, Ash. Her şeyi hissederdim. Hepsine kucak açardım. Neşeye, mutluluğa, zevke. Acıya, kalp kırıklığına. Sıcacık sarılmalarına ve tatlı öpücüklerine. Bana şenlik ateşinin yanında George Jones şarkıları söylerken genzinden çıkan o sese." Dudaklarından bir hıçkırık döküldü. "Sırf yeniden onunla olabilmek için tüm kötü anlarımızı bile yeniden yaşamayı kabul ederdim."

Gözyaşlarına boğuldu, vücudu ruhundaki muazzam acıyla sarsılıyordu. Usulca ağlarken ona sarıldım ve ona yardım edebilmeyi diledim.

Sahil bir gök gürültüsüyle inledi ve yağmur üzerimize çiselemeye başladı. Sanki dünyanın bile kalbi kırılmış gibiydi.

"Ondan geriye hatıralarımdan başka bir şey kalmadı," dedi hıçkırıklarının arasından güçlükle. "Diğer her şey ellerimden kayıp gitti. Aynı şeyleri asla yeniden yaşayamayacağım ve her günümü onu neden hak ettiği gibi sevmediğimi

düşünerek geçiriyorum. Bu beni mahvediyor, Ashley. Mahvediyor."

Ona daha sıkı sarılıp nazikçe ileri geri sallanmaya başladım. "Bildiğine eminim. Onu ne kadar çok sevdiğini bildiğine eminim."

Geri çekildi ve tişörtünün eteğiyle gözlerindeki yaşları sildi. "Ondan bir mektup aldım, her şey mahvolmadan önce..." Hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. "Bana beni sevdiğini ve mutlu olmayı hak ettiğimi asla unutmamı söylemiş. Daha azıyla asla yetinmememi."

Ona ne olduğunu sormak istesem de bunu yapmak çok... acımasızca geliyordu. *Onu kaybetti. Kalbim onun için paramparça.*

Maddox'u sonsuza dek kaybetmeye nasıl dayanırdım? Gülümsemesini yeniden görmemeye ya da tenini tenimde hissetmemeye?

İçimden bir ürperti geçti.

"Harika bir adammış, Bec. Böyle biriyle tanışmana çok sevindim ve hâlâ burada olmadığı için çok üzgünüm."

Elimi tuttu. Gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Maddox hâlâ burada. Seni tıpkı Cord'un beni sevdiği gibi seviyor."

Uçaktaki arsız gülümsemesini, sahilde mum ışığıyla aydınlanan yüzünü, mutfaktaki çileği ve yatağa getirdiği atıştırmalıkları düşündüm. Domuzlarla yüzerken kulaklarımı dolduran kahkahalarını ve dönüşümüzden önceki gece çarşafların arasındaki sıcacık bedenini.

"Bir sürü anınız olsun, Ashley. Hâlâ yapabiliyorken bir sürü anı biriktir. Sana her şeyin yolunda gideceğinin sözünü veremem ama yarının ne getireceğini bilmiyorsun. Onu bugün istemen yeter de artar bile."

Uzun bir süre usul usul yağan yağmurun altında sessizce oturduk. Ne yapmak istediğimi bildiğimi düşünüyordum, peki Maddox biliyor muydu? O da bize bir şans verecek miydi?

Ninova

"Bir sürü anmız olsun, Ashley. Hâlâ yapabiliyorken bir sürü anı biriktir. Onu bugün istemen yeter de artar bile."

Bir süre sonra telefonumu elime aldım.

Ben: *kalp emojisi*

Maddox: *kalp emojisi*

Otuz İki

MADDOX

"Selam," dedim annemle babamın mutfağına girerken.

Annem masadaki yerinden başını kaldırıp bana baktı. Elindeki not defterini bir kenara bıraktı. "Elindeki şey ne? Sakın içinde canlı bir şey olduğunu söyleme."

Gözlerimi devirdim. "Kazık kadar adam oldum."

"Tartışmaya açık bir konu." Sırıttı. "Ciddiyim, ne var içinde?"

"Biraz çorba yapmaya ne dersin?" Tencereyi tezgâha koydum. "Bunu bu sabah mutfağımda buldum ve geri getireyim dedim. Sonra canım çorba isteyince markete gidip tavuk, soğan, kereviz, havuç ve erişte aldım. Ama baharatları bilemediğimden sana bıraktım. Ah! Bir de erişte reyonundaki kadın tavuk suyuna ihtiyacım olduğunu söyledi. Onu da aldım."

Gözlerini dikip bana baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Yok bir şey," diye mırıldanıp ayağa kalktı. Yanıma gelip tencerenin içine bir göz attı. "Sanırım her şeyi almışsın."

"Neden buna çok şaşırmış gibi konuşuyorsun?"

"Bir sebebi yok." Tencerenin içindeki her şeyi tezgâhın üzerine çıkardı. "İş nasıldı?"

Uzun. Korkunç. Kötü. Çok kötü.

Tati onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakıp durmuştu. *Ne istiyor bu kadın?* Ama dün gece tişörtümü ütüleyip duş almıştım. Bana kalırsa bu bir ilerleme sayılırdı.

Kısmen. Ashley'yle olanları düşünüp karalar bağlayarak boş boş yatmaktansa faydalı olacak bir şeyler yapmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Ninova

"Banks, Ashley'yle aranıza kara kedi girdiğini söyledi," dedi annem.

Masaya oturdum. "Banks kara kedi demez."

"Aynen böyle söyledi. İster inan ister inanma." Banks onun da kafasını allak bullak ediyormuş gibi başını iki yana sallayıp omuzlarını silkti. "Her neyse, ne oldu?"

Nasıl söylesem? "Aptalın tekiyim."

"Biliyorum. Başka?"

"Yanlış cevap," dedim. "Hadi ama. Beni anne sevgisine boğmayacak mısın? *Benim güzel oğlum hiç de aptal değil. O kız sana ne yaptı, çiçeğim?*"

Kaşını kaldırdı. "Çiçeğim mi?"

"Ne demek istediğimi anladın."

"Aptal olduğunu kendi ağzınla söyledin. Doğru şartlar altında romantik ilişkilerde aptallık ettiğini görebiliyorum, sözlerine karşı çıkmayacağım."

"*Vay canına, anne.* Gerçekten harika birisin. Bir de Foxx'un kime çektiğini merak edip duruyoruz."

"Çorba içmek istiyor musun? İstiyorsan çeneni kapasan iyi olur." Bana zerre kadar güvenmiyormuş gibi tencereyi yıkadı. "Bahamalar'dayken seni aradığımda telefonu o açtı, biliyor musun?"

Biliyor muyum? Nasıl unutabilirim ki?

Gözlerimi kapatıp o ânı zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Aynı şeyi bir kez daha, hem de annemin önünde düşünemezdim.

"Biliyorum," dedim. "Ben... başka bir şeyle meşguldüm."

"O kadarını anladım."

Gözlerimi telaşla açtım. "Ne demek istediğini bilmek bile istemiyorum."

"Güzel, benim de söylemeye niyetim yoktu."

"Bana söyle." Jess içeri girdi ve annemin yanağına bir öpücük kondurdu. "Çorba mı yapıyorsun? Bu sıcakta?"

Annem başını bile kaldırmaya zahmet etmeden beni işaret etti.

"Ah." Jess karşıma oturdu. "Nasılsın?"

"Birle on arasında puanlayacak olursam üç. Sen?"

"On. Bugün Disko Topu'yla görüştün mü?"

Genzimden bir ses çıkararak güldüm.

"Banks'e ne yaptınız?" diye sordu annem elindeki bıçağı bize doğrultarak. "Onu bu sabah gördüm ve... parıldadığına yemin edebilirim."

Jess gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Sanırım dükkânında boyaları karıştırırken başına bir kaza gelmiş. Yani ben öyle tahmin ediyorum."

"Korkunç bir yalan," diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturunca hızla düşünüp aklına ilk geleni söylediğini varsaydım.

"Öyle mi?" dedi annem, Jess'in yalanını yuttu mu yoksa konunun peşini bırakmaya mı karar verdi emin olamıyordum. "Her neyse, Ashley'ye dönelim. Ne oluyor, Maddox?"

Of! "İşleri... ağırdan alıyoruz."

Annem bakışlarını bana çevirdi.

"Bana sorarsan yeterince yavaşladık," dedim iç geçirerek. "Ama şimdi de ne yapacağımı bilemiyorum. Hiçbir şey çözülmedi. Onu geri istiyorum ama en başta bu kararı vermemize neden olan sorunların hiçbirine bir çözüm bulamadım. Kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Biraz," dedi Jess.

"Ara verdik," dedim kısaca.

"*Friends*'teki gibi mi?"

"Neden herkes bunu söyleyip duruyor?" Sinirle sandalyemde arkama yaslandım. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

"Boş ver," dedi Jess sırıtarak. "Biz Ashley'ye *dönelim*."

"Güzel şaka," dedi annem gülerek.

Ninova

Jess hafifçe eğilerek küçük bir selam verdi.

"İkiniz de çok tuhafsınız," dedim.

Annem tavuk suyunu tencereye doldurdu. "Bazen hayat sana aradığın cevapları vermez, Maddox. Bazen bütün ömrünü sorularla geçirirsin."

"Benim sorum daha çok, *Her şeye çok hızlı mı başladık?* şeklinde ama."

"Muhtemelen," dedi Jess bir çırpıda.

"Bardaki kavganın ardından duygularınızın doruğa çıktığından eminim." Annem bana ciddi bir ifadeyle baktı. *O konuşma pek de iyi gitmemişti.* "Belki de size öyle geliyordur."

Jess masaya yaslandı. "Duyguları bir kenara bırakıp düşünelim, olur mu?" dedi karşında bir ergen varmış gibi konuşarak. "Hızlı ilerlemeniz yeni sorunlar yaratamaz. Sorun sorundur. Hepsi eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Ne kadar hızlı ilerlerseniz onlarla o kadar hızlı karşılaşırsınız. Ama öte yandan bu, onları daha erken çözmenize de olanak sağlar. Basit bir mantık aslında."

Annem abime gülümsedi.

"Geçen gün bir şey okumuştum," dedi Jess. "Bir nedeniniz varsa nasılını da bulursunuz gibi bir şey diyordu."

"Jess, ne güzel bir söz," dedi annem. "Bunu bir düşün, Maddox."

Gözlerimi devirip yerimden kalktım. *Jess zaten babamın en sevdiği evladı. Annemin de gözbebeği olamaz. Kahretsin.* "Çorba ne zamana hazır olur?"

"Bir saat."

"Bir saate dönerim." Kapıya doğru yürümeye başladım.

Jess arkamdan, "Aklımıza işine yarayabilecek bir şey gelirse sana mesaj atarız," diye bağırdı.

"Atmayın."

Kapı arkamdan çarparak kapandı. Annemin mutfakta Jess'e beni geri çağırıp kapıyı usulca tekrar kapattırması gerektiğini

söylediğini duyar gibiydim ama umursamadan yürümeye devam ettim.

Hava boğucu ve sıcaktı, insanın kıyafetlerinin üzerine yapışmasına neden olacak kadar da nemliydi.

Karnımdaki bugünkü düğüm dünkünden farklıydı. Her gün değişiyordu. Tam onunla yaşamaya alışmaya başlarken bambaşka bir hâle dönüşüyor, beni rahatsız etmeye devam ediyordu.

Bugün hayatımdaki boşlukla uğraşıyordum. Bir türlü kaçamadığım, demir atamamış bir tekne gibi bütün gün sürüklendiğimi hissettiren büyük bir boşlukla.

Sebep bulamamış.

Adımlarım yavaşladı.

Tati haklıydı. Ashley'nin asla benim olmayacağını bilmek beni yavaş yavaş öldürüyordu. Her akşam Sara'yı arayıp onun nasıl olduğunu sormam, neredeyse Ashley'nin yatağımda olmaması kadar saçmaydı. Bunu asla itiraf etmeyecek olsam bile Jess de haklıydı.

Bunu düşünmek bile beni mahvediyor.

Belki de sadece hayatın önümüze çıkardıklarını yaşıyorduk ve her şeyi çözüp yolumuza devam edecektik. Önümüze bakacaktık.

Zaten sürekli bir şeyleri çözmekle uğraşmıyor muydum?

Seni aptal herif.

Telefonumu alelacele cebimden çıkarıp Paige'in adım buldum. Çağrıma hemen yanıt verdi.

"Selam," dedi. "Nihayet aklına geldim."

"Yardımına ihtiyacım var..."

Ninova

Otuz Üç

ASHLEY

"İstemiyorum, Sara." Örtüyü başımın üzerine çektim. "Yarın gidelim."

Örtüyü aşağı çekti. "Olmaz."

"Sara..."

Bana acısın diye yavru köpek gibi bakıyordum ama görmezden gelerek elimi tutup çekiştirdi. "Kalk hadi."

Beni doğrultmasına izin versem de yataktan çıkmadım.

"Çoktan kalkıp hazırlanmış olman gerekiyordu," dedi valimizi karıştırırken. "Geç kalacağız."

"Gitmezsen geç kalamazsın."

Omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. "Git dişlerini fırçala ve saçlarını tara."

"La Pachanga'ya gitmek istemiyorum. İş arkadaşlarınla tanışmak istemiyorum. Yeni arkadaşlara ihtiyacım yok." Sırıttım. "Zaman zaman sizden bile bıkıyorum."

Üzerime yazlık bir elbise attı. "Şu an ben de seni hiç sevmiyorum. Seni dizime oturtup saçlarını taramamı istemiyorsan kıçını kaldır artık."

"Tamam."

Yol boyunca Sara'ya küfrederek banyoya girdim ve elbisemi üzerime geçirip saçlarımı taradıktan sonra dişlerimi fırladım. Zorla insan içine çıkarılacağımdan biraz daha iyi görünmek için kirpiklerime biraz da maskara sürdüm.

Gitmek istemiyordum. Ne dışarı çıkmak gibi bir hevesim ne de enerjim vardı. Geleceğe dair umudumu bile -Sara her ne ka-

Ninova

dar dramatik davrandığımı söylese de– kaybetmiştim. *Sara bile böyle diyorsa gerçekten abartmış olmalıyım.*

"Neden gelmek zorundayım ki?" diye sordum, kirli kıyafetlerimi valizime atarken.

"Kirlilerini temizlerin arasına attın."

"Ne olmuş?"

Ürperdi. "Herkes arkadaşlarını getireceği için geliyorsun. Rebecca işte, başka çarem olmadığından seni götürüyorum."

"Çok sağ ol ya."

"Gel buraya. Etrafında dön."

Havaya parfüm sıktı. Sırf onu mutlu etmek için söylediğini yaparken Maddox'un da Bahamalar'da beni böyle etrafımda döndürdüğünü aklıma getirmemeye çalıştım.

Her şey bana onu hatırlatıyor.

"Pekâlâ." Beni bir araştırma konusuymuşum gibi tepeden tırnağa süzdü. "Saçlarına bir şey yap."

"İstemiyorum."

"Toplaman gerek."

"Benden utanacaksan hiç gelmeyeyim."

Birbirimize pis bakışlar attık. Bir an kafamı koparacağını düşünsem de öyle bir şeye kalkışmadı.

"Öyle olsun."

Telefonuna bir bakış attı. "Çıksak iyi olacak. Ama önce içecek bir şeyler alacağım, bugün çok susuz kaldım."

Peki...

Aynaya bir kez daha baktım. *Tanrım, berbat görünüyorum.* Yüzüm solgundu. Gözlerimin altında torbalar çıkmıştı. Saçlarım taranmış olmasına rağmen darmadağın duruyordu.

Topuzumu yapmak sadece birkaç saniyemi aldı. *Daha iyi oldu.*

Sandalyeden çantamı alırken kapı çaldı.

"Bakabilir misin? İşiyorum!" diye bağırdı Sara.

İçecek bir şeyler alacağını sanıyordum? "Tamam." Muhtemelen susuz kalmanın ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Öyle olsa işemeye gitme– *siktir.*

Maddox üzerinde en sevdiğim siyah gömleğiyle kapı eşiğinde durmuş, elleri ceplerinde, dikkatli gözlerle beni izliyordu.

Sara aramızdan geçip gitti. "Peri anne kaçar."

"Bana oyun oynadın," dedim.

"Zaten gelecekti. Yalnızca eline yüzüne çekidüzen verdiğinden emin olmak istedim. Teşekkürleri kuaförde kullanabileceğim hediye kartları şeklinde kabul ediyorum."

Bana bir öpücük atıp Maddox'a göz kırptıktan sonra ayağındaki topuklulara aldırmadan koşar adımlarla uzaklaştı.

Maddox'la birbirimize baktık. Aramızdaki hava kıpırdanıp bizi daha da yaklaştırmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Gelmek ister misin?" dedim usulca.

İçeri girince kapıyı arkasından kapadım.

Günlerdir ilk kez yaşadığımı hissediyordum. İçim beni her an şuracığa kusmakla tehdit eden bir gerginlikle dolup taşsa da hiç değilse *bir şeyler* hissediyordum.

O çok sevdiğim ela gözleri öyle yoğun bakıyordu ruhumu görüp göremediğini merak ettim.

"Beni içeri alıp almayacağından emin değilim," dedi utangaç bir tavırla.

"Seni geri çevirmeyeceğimi biliyorsun." *Nasıl yapabilirim ki?* "Nasılsın?"

"Bok gibi. Sen?"

"Bok gibiden de beter."

İkimiz de sırıttık. İçimde filizlenen rahatlama hissi kaslarımı gevşetmeye başlıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Söz verdiğim hâlde senden uzaklaştığım için özür dilerim. Sana benim için gelip geçici biriymişsin

Ninova

gibi hissettirdiğim için özür dilerim. Ara vermenin yapılacak doğru şey olduğunu düşündüğüm için özür dilerim."

İhtiyatlı bir tavırla eline uzandım. Tenlerimiz birbirine değer değmez avucunu parmaklarımın üzerine kapadı.

Başımı eğerek onu oturma odasına yönlendirdim. Kanepeye oturduk, birbirimize son görüşmemizden daha yakın duruyorduk.

Parmağımdaki deniz kabuğuyla süslenmiş, bir türlü çıkaramadığım güzel yüzüğü okşadı. Ona bakmak içimi öyle umutla dolduruyor, aklıma o kadar güzel anılar getiriyordu ki çıkarıp bir kenara koymaya içim el vermiyordu.

"Ben de özür dilerim," dedim. "Kendi saçmalıklarımı görecek kadar akıllı olmam gerekirdi. Sana yaslanacağım yerde senden uzaklaştım. Hayatımda düzgün giden tek şey buyken sanki ilişkimiz yürümüyormuş gibi kendimi geri çektim."

"Seni sevmek ödümü koparıyor," dedi. "Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi. Sanki... bir şekilde bir uzantım oluvermiş gibisin. Sen yanımda değilken bir yanım eksikmiş gibi hissediyorum."

Gözlerim doldu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de öyle hissediyorum."

"Bak, her şey her zaman dört dörtlük gitmeyecek. Şimdi olduğu gibi zorlaştığı zamanlar da olacak. Ama zoru seninle aşmak, tek başıma debelenmekten çok daha iyi."

"Bir süre yalnız kalmayı düşündüm."

Maddox gözlerini kıstı.

"İhtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşündüm. Kim olduğumu öğrenmeme yardımcı olacağını, neyin beni mutlu ettiğini bulmam gerektiğini sandım. Ama yanılmışım." Ona sırıttım. "Beni sen mutlu ediyorsun. Yanımdayken hayatıma güneş doğmuş gibi hissediyorum. Çukura düşmüş olsam bile, ne kadar derin olursa olsun, yanımda sen olduğun müddetçe güneş yeniden çıkana kadar birbirimize sarılabiliriz."

Kaşları çatıldı. "Benden habersiz Banks'le mi takılıyordun?"

Kahkaha attım. "Hayır. O nereden çıktı?"

"Yok bir şey." Sırıttı, içeriye girerkenki gerginliğinin bir kısmı uçup gitmiş, vücudu gevşemişti. "Şimdi ne yapıyoruz? Birlikte derin bir hendek mi kazıyoruz?"

Yüzümdeki gülümseme bir mucize gibiydi. Özgürce, neşeyle gülebiliyordum. Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Derin bir hendek kazmak, ha?" diye tekrarladı. "Alınma ama ne demeye çalıştığını hiç anlamadım, Ash."

"Annem benimle filozoflara taş çıkaracak bir konuşma yaptı. Güneşten, çukurlardan ve yanardağlardan bahsetti." Omuzlarımı silktim. "Pek anladığım söylenemez ama çukurların hayatta karşımıza çıkan sorunlar olduğunu sanıyorum. İçine uzanıp zırlamamalı, güneşin doğmasını bekleyip dışarı çıkmalıymışsın."

Başını onaylar gibi sallasa da aklımı kaçırdığımdan şüphelendiğini anlayabiliyordum. Omuz silktim, belki de gerçekten delirmiştim. Umurumda bile değildi. Maddox buradaydı ve önemli olan tek şey buydu.

"Ee..." Boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Bir şey daha var."

"Neymiş?" *Lütfen her şeyi mahvetme. Lütfen kalbimi kırma.*

En sevdiğim utangaç gülümsemelerinden birini takınarak bir dizinin üzerine çöktü.

Cebinden bir kutu çıkarmasını izlerken elimi ağzıma götürdüm, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Buraya gelmeden önce annenden izin aldım ve benden sana bir şey söylememi istedi," dedi. "Yağmurlu günlerde tek ihtiyacının bir şemsiye olduğunu sana hatırlatmamı söyledi."

Ağzıma kapattığım elim yüzünden pek fark edilmese de gülümsedim.

Ninova

"Ashley," dedi sırıtarak. "Beni büyü diye bir şeyin olduğuna inandırıyorsun. Bir büyücününkinden değil, evrenin büyüsünden bahsediyorum. Mucizeye, ihtimale inanıyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. *Bunu nasıl başarıyor? Nasıl bu kadar kusursuz biri olabiliyor?*

"Saçına yapışan sakızı kestiğim günden beri seninim. Sen de sonsuza dek benim olur musun?" Elindeki küçük kutuyu açtı. "Resmî olarak da karım olur musun?"

Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Tek derdin bir balayına daha çıkmak mı?"

"Seninle her günüm balayı gibi geçecek, minik kuşum."

Ona hafifçe vurdum ama beni göğsüne çekti.

Dudaklarıma, yanaklarıma, boynuma ve alnıma ardı arkası kesilmeyen öpücükler kondurmaya başladı. Her biri sayısız şey vadediyordu. Bazıları tatlı, bazıları son derece edepsizdi.

Hepsini istiyordum. Onu her şeyiyle istiyordum.

Büyük ikramiye kazanmış gibi sırıtarak geri çekildi ve yüzüğü parmağıma -hâlihazırda taktığımın hemen üzerine- geçirdi. "Şunu ne yapsak bilemiyorum."

"En büyük derdimiz bu olsun."

Son derece benzersiz ama gözüme bir o kadar da aşina gelen yüzüğümü inceledim.

"Aslında sana bu yüzükle evlenme teklifi etmek istememiştim," dedi. "Ama Paige çoktan elimin altında olduğunu, vakit kaybetmeyip onu kullanmamı emretti. Anlayacağını söyledi."

"Yüzüğün hiçbir önemi yok, Mad..." Az önce parmağıma geçirdiği yüzüğü inceledim. El yapımı gibi görünüyordu ve üzeri taş benzeri bir şeyle süslenmişti. Beyaz, altın sarısı ve kahverengi benekleri vardı ve sanırım üzeri sır ya da reçine gibi bir şeyle kaplanmıştı. "Ne bu? Çok güzelmiş."

Sırıttı. "Aslında Bahamalar'dayken almıştım. Elime bugün

Ninova

ulaştı ama siparişini orada vermiştim. Becca'nın hediyelerini aldığımız dükkânı hatırlıyor musun?"

Güldüm. "Evet."

"Adada yaşayan bir sanatçının yaptığı parçalar satıyordu. Sahilden kum alıp yüzük yapıyormuş. Ben de domuzlarla yüzerken yanıma biraz kum aldım ve James'ten geri kalanını halletmesini istedim."

Elimi indirdim. "Şaka mı yapıyorsun? Ciddi misin, Maddox?"

Gülümsedi. "Senin için hoş bir hatıra olur diye düşünmüştüm, baktıkça domuzlarla yüzdüğümüz günü hatırlayacağın bir şey. Bugün eve geldiğimde paketin teslim edildiğini gördüm. Paige'le sana nasıl evlenme teklifi etmem gerektiğini konuşuyorduk ve bana bunu kullanabileceğimi söyledi. Sonra birlikte başka bir yüzük seçebiliriz."

Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü omzuna gömdüm. Onun olmayı hak edecek ne yapmıştım bilmiyordum ama ömrümün sonuna kadar kıymetini bilecektim.

Dudağına nazik, şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim.

"Nişan yüzüğüm bu olacak," dedim. "Kesin kararım. Başka yüzük istemiyorum, bundan daha mükemmelini bulman mümkün değil."

Başını eğip gülümsedi. "Ne kadar dayanır kestiremiyorum. Garantisi falan yok."

"Tüh, bir şey olursa Bahamalar'a dönmek zorunda kalacağız demek."

"Umarım hepsi bir ay içinde paramparça olur." Gülümsedi. "Yani bu *evet* demek, değil mi?"

Gülerek parmağımı çene hattında gezdirdim. "Evet, tarihindeki gelmiş geçmiş en büyük *evet* hem de."

Gözle görülür şekilde rahatladı. "Son bir şey daha var."

Ninova

"Her şeyi mahvetmek üzere misin?" Yüzümü buruşturdum. "Öyleyse başka bir şey duymak istemiyorum."

Güldü. "Bugün sana bir ev buldum."

Öyle mi? "Gerçekten mi?"

Gözlerinin içine bakarken kalbim tekledi. *Bu ne anlama geliyor?*

"Pek çok avantajı var," dedi beni ileri geri sallayarak. "Hemen taşınabilirsin. Evsahibi istediğin her konuda taviz vermeye hazır. Gerçi elini kolunu sallaya sallaya içeri girebileceğini sanan bir komşusu var, yani buna bir çare bulman gerekecek..."

Dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Açık konuş, Mad."

"Yanıma taşın. Sensiz bir gece daha geçirmek istemiyorum."

"Birkaç talebim olabilir."

"Ne istersen."

"Öncelikle, özellikle hoşuma giden– *ah!*" Maddox beni gelinmişim gibi kucağına alıp kapıya doğru taşırken kıkırdadım. "Ne yapıyorsun?"

Durup bana baktı. Yüzündeki gülümseme kalbi kadar büyüktü.

"Seni evimize götürüyorum."

Hayatımdan bundan daha güzel üç sözcük duymamıştım.

Maddox Carmichel'ın bir ömürlük kaçamağım olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Otuz Dört

MADDOX

En başından beri böyle olmalıydı.

Ashley yanıma kıvrılmış, kolunu göğsüme dolamıştı. Yanağını omzuma dayamış yatarken birlikte gelecek planları yapıyorduk. *Geleceğimizin planlarını.*

"Ne zaman evlenmek istersin?" diye sordum.

Sırıttığını hissedebiliyordum. "Cuma günü olur mu?"

"Hayallerindeki düğünü cumaya yetiştiremezsin, Süper Kadın."

"Öyle bir şeye ihtiyacım yok."

Başını kaldırıp bana bakınca ona döndüm. "Her şey hayallerindeki gibi olsun istiyorum."

"Buna gerek yok, Mad."

Doğrulunca üzerindeki örtüler kayarak belinde toplandı. İçeri girdiğimizde onları avuçlamak için hiç zaman kaybetmek istemediğimden sutyeni sadece bir memesini örtüyordu.

Onlara sonra döneceğim.

Bu konuşma biter bitmez mesela.

Parmağımı kolunda yukarı aşağı gezdirdim. "Kendini bildin bileli büyük bir düğün istedin. İsteğine kavuşmalısın."

"En çok istediğim şeye, *sana* kavuştum zaten." Bana göz kırptı. "Açıkçası, Maddox, sadece senin karın olmak istiyorum. Gösterişli bir törene ya da şaşaalı bir mekâna ihtiyacım yok. Sadece seninle evlenmek istiyorum."

Vay be. "Peki. Cuma günü evleniyoruz o zaman. Burada yaşamak istediğinden emin misin? Sorun etmiyorsun, değil mi?"

Ninova

"Etmiyorum."

"Banks'le komşu olduğumuzu hatırlatmak isterim."

Güldü. "Evet. Kardeşini sık sık görmeyi bekliyorum."

"Hepsi bu sokakta yaşıyor."

"Pekâlâ, kardeşlerini o zaman." Yüzünde güller açıyordu. "Bir sorun çıkarsa o zaman düşünürüz."

"Hendek kazmaya gidebiliriz."

Kıkırdadı ve eğilip dudağıma bir öpücük kondurdu. "Bir isteğim olacak ama."

"Söyle bakalım."

Üzerime çıktı. Dizlerini iki yanıma dayayıp kucağıma oturdu.

Belini kavrayarak ahmak gibi ona baktım. Bir posterden, orta sayfadan -bir rüyadan- fırlamış modellere benziyordu. Dahası, yatağımda üzerime çıkmış, yüzüme beni tek lokmada yutacakmış gibi bakıyordu.

Evet. Lütfen. Hadi.

Kalçalarını hafifçe yuvarlayarak aletime sürtündü. "Bir taneyle yetinmeyebilirim."

"Peki."

Kucağımda ileri geri sürtünürken sıcaklığı aletimin dört bir yanını sarmaladı.

"Üç tane olabilir."

"Peki."

"Hayır, tek sayılar uğursuzluk getirir. Dört yapalım."

"*Peki.*" Ashley'nin büyük bir aile istediğini başından beri biliyordum. Peki ya bunu yapmasında benim de parmağım olacağını bilmek? Siktir, bunu düşünmek bile beni *hiç* tahmin edemeyeceğim kadar tahrik ediyordu.

Onu her şeyiyle istiyordum. O benim her şeyimdi.

Parmaklarımı kalçasına bastırarak tenini hayatım buna bağlıymış gibi sıkıca kavradım.

"Kitaplardan konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet."

"Sana erotikalarda sevdiğim şeylerden bahsetmiştim?"

Aletim zonkladı. "Seni boğmamı mı istiyorsun?"

Sırıttı. "Olabilir. Ama aklımdan başka bir şey geçiyordu."

"Çıkar ağzındaki baklayı artık, içine boşalmaktan başka bir şey düşünemiyorum."

Gözleri alev alev yanıyordu. "Mükemmel. Ben de bunu yapabileceğini düşünüyordum. *En derinlerime boşal.* Rahmime bi–"

Dudaklarına yapışmamla sözleri yarım kaldı.

Ona istediği her şeyi vereceğimi söylemiştim. *Ben kimim de isteğini geri çevireceğim?*

Aletimi kavradı ve tıslayarak beni içine aldı. Ardından bir süre duraksayıp beni izledi.

"Seni seviyorum, Maddox. Küçük kaçamağım olduğun için teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum, Ash. Sonsuzum olduğun için teşekkür ederim."

Kapanış

ASHLEY

Birkaç gün sonra

Carmichael ailesi dört bir yanımı sarmıştı. Kafamı çevirdiğim her yer kaos, gürültü ve enerjiyle doluydu. Her zaman böyle olup olmadıklarını merak ettim.

Damaris ve Kix mutfaktaydı. Damaris her altı saniyede bir oğullarının ellerine vurarak tezgâhtaki pizza kutularını düzenliyordu. Ona yardım etmek için gelen Kix ise lavabonun önünde Foxx'la konuşmaya dalmıştı.

Bugün daha da bir parıldayan Banks yanımda oturmuş, Moss'la mahremiyet konusunda tartışıyordu. Moss'un kız arkadaşı Brooke az önce büyükannesini almak için çıkmıştı. Damaris annemin de her pazar yemeğine davetli olduğunu üstüne basa basa belirttiğinde ona gelecek hafta burada olacağını söylemiştim. Bir randevuya çıkmıştı. Bu haftaki üçüncü randevusuna. *Çok sağ ol, Sara.*

Görünüşe göre aile yemeklerine aileden saydıkları herkesi davet ediyorlardı. Bu huylarına bayılıyordum.

Jess annesinin yanında durmuş pazar yemeğine pizza söylediği için kadının başının etini yiyor, Damaris ise duruşundan taviz vermeden ona cevap yetiştiriyordu. Jess başını kaldırıp onları izlediğimi görünce bana göz kırptı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Maddox arkamdan. "Alışkın olmayan biri için ailemin bunaltıcı olabileceğinin farkındayım."

Ninova

Ona döndüm. "Çok iyiyim."

"Artık canım istediğinde Maddox'a da gidemiyorum" dedi Banks, şakacı bir tavırla bana sert bir bakış atarak. "Onun uğruna beni kovdu."

"Bana kalırsa bunu Ashley'den çok önce yaptı," dedi Moss. "Sadece sen ona kulak asmadın."

"Evet, Disko Topu," dedi Jess. "Sen umursamadın."

Banks ona pis pis bakınca hepimiz gülmeye başladık. Foxx hariç hepimiz. O sadece kardeşlerine çocukmuş gibi bakmakla yetindi.

"Hey," dedi Maddox, herkesin dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Hey!"

Tüm gözler ona döndü.

"Evet, Maddox. Sahne senin," dedi Jess.

"Bir duyuru yapmak istiyorum," dedi arkamda ayağa kalkarak. Parmaklarını benimkilere kenetledi ve diğer elini omzuma koydu. "Cuma günü işiniz var mı?"

Damaris'in yüzünde şüpheci, temkinli ama umutlu bir ifade vardı. "Neden sordun?"

Sanırım şuracıkta bayılacaktım. Carmichael ailesinin her bir ferdi her şeyin farkındaymış, söyleyeceklerimizi zaten biliyormuş, istiyormuş gibi manidar sırıtışlarla bana bakıyordu.

"Eh," dedi Maddox. "Cuma akşamı saat altıda Ashley'yle Cornerstone Kilisesi'nde olacağız. Bir papaz gelecek ve..."

"Evleniyor musunuz?" diye bağırdı Damaris. Elini ağzına götürüp koşarak masaya geldi. "Ah, Maddox. Gel buraya, Ashley."

Beni kollarının arasına aldığında ayağa henüz kalkabilmiştim.

Geri çekildiğinde, "Ailemizi hoş geldin, güzel kızım," dedi. Gözleri yaşarmıştı. "Çok... sevindim. Hem de çok. Annenin haberi var mı?"

"Evet," dedim gülerek.

"Pekâlâ. Sizin için ne yapabilirim? İyi bir iş bitiriciyimdir. Sadece ne istediğinizi söyleyin ve..."

"Sakın onu dinlemeyin," dedi arkamızdan gelen bir ses.

"Ah, Paige gelmiş," dedi Moss kardeşine sarılmak için ayağa kalkarken.

Banks yanından geçen Paige'le yumruk tokuşturdu.

Paige sırasıyla Maddox'a, Jess'e, ardından da Foxx'a hızlıca sarıldıktan sonra babasıyla uzun uzun kucaklaştı.

"Ashley," dedi gülümseyerek yanıma gelirken. "Sakın anneme inisiyatif verme. Güven bana. Onun elinin değdiği hiçbir şey abartısız olmaz."

Damaris önce ona hafifçe vurdu, ardından da sarıldı.

Bu ailenin birbirine duyduğu sevgi kalbime fazla geliyordu... Belki ben de bunun bir parçası olabilirdim.

Maddox bana arkamdan sarılıp ellerini belime doladı. O kadar sağlam, güçlü, korumacı ve iyi kalpli bir adamdı ki.

Üstelik sadece benim.

"Mad arayıp evleneceğini söyleyince hemen bir uçak bileti aldım," dedi Paige.

"Haberleri hepimizden önce almış olman ne güzel," dedi Banks.

"Evleneceğimizi sana alıştıra alıştıra söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorduk, Disko Topu," dedi Maddox.

Ailesi ona gülerken Banks'e gülümsedim.

"Yeter artık," dedi Moss ve telefonunu masaya fırlattı.

"Ne oldu?" diye sordu Jess.

"Penguenlere dair aptal mesajlar alıp duruyorum."

"Birisi de farklı bir numaradan bana flamingolarla ilgili şeyler yazıp duruyor," dedi Maddox.

Paige yüzünü buruşturdu. "Nerelerde vakit geçiriyorsunuz siz?"

"Hiçbir yerde," diye yanıtladı Maddox.

Ninova

"Haftalardır devam ediyor," dedi Moss. "Kafayı yiyeceğim."

"Evet, benimkiler de birkaç haftadır geliyor. Bahamalar'dayken bile mesaj alıyordum. Kafamı karıştırıyor."

Jess iç geçirdi. "Yerinizde olmak istemezdim. Ben bir şeyler yiyeceğim."

"Hayır, yemeyeceksin," dedi Damaris mutfağa dönerek. "Önce şükran duası edeceğiz."

Herkes sustu. Banks ve Jess şapkalarını çıkardı. Başlar da eğilince Kix duaya başladı.

Maddox elimi sıktı. Ona bakınca bana göz kırptı.

"Âmin," dedi Kix.

"Benimle gel," diye fısıldadı Maddox. Evin içinden geçip ön kapıdan dışarı çıktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Göreceksin."

"Ama baban az önce duayı bitirdi, Mad. Öylece çekip gidemeyiz."

"Hemen döneceğiz, ailem karınca sürüsü gibi üzerinden geçtikten sonra bize pizza kalacağını sanmıyorum. Brooke birazdan yanında büyükannesi Honey'yle döner, kaos daha da büyüyecek. Yokluğumuzu fark etmezler bile."

"Peki."

Sokakta el ele eve doğru yürümeye başladık. *Aman Tanrım.*

"Kuşum," dedim gülerek. "O şeyi evinin önüne mi koydun?"

"*Evimizin* önüne. Kuş heykelin posta kutumuzun hemen yanında duracak. Moss ondan nefret etti, bu yüzden ben de her an görebileceği bir yerde olsun istedim."

Neden yürümeye devam ettiğimizi anlayamıyordum, heykeli zaten görmüştüm. *Gerçi nasıl gözden kaçabilirdi ki?* Tam ona ne yaptığımızı soracaktım ki duraksadık.

Şimdi anladım.

"Maddox..."

Sokağa dönen devasa bir kamyon Maddox'un garaj yoluna yanaştı. Yan tarafında Orlando'da eşyalarımı koyduğum deponun adı yazıyordu.

"Eşyalarının hepsi geldi," dedi. "Sara'yla Banks dün gidip neyin var neyin yoksa hepsini kamyona yükledi, sonra da buraya teslim edilmeleri için ödemeyi yaptık. Her şeyi garaja koyacaklar, istediğin zaman hepsine bir göz atarsın." Yüzünü buruşturdu. "Sara ve Banks mevzusunu sonra konuşuruz."

Güldüm. İkisini bir arada hayal bile edemiyordum.

"Hayatının bir düzene oturmasını istedim. Burada. Evimizde. Eşyalarını özlediğini biliyorum..."

Kollarımı ona dolayıp gözlerinin içine baktım. Tam da söylediği gibiydi. Hayatım düzene oturuyordu.

Her ne kadar çok ince bir düşünce olsa da nedeni eşyalarımın gelmesi değildi. Kendimi yeniden bulduğum için böyle hissediyordum. Bir risk alıp benim için iyi olmayan bir kapıdan çıktığım anda karşımda bambaşka bir kapı açılmıştı. Kendimi hayal bile edemeyeceğim kadar güzel bir hayatın içinde buluvermiştim. Böyle şeyler yaşayacağım aklımın ucundan geçmezdi.

"Nasıl her şeyi düşünebiliyorsun?" diye sordum.

"Boş zamanlarımda romantik kitaplar okuyup birkaç tüyo kapıyorum."

Beni öperken dudaklarına güldüm.

"Sana söylediğim bölümü okudun mu?" dedi. "Bazı fikirlerim var..."

Adamlara ne yapacaklarını söylemek için kamyona doğru yürürken kaşlarını hızlıca indirip kaldırdı.

Yolun ortasında dururken eşyalarımın da gelmesiyle bir kapının daha kapandığını hissediyordum. Hayatımın bir bölümü sona ermişti.

Ninova

Bir sonrakini Maddox'la birlikte yazacaktık. Karşımıza çıkan kapıdan içeri *birlikte* giriyorduk. Yan yana. El ele. Çünkü aşk böyle bir şeydi.

Maddox Carmichael sayesinde artık bunu biliyordum.



